catalunya música revista musical catalana

Carreras serà *Sly* al Liceu

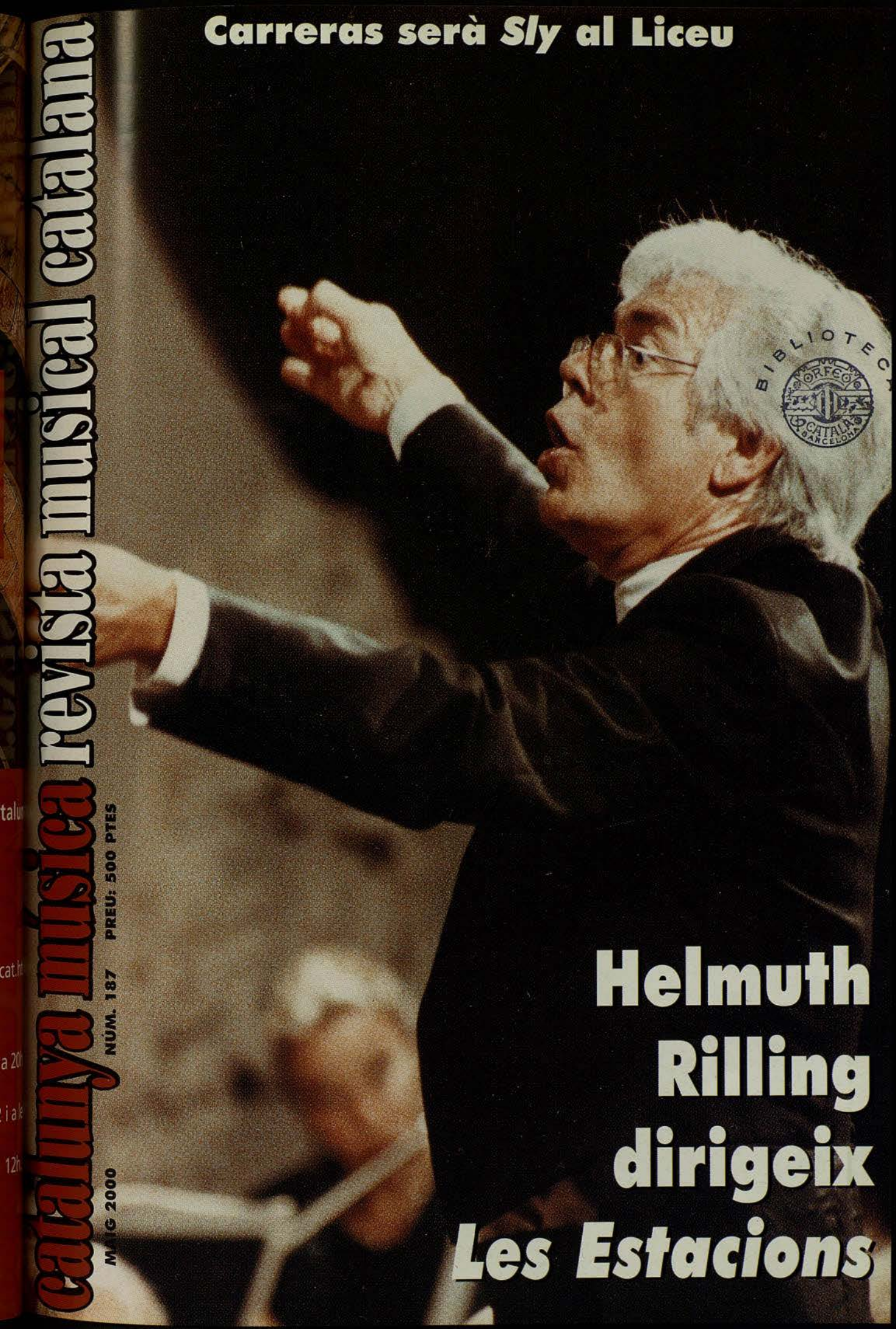

BIBLIOTECA ORFEÓ CATALÀ BARCELONA

Helmuth Rilling dirigeix *Les Estacions*

MAIG 2000 NÚM. 187 PREU: 500 PTES

Ajuda'ns a fer realitat un somni

El Palau de la Música del s.XXI

El Palau de la Música Catalana, que tots portem al cor, vol donar la benvinguda al s. XXI gaudint de l'obra completa que Domènech i Montaner va somiar el 1905. Un Palau, Patrimoni de la Humanitat, que tindrà la tecnologia i els equipaments més avançats.

Ajuda'ns a fer realitat aquest projecte amb la teva aportació al compte núm. 2013 0500 15 0213238637 de la Caixa Catalunya, o mitjançant un taló nominatiu a la Fundació Orfeó Català-Palau de la Música Catalana, c/Sant Francesc de Paula 2, 08003 Barcelona.

Gràcies per ajudar-nos a construir el Palau del s.XXI

FUNDACIÓ ORFEÓ CATALÀ PALAU DE LA MÚSICA

PALAU DE LA MÚSICA CATALANA
BARCELONA

informació 902 30 11 12 www.palaumusica.org

BIBLIOTECA ORFEÓ CATALÀ BARCELONA

187
catalunya música

revista musical catalana

3A ÈPOCA ANY XVII
NÚM. 187, MAIG 2000

Consell Editorial: **Fèlix Millet** (President), **Montserrat Albet, Josep M. Bricall, Josep M. Busquets, Josep Caminal, Salvador Cardús, Jordi Casas, Joan M. Clavaguera, Gregori Estrada, Gabriel Ferrer, Joaquim Garrigosa, Joan Guinjoan, Carles Guinovart, Teresa Lloret, Joan Matabosch, Xavier Montsalvatge, Jordi Montull, Ramon Muntaner, Ramon Pla i Jordi Rueda.**

Consell de Direcció: **Pere Artís** (editor), **Pere Burés** (coordinació amb Catalunya Música), **Jaume Comellas** (direcció periodística) **i Lluís Millet** (direcció musical)

Maquetació: **F.S.**
Secretaria de Redacció: **Teresa Martínez**

Publicitat: **Prensasi Tam, S.L.**
Pg. de Sant Joan, 25, 3r 2a
Tel.: 93 245 21 11

Preimpressió: **Ormograf, S.A.**
Impressió: **Agpograf**
Distribució: **Distribarna, S.A.**
Dipòsit legal: **B-34.432/83**
ISSN: **1136-7458**

Col·laboren en aquest número: **PERE ARTÍS, CESC, JAUME COMELLAS, LLUÍS LLOANSÍ i MARILL, CARME MARTÍNEZ, JORDI MARTÍNEZ i CATALÁN, PABLO MELÉNDEZ-HADDAD, LLUÍS MILLET, ESTEVE MOLERO, PAU NADAL, MÒNICA PAGÈS i SANTACANA, MIQUEL PARDO, DAVID PUERTAS, MONTSERRAT PUIG, ALBERT SUÑÉ, FRANCESC TAVERNA-BECH, OCTAVI TEIXIDOR, LLUÍS TRULLÉN i JESÚS VENTURA i BARNET.**

CATALUNYA MÚSICA
REVISTA MUSICAL CATALANA
Sant Francesc de Paula, 2
08003 BARCELONA
Tel.: 93 295 72 00
Fax: 93 295 72 10
www.palaumusica.org
E-mail: revista@palaumusica.org

Els articles publicats a "Catalunya Música/Revista Musical Catalana" expressen només l'opinió dels seus autors. "Catalunya Música/Revista Musical Catalana" no mantindrà correspondència amb els autors d'originals no encarregats i enviats espontàniament a la Redacció. © de les reproduccions autoritzades, VEGAP, Barcelona 2000.

Portada: Helmuth Rilling (foto: Assumpta Burguès).

EDITORIAL
5 *Més ombres que llum en el balanç de l'SGAE*

PANORAMA
6 *Reviure el món de Bach...* **per Lluís Millet**

Cartell del concert homenatge a Joan Maragall, en el qual s'estrenaren els Fets del Palau

9 *Els Fets del Palau, quaranta anys després* **per Pere Artís**

Josep Valls

14 *Josep Valls (1904-1999). Memòria d'un músic i compositor català* **per Octavi Teixidor**

21 *Mikrokosmos: Palau: un dia per al record* **per Pere Artís**

24 *Fastuositat oriental* **per F. Taverna-Bech**

25 *El risc, superat a Sabadell* **per Pau Nadal**

26 *Dalmau González, liederista* **per J.C.C.**

27 *El violoncel de Mischa Maisky* **per Miquel Pardo**

28 *Carles Santos, innovador i provocador* **per Pablo Meléndez-Haddad**

30 *Alt nivell musical al Festival de Jazz de Terrassa* **per Albert Suñé**

32 *Joves i brillants intèrprets* **per F.T.-B.**

TEMA
35 *Ventura i Garreta, columnes de la música per a cobla*

36 *Pep Ventura o la necessitat d'un mite* **per David Puertas i Esteve Molero**

39 *Juli Garreta, músic innat* **per Lluís Lloansí i Marill**

41 *La cobla. Pocs canvis en trenta lustres* **per Jesús Ventura i Barnet**

MUSICALIA
45 *Roberto Scandiuzzi. Un gran atleta de la veu* **per Mònica Pagès i Santacana**

FOTO: E.G.
Roberto Scandiuzzi

48 *Helmuth Rilling, Sibyla Rubens, Josep Colom, Myung-Whun Chung, Ann Murray* **per Lluís Trullén**

50 *XV Cicle de Música del Segle XX-XXI* **per F. Taverna-Bech**

51 *Carreras serà esdeveniment al Liceu amb Sly* **per J. Comellas**

SCHERZANDO 53 **per Cesc**

DISCOS 54

CONCERTS 56

FUNDACIÓ
ORFEÓ CATALÀ
PALAU
DE LA MÚSICA

El Primer Palau

Cicle de Joves Intèrprets

V Temporada 2000

La Fundació Orfeó Català-Palau de la Música Catalana organitza la V temporada El Primer Palau, amb la finalitat de donar una oportunitat als joves intèrprets de música clàssica de fer el debut al Palau de la Música Catalana. Per això obre una

convocatòria

adreçada a instrumentistes de corda, teclat, vent o percussió, cantants, duos amb piano i grups de cambra constituïts de nivell superior o graduats, que no hagin complert els 28 anys el 31 de desembre de 2000 i als cantants que no hagin complert els 31 anys el 31 de desembre de 2000.

Els interessats a tenir més informació poden sol·licitar les bases completes d'aquesta Convocatòria al Palau de la Música Catalana ☎ 93 295 72 00 (Srta. Adriana) o als Conservatoris i Escoles de Música

Més ombres que llum en el balanç de l'SGAE

Fa pocs dies a Barcelona la delegació de la Societat General d'Autors d'Espanya (SGAE) va presentar el balanç corresponent a l'exercici del 1999. L'esdeveniment té la seva transcendència ja que per mitjà d'aquest balanç un hom pot fer-se una certa aproximació sobre com evoluciona això que cada dia més anomenem indústria de la cultura i que en aquest cas seria millor dir indústria de la creació.

I en aquest sentit, la imatge que en sorgeix com a mínim ofereix aspectes contradictoris. D'una banda hi ha la dimensió immediatament falaguera que apunta el fet que a Catalunya la recaptació hagi superat els 6.000 milions de pessetes, xifra que suposa un increment, respecte de 1998, del 13% i representa la cinquena part del total estatal. Els augments percentuals de recaptació més elevats s'han produït en els capítols de radiodifusió i comunicació pública d'obres musicals i audiovisuals, amb un plus de gairebé el 18%, i el de la reproducció i distribució discogràfica, amb un creixement del 16,43%.

La recaptació total a l'Estat espanyol ha estat de 35.835 milions de pessetes, amb un increment del 9%. El nombre total d'associats, i per tant de potencials beneficiaris d'aquests guarismes a Catalunya, és de 9.279, mentre que en el conjunt de l'Estat és de 57.000.

En el capítol aparentment anecdòtic, encara que no exempt de significació, cal esmentar que a Catalunya l'esdeveniment individualitzat que va significar una superior recaptació va ser el concert dels Rolling Stones, amb 34 milions, i després el d'Alejandro Sanz, amb 25 milions, mentre que en el terreny teatral va ser l'espectacle titulat *La extraña pareja*, amb 31 milions de pessetes.

Cal destacar que s'han produït descensos significatius de recaptacions en el conjunt de representacions teatrals, amb un 31% menys i també en el de concerts de música –de tall popular i simfònics–, en un percentatge de l'11%.

Una aproximació simple de la imatge d'aquests guarismes ens mostraria que l'increment de les recaptacions s'ha fet en espectacles de tall eminentment popular i, per tant, sense el requisit de la gran exigència qualitativa i intel·lectual, en perjudici justament d'aquests. Una altra conclusió elemental seria que una part de la millora dels guarismes s'escau en el capítol de la recaptació del fet indirecte –radiodifusió i audiovisual–, mentre que l'espectacle directe no ha col·laborat, o ho ha fet en menor mesura, a la millora de la realitat recaptatòria de l'SGAE. Consegüentment, la imatge definitiva de l'evolució de la indústria de la cultura l'any 1999 no resulta especialment falaguera des de la perspectiva del que avui també s'anomena excel·lència. O sigui el requisit de l'alta qualitat i rigor creatiu.

Tanmateix, ha de quedar definitivament clar que no pretenem elevar a hipòtesi definitiva aquestes conclusions elementals, elementalment sorgides d'una lectura per força incompleta dels guarismes oferts per l'SGAE.

Reviure el món de Bach...

En escriure aquest article, s'han intensificat les manifestacions concertístiques de la nostra ciutat dedicades a commemorar el 250 aniversari de la mort de J. S. Bach, particularment amb motiu de la proximitat de la Setmana Santa i amb l'inici del Festival de Música Antiga que cada any ens ogereix la Fundació "la Caixa". Una excel·lent audició de la *Passió segons sant Mateu* ha estat el punt de partida de les reflexions que segueixen.

Per LLUÍS MILLET

Si avui, en valorar la interpretació d'una obra de Bach (o de qualsevol composició d'un passat remot), reivindiquem una fidelitat històrica –que s'ha convertit en una praxi generalitzada, almenys en el terreny filològic–, ens podem preguntar si el marc d'una sala de concerts és el més idoni per seguir una obra del significat i les connotacions espirituals de la *Passió segons sant Mateu*, o de les cantates del compositor, potser el més profund, dens i difícil de la seva producció. Seria utòpic, però, estendre l'historicisme a la pretensió d'identificar el públic actual amb la situació dels feligresos de Sant Tomàs de Leipzig a l'època de Bach. Des de l'angle invers, cal tenir en compte que, paradoxalment, qualsevol intent de restaurar la realitat sonora originària de la música d'altre temps –seguint les dades, no sempre inequívoques, que ens proporcionen les fonts de l'època– no obeeix tant a un caprici arquelògic com a la necessitat de fer reviure la música del passat, de fer-la actual, perquè pugui dir alguna cosa als homes d'avui.

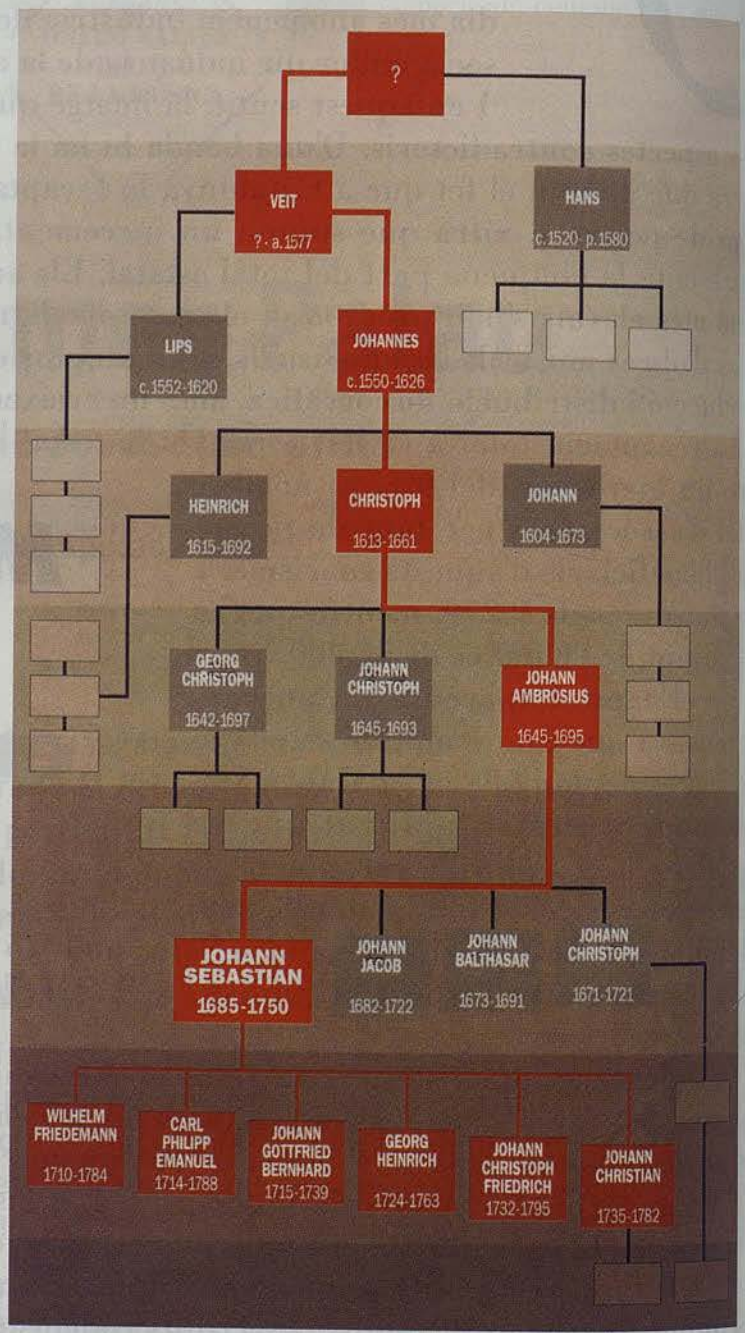

Arbre genealògic de sis generacions de la família Bach

Dit altrament, vivint, com vivim avui, sota la influència d'uns altres pressupòsits tecnològics, socials i estètics, ja és impossible d'escoltar Bach com l'escoltaren els seus contemporanis. A partir del segle XIX s'instal·la la tendència a considerar la música bachiana com una música artística, al marge dels vertaders motius de la seva creació, tant si es tracta de la música litúrgica, d'òbvies i fortes connotacions religiosodoctrinals, com de la música cortesana d'entreteniment, que, si ara l'escoltem a la sala de concerts com una música autònoma, fou originàriament una música específica dels estaments aristocràtics, per mitjà de la qual podien reforçar la identitat de grup i manifestar la suposada superioritat d'una classe social (no oblidem

però, que encara no s'havia consumat l'escissió entre l'esfera sacra i l'esfera profana i que, si Bach compongué una gran part de la seva música instrumental com a *Kapellmeister* de la cort de Köhten, també ho féu, més tard, per a les audicions del Collegium Musicum al Cafè Zimmermann de Leipzig, on els burgesos anònims de la ciutat pagaven la seva entrada quan hi col·laborava un solista rellevant).

Un compendi del pensament musical de tres segles

Tot i que la música només es realitza plenament en el moment en què sona, arriba als oients i fa estremir, no és menys cert que una aproximació a la música de Bach limitada a una dimensió ornamental, hedonista, com la que ara és força corrent, ofereix una visió sensiblement restrictiva del seu autèntic abast. Considerada com un ornament agradable, un pretext per omplir les nostres vetllades buides anant al Palau, a l'Auditori o al Liceu, hom exigeix a la música, sobretot, que sigui «bonica»; però, si la «bellesa» és un dels elements de tota música, no en monopolitza els valors i el plaer. És més, en els moments culminants de la història del nostre art, mai no ha existit una música únicament «bella», i d'aquí la força, la capacitat de transformar-nos, de commoure'ns per la profunditat i la diversitat del seu llenguatge, que podem sentir en les creacions, posem per cas, de Monteverdi, de Bach, de Mozart...

En el cas de Bach –a banda de la seva genial guspira personal i de totes les consideracions tècniques que siguin pertinents–, allò que l'insereix en el rang més alt de la cultura occidental és el fet que la seva obra abasta i sintetitza tres-cents anys de música europea –a més de ser una mena d'enciclopèdia de tots els estils i totes les tècniques vigents al seu temps. I aquesta representativitat, que es manifesta quant als sons, és extensiva també a una manera d'entendre el món, per la forta imbricació de la música en les arrels més fondes de la cultura i del pensament, sense prejudici de la seva funcionalitat quotidiana.

Cambra de la casa natal de Bach a Eisenach, convertida en museu des del 1907

Tot i que l'explicació racional del geni resta sempre un enigma, en el terreny de les causes exteriors, Bach es beneficià de les pròpies arrels familiars, fortament lligades a la música, i de la diversitat cultural de les ciutats on visqué els anys de joventut. Sens dubte, l'atavisme familiar –o, com diríem avui, la genètica– jugà un paper important en el desplegament de les seves facultats musicals: des que cap a mitjan segle XVI Veit Bach, un pastisser hongarès, s'instal·là a Turíngia, cercant un lloc favorable a la pràctica de la religió luterana, quatre generacions precediren Johann Sebastian, entre les quals (incloent-hi les ramificacions de la família) hom pot comptar més d'una trentena de músics. Algunes de les composicions d'aquests, conservades com a patrimoni familiar, formaren la base a partir de la qual desenvolupà inicialment l'experiència de compositor. Però els darrers fonaments filosòfics de l'art de Bach tenen encara unes arrels més fondes, que arriben a les antigues doctrines de l'*ethos* (de la capacitat d'influència moral de la música) i a la mística i la simbologia dels nombres, en l'harmonia i les proporcions formals, que foren els dos pilars de la teoria musical dels grecs, transmesa per l'edat mitjana i el Renaixement. El nombre com a principi lògic de la divinitat que activa i sustenta l'harmonia còsmica fou una concepció medieval de rang dogmàtic, quan la música era considerada com una encarnació en el so de les mateixes relacions matemàtiques que sustenten l'univers. L'estètica barroca, als països protestants, va perllongar fins al segle XVIII aquest acostament místic a la música, de manera que les relacions sagrades del so –en tant que nombre– amb l'essència del món poguessin garantir encara una correlació entre el saber i la moral, en una època de revolució del mètode científic i d'afebliment dogmàtic.

En contrast amb l'abast espiritual i estilístic de la seva obra, Bach fou un músic provincià, que mai no sortí dels límits geogràfics d'Alemanya i conservà les tradicions familiars i locals de la seva Turíngia nadiua. No tingué una formació elitista: el seu pare Johann Ambrosius (que morí quan Johann Sebastian tenia 10 anys), el seu oncle i el seu germà gran

(tots dos de nom Johann Christoph) s'ocuparen de la seva formació, que fou completada en les escoles locals de llatí. Amb un admirable esforç personal, com per compensar la modèstia de la seva educació acadèmica, mai no perdé de vista la història i mantingué sempre un interès extraordinari per les obres alienes, antigues o modernes, que abordava amb l'avidesa d'un neòfit, però amb la tenacitat d'un investigador. L'estudi fou la fita de la seva vida, i el seu art el resultat d'una aplicació científica constant. Músic consumat i expert en tots els camps de la música, encara trobava temps per copiar amb la seva pròpia mà l'obra d'un Frescobaldi, o per parodiar l'*Stabat Mater* de Pergolesi. L'objecte de les seves recerques foren les obres dels seus contemporanis alemanys, els materials musicals pretèrits utilitzats pels mestres de capella de les ciutats on visqué, o conservats en les seves biblioteques, i, finalment, tot allò que podia arribar-li dels corrents estrangers més significatius del moment, particularment de França i Itàlia, paradigma dels dos estils de composició i d'execució més sofisticats de l'època. Després de l'encreuament d'aquests estils, arribà la fusió, la síntesi personal definitiva que resumeix i tanca una època amb sentit de plenitud, però sense possibilitat de continuïtat històrica.

Etapes d'una trajectòria

La vida de Bach no fou pròdiga en esdeveniments espectaculars i la seva biografia resta circumscrita a les ciutats on tingué lloc la seva formació, primer, i l'activitat professional, més tard. Eisenach (1605-1695), Ohrdurf (1695-1700) i Lüneburg, al Nord d'Alemanya, prop d'Hamburg (1700-1703), foren els escenaris de la infantesa i la primera joventut del compositor. En aquests anys d'estudis rigorosos, Bach explorà metòdicament el repertori per a orgue i clavicèmbal i, a partir d'aquí, reeixí a crear un estil de música d'orgue que reuní les tendències més modernes d'aquest art, representades per Buxtehude, Pachelbel i Böhm, és a dir les escoles del Nord, del Sud i del Centre d'Alemanya. També deixà petjades profundes en la seva personalitat l'esplèndida activitat musical d'Hamburg –on també sojornaren Händel i Telemann– dirigida per personalitats com Johann Matheson i Reinhard Keiser, que treballaven tant en el terreny de la música sacra com de la música teatral. Finalment, sabem que en aquesta època Bach fou sol·licitat per prendre part en les activitats musicals de la cort de Celle, un petit Versalles que mantenia un teatre i una orquestra de trenta músics, experta en l'estil italià, per a l'òpera, i en l'estil francès, per als ballets. Aquí conegué directament la música francesa, per mitjà d'un conjunt de compositors, anomenats «lullistes alemanys», el més important dels quals, Georg Muffat, s'havia format a París, abans de perfeccionar-se a Roma amb Pasquini.

El quadre de la carrera professional de Bach es pot resumir de la següent manera: violinista i organista suplent de la cort a Weimar (primavera i estiu de 1703); organista a Arnstadt, des d'on féu el cèlebre viatge a Lübeck per escoltar Buxtehude –primeres composicions per al teclat– (1703-1707); organista a Mülhausen –primeres cantates– (1707-1708); segona estada a Weimar, com a organista i, després, Mestre de Concerts de la cort (1708-1717); Mestre de Capella de la cort de Köhten –obres exclusivament instrumentals o vocals profanes– (1717-1723), i, finalment, Cantor de l'Escola de Sant Tomàs i director del Collegium Musicum, a Leipzig (1723-1750).

Els melòmans disposen d'una referència pràctica i útil si situen l'obra de Bach en una d'aquestes etapes, tot i que la diversitat estilística, la funcionalitat diversa i la quantitat de la producció del compositor en dificulten una qualificació sistemàtica. Tot i això, hom pot concedir unes característiques dominants a cada un d'aquests períodes, en alguns casos d'una evidència flagrant: l'exclusivitat de la música instrumental i profana a l'època de Köthen (que vegé el naixement d'algunes de les obres més divulgades del compositor, com els *Concerts de Brandenburg*, superba amalgama d'elements de l'estil antic, l'estil francès i l'estil italià), deguda a l'adscripció calvinista de la cort, que prohibia la música en els serveis religiosos, o el caràcter determinant, definitiu, de les grans obres litúrgiques de la llarga etapa de Leipzig, on veieren la llum les grans cantates i la *Passió segons sant Mateu*.

La culminació i el final d'una època

En els darrers deu anys de la seva vida, Bach sembla voler concentrar-se en les experiències especulatives, orientant el seu llenguatge vers l'*stilus antiquus*, amb la utilització de formes i procediments típicament alemanys, com si volgués tornar als orígens per preparar la seva mort. Llevat d'algunes excepcions, aquests anys són dominats per les recerques i les aplicacions en el domini de l'art canònic, d'una banda, i de la variació, de l'altra. Les *Variacions Goldberg*, el segon volum del *Clave ben temperat*, *L'ofrena musical* i *L'art de la fuga* són exemples d'un virtuosisme d'escriptura increïble i també d'un significat subjacent ocult d'una gran profunditat. L'ingrés de Bach, el juny de 1747, a la Correspondierende Societät der Musikalischen Wissenschäften (Societat per la Correspondència de les Ciències Musicals), fundada nou anys abans pel seu deixeble L. Chr. Minzler, i de la qual havien format part Händel i Telemann, confirma les preocupacions misticoespeculatives del final de la seva existència, la seva sensibilització cap als sistemes d'organització racional de la composició musical, el fonament dels quals es troba en les teories de les proporcions i dels nombres, entesos com un instrument d'expressió del discurs musical.

Amb això, Bach tanca el cercle de la seva existència, tot deixant un testimoniatge d'una època, d'una manera de pensar i de concebre el seu art que ja no podrà tenir continuïtat en les generacions immediates. Ho fa, però, amb la més inoïda lucidesa i plenitud de les seves facultats musicals i espirituals!

Els Fets del Palau quaranta anys després

Uns documents inèdits

El dia 19 d'aquest mes s'escau el 40 aniversari dels Fets del Palau, una de les més notòries manifestacions de reivindicació catalanista de la postguerra.

Per PERE ARTÍS

Aquella acció ha estat estudiada històricament[1], al marge de múltiples informacions periodístiques[2] o d'al·lusions, glosses i comentaris en diversos llibres[3]; tanmateix, en tot allò fins ara publicat manca una font singular: la de l'Orfeó Català, materialitzada al Llibre d'Actes de l'entitat.

L'aniversari de referència és una avinentesa propícia de fer conèixer aquests textos inèdits, els quals –amb una deliberada circumspecció– expliquen, des de l'òptica pròpia, allò essencial dels esdeveniments, denoten contradiccions decisòries i revelen les tensions inevitables davant del problema sorgit. Abans de la transcripció de les actes que hi fan referència, resumeixo succintament l'episodi a fi de situar-les en el context adient.

El 1960, amb motiu del centenari del naixement de Joan Maragall, la Junta de l'Orfeó[4] decidí d'organitzar un concert d'homenatge (19 de maig) la darrera part del qual era integrada per obres de diversos autors sobre textos del poeta: *El cant de la senyera* de Millet, *Cant espiritual* de Montsalvatge i *Cant de maig, cant d'alegria* de Pujol, orquestrat per Ricard Lamote de Grignon.

L'audició s'esqueia en un temps en què encara era recent l'episodi dels insults contra el poble català del director de "La Vanguardia", Luis de Galinsoga, i la campanya popular de boicot contra el diari que motivà, finalment, la destitució d'aquella ploma mesquina.

ORFEÓ CATALÀ
AUDICIÓN CML
Director: Mtro. LUIS Mª MILLET
Subdirectores: Mtros. J. TORRÁS y J. I. LLONGUERES
1860 1960
HOMENAJE
A
JOAN MARAGALL
EN EL CENTENARIO DE SU NACIMIENTO
Stabat Mater
F. Poulenc
Ave Verum — W. A. Mozart
Pregària a la Verge del Remei — L. Millet
Dialogues des Carmelites — F. Poulenc
El Cant de la Senyera — Maragall - Millet
Cant Espiritual — Maragall - Montsalvatge
Cant de Maig, Cant d'alegria — Maragall - Pujol - R. Lamote
Jacqueline Brumaire, soprano — Anna Ricci, mezzo soprano — Orquesta Sinfónica, 92 profesores
ORFEÓ CATALÀ
DIRECCIÓN
Mtro. LUIS Mª MILLET
PALACIO DE LA MUSICA
JUEVES, 19 DE MAYO DE 1960, A LAS 10,15 DE LA NOCHE

Cartell del concert d'homenatge a Joan Maragall on apareix anunciat *El cant de la senyera*

Coincidia, també, amb la presència a Barcelona del general Franco i alguns ministres del seu govern, com a visualització de la que fou anomenada "Operación Cataluña", destinada a apaivagar el malestar existent.

Per un altre cantó, romania viu el simbolisme d'*El cant de la senyera*, l'himne de l'entitat; prohibit l'himne nacional de Catalunya, *Els segadors*, el de l'Orfeó era vist com una alternativa, motiu pel qual –a la interdicció inicial– fou afegida temps després, per poder ser interpretat, la condició (mai no acceptada per l'Orfeó) que no encapçalés ni tanqués cap concert.

El Centenari Maragall, però, possibilità una fórmula que, externament, conciliava posicions antagòniques: *El cant de la senyera* iniciaria la tercera part del concert –compliment de la imposició, però alhora manteniment de la dimensió simbòlica en encapçalar la part monogràfica de l'audició.

Cinc dies abans de l'homenatge, però, el governador civil de Barcelona, Felipe Acedo Colunga, prohibí la interpretació de l'himne, la qual havia estat ja anunciada públicament als diversos mitjans de comunicació. Davant la seva actitud numantina, d'una duresa dialèctica insòlita, un dels directius de l'entitat, Ramon Guardans, proposà al ministre de la Governació, Camilo Alonso Vega, una solució sibil·lina (acceptada inicialment, però rebutjada a última hora): anunciar per megafonia, al moment del concert, que eren les autoritats que hi assistien les que requerien la interpretació d'*El cant de la senyera*.

Mentrestant, havent transcendit públicament la prohibició, grups d'activistes decidiren de cantar l'himne; decisió a la qual seguiren accions diverses: edició del text en fulls volants, assaigs de la música en cases particulars, adquisició de gran nombre d'entrades del concert, etc.

Atès el desenllaç del darrer moment, en començar la tercera part

Perquè el nostre patrimoni

és també el progrés de la humanitat:

acompassat, amb sensibilitat

i a bon ritme.

Junts, i amb harmonia.

Euromadi amb la Música.

ISO 9002

GRUPO EMD

EUROMADI IBÉRICA S.A.

© connecta 1998

l'Orfeó inicià el *Cant espiritual*; les veus dels cantaires foren ofegades per les dels qui, des del segon pis, entonaren *El cant de la senyera*, barrejades amb crits, protestes i aplaudiments, seguits del tumult provocat per l'acció contundent de la policia secreta –enmig de corredisses i aldarulls–, distribuïda estratègicament entre el públic; tot plegat, culminat amb nombroses detencions.

Aquests foren els Fets del Palau; i, les que segueixen, les referències documentals al llibre d'actes de l'entitat –escrites per qui n'era secretari, Miquel Saperas–[5], a les quals m'he limitat a fer lleus acotacions, sense comentaris *in extenso*.

Acta de la Junta celebrada el dissabte 14 de maig de 1960 a les 6 de la tarda

(Hi assistiren tots els membres, llevat d'Emili Vendrell.)

Convocada amb urgència la Junta Directiva, per haver-se rebut un ofici de la Jefatura de Policia dirigit al President de l'Orfeó Català i promotor de l'Homenatge a Maragall, en el qual se'ns assabenta que queda ajornat el concert del dia 19, sense donar cap més explicació, es canvien impressions sobre el que cal fer, tenint en compte que en el seu dia foren donades per l'autoritat competent, tant per la que depèn del Ministeri d'Informació com per la mateixa Jefatura de Policia, les degudes autoritzacions, i tenint en compte, a més, les repercussions que pot tenir per l'Orfeó Català un ajornament, que no donant altra justificació que l'Ofici rebut pot donar lloc a reaccions lògiques que, al manifestar-se, poden servir de motiu per sancions que facin difícil la continuació de la nostra obra, oimés quan la quasi totalitat de les localitats estan venudes.

Els reunits coincideixen en el perill que una suspensió, justificada en l'ordre rebuda, representa i acorden que el Sr. President[6] *procuri entrevistar-se amb el senyor Ministre de la Governació, actualment a la nostra ciutat, per aclarir el significat i el perquè d'aquella ordre.*

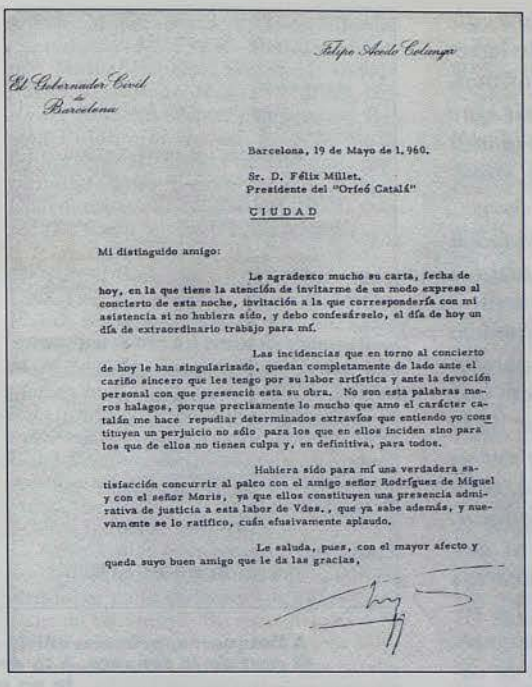

Felipe Acedo Colunga
El Gobernador Civil de Barcelona

Barcelona, 19 de Mayo de 1.960.

Sr. D. Félix Millet.
Presidente del "Orfeó Catalá"
CIUDAD

Mi distinguido amigo:

Le agradezco mucho su carta, fecha de hoy, en la que tiene la atención de invitarme de un modo expreso al concierto de esta noche, invitación a la que correspondería con mi asistencia si no hubiera sido, y debo confesárselo, el día de hoy un día de extraordinario trabajo para mí.

Las incidencias que en torno al concierto de hoy le han singularizado, quedan completamente de lado ante el cariño sincero que les tengo por su labor artística y ante la devoción personal con que presenció esta su obra. No son esta palabras meros halagos, porque precisamente lo mucho que amo el carácter catalán me hace repudiar determinados extravíos que entiendo yo constituyen un perjuicio no sólo para los que en ellos inciden sino para los que de ellos no tienen culpa y, en definitiva, para todos.

Hubiera sido para mí una verdadera satisfacción concurrir al palco con el amigo señor Rodríguez de Miguel y con el señor Moris, ya que ellos constituyen una presencia administrativa de justicia a esta labor de Vdes., que ya sabe además, y nuevamente se lo ratifico, cuán efusivamente aplaudo.

Le saluda, pues, con el mayor afecto y queda suyo buen amigo que le da las gracias,

Carta del governador civil de Barcelona, Felipe Acedo Colunga, al president de l'Orfeó Català, Fèlix Millet, el mateix dia del concert, amb clares al·lusions a la tensa situació creada

La reacció inicial és, doncs, de sorpresa i perplexitat i de consideració de les derivacions possibles.

Acta de la Junta celebrada el diumenge 15 de maig de 1960 a les 4 de la tarda

(Hi assistiren tots els membres excepte Emili Vendrell.)

El Sr. President dóna compte que, malgrat les gestions hagudes per demanar una entrevista amb el senyor Ministre de la Governació, no hi ha hagut manera de celebrar-la; vist això, ha redactat una carta, que llegeix, dirigida a l'esmentat ministre, fent-li veure la gravetat que l'ajornament del concert del dia 19 representa, i manifestant-li que, si té alguna cosa a dir sobre el particular, es posi en contacte amb nosaltres.

El Sr. Ruiz Hébrard[7] *és partidari de l'ajornament pur i simple del concert sense fer cap gestió, exhibint l'ordre rebuda de la Policia damunt les cartelleres de cara al carrer.*

*Els reunits estimen que aquesta actitud no farà més que portar perjudicis a l'obra de l'Orfeó i que, en tot cas, per calibrar el que vol dir l'ofici rebut, i per tant les possibles conseqüències, cal establir contacte amb l'autoritat. S'acorda enviar la carta llegida pel President, i havent fet alguns dels assistents referència al fet que la suspensió pot ésser deguda a la primera audició d'*El cant de la senyera, *s'acorda també que si aquesta composició no és autoritzada, igual com no ha estat autoritzada altres vegades, es suspengui l'homenatge a Maragall, autor de la lletra del nostre himne.*

La proximitat en el temps, menys de vint-i-quatre hores, amb la reunió anterior denota la preocupació creixent; i ara s'insinua una línia resoluda, les reticències majoritàries a la qual no invaliden l'acord final: suspendre l'homenatge a Maragall si no és autoritzat *El cant de la senyera*, del qual és clara la referència de "primera audició", referida, òbviament, a després de la guerra.

Acta de la Junta celebrada el 23 de maig de 1960

(Hi assistiren tots els membres, menys Emili Vendrell –per malaltia– i Joan M. Ruiz, que havia presentat la seva dimissió irrevocable.)

El Sr. Fèlix Millet dóna compte dels incidents que precediren el concert del dia 19. Explica que després de la darrera junta celebrada el dia 15 d'aquest mes, el Sr. Ministre de la Governació va demanar per veure el nostre Vicepresident Sr. Vilardaga,[8] *en absència del nostre President que es trobava a Madrid.*

El Sr. Vilardaga es presentà al Ministeri, instal·lat a Barcelona, i el Sr. Ministre li comunicà que havia rebut la carta del President i que del que es tractava era, no

d'ajornar el concert, sinó realment de prohibir El cant de la senyera, *perquè s'havien rebut moltes denúncies en el sentit que cantar l'himne de l'Orfeó podia donar lloc a determinades manifestacions.*

Malgrat que el Sr. Vilardaga li explicà el nostre punt de vista, i que nosaltres no crèiem en aquestes manifestacions, i que enteníem que era una equivocació –sobretot després d'haver-se autoritzat– que no es pogués cantar El cant de la senyera, *el senyor Ministre considerà que no podia, pel moment, donar l'autorització demanada, però en canvi va dir que sí que havia de celebrar-se el concert, i que ell l'autoritzaria sense fer referència a* El cant de la senyera, *però demanava la paraula de cavaller del senyor Vilardaga que, si no venia l'autorització a darrera hora,* El cant de la senyera *no es cantaria. El Sr. Ministre es queixà que no s'hagués cursat cap invitació als representats del govern, que eren a Barcelona.*

Com sia que entretant el senyor Guardans[9] feia determinades gestions prop d'altres elements oficials, en la major part de les quals es va treure la impressió que, finalment, es podria cantar el concert sencer, havent donat en aquest sentit certes seguretats algun d'aquests elements, els quals s'estranyaven que no s'hagués cursat cap invitació als elements oficials, el President ordenà que es cursessin les invitacions a totes les autoritats.[10]

Dissortadament, el dia del concert el Sr. Ministre comunicà al nostre President que, malgrat que tenia la intenció d'autoritzar El cant de la senyera, *no podia fer-ho. En dir-li el nostre President que això era greu perquè ell creia que cantar-lo no donaria lloc a cap manifestació, fora del natural entusiasme dels aplaudiments i que, possiblement, el públic l'escoltaria a peu dret, el senyor Ministre li contestà que ell, personalment, estava d'acord que es cantés, però que no podia autoritzar-ho, i ho sentia, perquè en aquell moment autoritzar-ho crearia una situació difícil al Govern Civil i ell no podia permetre-ho, trobant-se a Barcelona el Cap d'Estat. Féu protestes de comprensió i digué que en una altra oportunitat ell mateix faria el necessari perquè el poguéssim cantar.*

PROGRAMA

I

STABAT MATER . . . . . F. POULENC
para soprano solo, coro mixto y orquesta
Jacqueline Brumaire - Orfeó Català - Orquesta

II

TRES ASPECTOS MUSICALES DE LA PLEGARIA

AVE VERUM . . . . . W. A. MOZART
Orfeó Català y Orquesta de cuerda

PREGÀRIA A LA VERGE DEL REMEI . . . . . L. MILLET
Sección femenina del Orfeó Català y Orquesta

"DIALOGUES DES CARMELITES" . . . . F. POULENC
(2.º cuadro del 2.º acto)
(1.ª audición en concierto)

Jacqueline Brumaire — *La nouvelle Prieure*
Anna Ricci — *Mère Marie de l'Incarnation*
Sección femenina del Orfeó Català — *Les Carmelites*
Orquesta Sinfónica

III

HOMENAJE A JOAN MARAGALL EN EL CENTENARIO DE SU NACIMIENTO

EL CANT DE LA SENYERA . . . MARAGALL - L. MILLET
Escrito expresamente para la bendición de la enseyeras del Orfeó Català

ORFEÓ CATALÀ

CANT ESPIRITUAL . . . MARAGALL - MONTSALVATGE
(1.ª audición)
para coro y Orquesta «Premi Lluis Millet del cincuentenario del «Palau de la Música Catalana»

CANT DE MAIG, CANT D'ALEGRIA . MARAGALL - PUJOL
(estreno de la versión de coro y Orquesta)
Pequeño poema original para coro y tres solistas. — Versión sinfonical de RICARDO LAMOTE DE GRIGNON

ORFEÓ CATALÀ - ORQUESTA

Dirección: Maestro LUIS M.ª MILLET

PALACIO DE LA MÚSICA
Jueves, 19 de mayo de 1960, a las 10,15 de la noche

ORFEÓ CATALÀ

PROGRAMA

I

STABAT MATER . . . . . F. Poulenc
para soprano solo, coro mixto y orquesta
Jacqueline Brumaire - Orfeó Català - Orquesta

II

TRES ASPECTOS MUSICALES DE LA PLEGARIA

AVE VERUM . . . . . W. A. Mozart
Orfeó Català y Orquesta de cuerda

PREGÀRIA A LA VERGE DEL REMEI . . . . . L. Millet
Sección femenina del Orfeó Català y Orquesta

«DIALOGUES DES CARMELITES» . . . . . F. Poulenc
(2.º cuadro del segundo acto)
(1.ª audición en concierto)

Jacqueline Brumaire — *La nouvelle Prieure*
Anna Ricci — *Mère Marie de l'Incarnation*
Sección Femenina del Orfeó Català — *Les Carmelites*
Orquesta Sinfónica

III

CANT ESPIRITUAL . . . . . Maragall-Montsalvatge
(1.ª audición)
para coro y Orquesta «Premi Lluis Millet del cincuentenario de «Palau de la Música Catalana»

CANT DE MAIG, CANT D'ALEGRIA . . . Maragall-Pujol
(estreno de la versión de coro y Orquesta)
Pequeño poema original para coro y tres solistas. — Versión de RICARDO LAMOTE DE GRIGNON

ORFEÓ CATALÀ - ORQUESTA

Dirección: Maestro LUIS M.ª MILLET

A l'esquerra, primera edició del programa de mà on apareix *El cant de la senyera*. A la dreta, la segona edició, on l'himne ja no surt imprès

El Sr. President explica com féu gestions prop d'alguns elements joves en observar l'Administració del Palau que compraven entrades en gran quantitat, per pregar-los que es limitessin a aplaudir en el moment en què s'havia anunciat El cant de la senyera, *sense fer cap mena de manifestació externa, però que ells no pogueren respondre d'elements incontrolats, pel fet d'haver-se autoritzat el* Cant *i haver-se prohibit després. Vist això, el President ordenà al Mestre que en començar la tercera part del programa l'iniciés amb el* Cant espiritual *de Maragall i Montsalvatge. Qualsevol altra actitud, hauria representat, diu el President –i els esdeveniments de després ho demostraren– el tancament del Palau.*

Seguidament dóna compte de les gestions fetes per veure de treure de la Jefatura de Policia els detinguts, i les que fa actualment a favor del Doctor Jordi Pujol, que està posat a la disposició d'un tribunal militar. Finalment dóna compte de la dimissió que li fou presentada pel nostre Bibliotecari II, Sr. Joan M. Ruiz Hébrard, que ha entès que l'Orfeó venia obligat a negar-se a fer el concert, o a cantar per la força El cant de la senyera, *corrent amb totes les conseqüències de la seva actitud.[11]*

El Sr. President explica com féu tots els possibles per convèncer-lo de l'error de la seva actitud, però el Sr. Ruiz Hébrard manifestà que al seu entendre totes les gestions que es fan per fomentar el desenvolupament de les coses catalanes, tant de tipus folklòric com de tipus lingüístic, són equivocades; ja que, al seu entendre, seria més pràctic que es deixés de fer qualsevol manifestació externa.

El Sr. President segueix explicant com li va dir que aquesta actitud ens portaria dintre d'uns anys al fet que la gran part de la nostra joventut arribés fins a desconèixer la llengua, que és el que manté el caliu que farà possible en qualsevol moment el reviscolament de la nostra personalitat. En veure la ineficàcia dels seus arguments per convèncer el Sr. Ruiz Hébrard, acabà per acceptar-li la dimissió, sentint que en moments difícils per l'Orfeó no s'hagi pogut mantenir la unitat dels directius, avui més necessària que mai. El Sr. Ruiz, invitat expressament pel President a abandonar la seva posició dimissionària, però fent constar el seu vot en contra per l'acord pres –i així es mantindria la unitat externa de la Junta salvant la posició de cadascú– va negar-s'hi rotundament.

L'estira-i-arronsa verbal no podia trobar, probablement, una al-

Espagne

Procès politique à Barcelone

Barcelone, 14 juin *(A.F.P.)*. — Le Dr Jorge Pujol, trente ans, dirigeant des Jeunesses catholiques catalanes, et M. Francisco Pizon, soixante-six ans, ont comparu lundi devant le consell de guerre réuni à Barcelone. Ils avaient été arrêtés le 19 mai, pendant la visite du général Franco, à la suite d'une manifestation dans un théâtre de la ville : le public avait entonné à la fin du concert, en présence de quatre ministres, un hymne catalan interdit, et un tract « subversif » avait été distribué parmi l'assistance.

Les deux inculpés, qui sont accusés d' « injure au chef de l'Etat, ont reconnu au cours de l'instruction être les auteurs du tract intitulé « Présentation du général Franco ».

Le Dr Pujol, auquel on reprochait d'avoir agi dans la clandestinité, a déclaré devant le conseil de guerre que « la clandestinité était l'unique moyen de s'exprimer en Espagne ».

L'accusation a réclamé sept ans de prison pour chacun des inculpés, mais la défense a demandé l'acquittement ou « au maximum une peine de six mois de prison ».

La sentence ne sera connue que lorsqu'elle aura reçu l'approbation du capitaine-général commandant la région de Barcelone.

La premsa estrangera es féu ressò del procés a Jordi Pujol. Retall de "Le Monde" del 15-6-1960

tra sortida d'aquella que fou final del problema.

Els interessos superiors de l'entitat aconsellaren d'adoptar una línia possibilista, més enllà de les íntimes conviccions personals dels directius de l'entitat; les del primer mandatari, Fèlix Millet, d'una catalanitat irrebatible.[12]

Notes

1. Entre els diversos llibres que en parlen, són de consulta obligada: CREXELL, Joan: *Els Fets del Palau i el Consell de Guerra a Jordi Pujol*. Barcelona: Edicions de La Magrana, 1980.- ESPAR I TICÓ, Josep: *Amb C de Catalunya. Memòries 1936-1963*. Col. "Memòries, 21". Barcelona: Edicions 62, 1994.
2. Entre d'altres, arran del 20 i 25 aniversari dels Fets: "Avui", 18 i 20 de maig de 1980 i 18 i 19 de maig de 1985; "El País", 19 de maig de 1985; "El Periódico", 18 de maig de 1980 i 19 de maig de 1985; "El Noticiero Universal", 19 de maig de 1980; "Tele/Expres", 19 de maig de 1980; "La Vanguardia", 20 de maig de 1980; "El Correo Catalán", 19 i 20 de maig de 1985.
3. Vegeu, per exemple: FRANCO SALGADO-ARAUJO, Francisco: *Mis conversaciones privadas con Franco. Espejo de España*. Barcelona: Editorial Planeta, 1976.- PORCEL, Baltasar: *Jordi Pujol*. Barcelona: Editorial AC, 1977.- BAIGES, Siscu i REIXACH, Jaume: *Jordi Pujol. Historia de una obsesión*. Col. "Hombres de Hoy", 26. Madrid: Ediciones Temas de Hoy, S.A., 1991.- ARTÍS, Pere i MILLET, Lluís: *Orfeó Català (1891-1991). Llibre del Centenari*. Barcelona: Editorial Barcino, 1991.
4. Fèlix Millet, *president*; Josep Vilardaga, *vicepresident*; Lluís M.Millet, *director*; Miquel Saperas, *secretari*; Osvald Cardona, *secretari II*; Joan A. Grau, *tresorer*; Rossend Riera, *comptador*; Ramon Pujol, *bibliotecari*; Joan M. Ruiz, *bibliotecari II*; Antoni de Moragas, *conservador*; Pere Sensat, *vocal I*; Ramon Guardans, *vocal II*; Frederic Roda, *vocal III*; Emili Vendrell i Josep López, *vocals cantaires*.
5. Miquel Saperas i Auví (Barcelona, 1898-1978). Escriptor. Poeta (*L'espiga, Pietat, Paisatges, Poemes d'Itàlia, Llantió d'argent, Circ*, etc.), prosista (*Breviari de dolor, Simfonia de Nadal, L'amor en la Mare de Déu, Entre la soledat i els llibres, El meu llibre de l'Orfeó Català*, etc.), biògraf (*Enric Morera, Mn. Lluís Romeu*, etc.) i assagista (*Encara assaig i un conte, Parlem d'art modern*, etc.). Secretari II (1949) i secretari de l'Orfeó Català (1950-1967).
6. Fèlix Millet i Maristany (Barcelona, 1903-1967). Polític, financer i mecenes. President de la Federació de Joves Cristians de Catalunya. Director del periòdic "El Matí". Figura representativa integradora de tota mena d'activitats catalanes. Exercí una importantíssima activitat en la represa cultural del país. Secretari de la Comissió Abat Oliba. Fundador i primer president d'Òmnium Cultural, del Secretariat dels Orfeons de Catalunya, etc. Bibliotecari II (1947), vocal II (1948-50) i president de l'Orfeó Català (1951-1967).
7. Joan M. Ruiz Hébrard (Tarragona, 1907-Barcelona, 1984). Administratiu en una entitat financera catalana. A l'Orfeó exercí els càrrecs de comptador (1956), secretari II (1957-58) i bibliotecari II (1959-60).
8. Josep Vilardaga i Buixó (Barcelona, 1886-1980). Advocat. Secretari del Tribunal de Cassació de Catalunya durant la guerra civil. La seva profunda formació jurídica revertí en múltiples ocasions –especialment en les difícils circumstàncies de la postguerra– a benefici de l'Orfeó, del qual fou vocal (1920-21) i vicepresident (1946-1963).
9. Ramon Guardans i Vallès (Reus, 1919). Advocat. Ha ocupat importants càrrecs en el món empresarial i en l'institucional (president de la Junta de Museus de Barcelona, del Patronat del Museu Nacional d'Art de Catalunya, etc.). Entre altres càrrecs, actualment és secretari general de la Fundació Bernat Metge i de l'Institut Cambó, conseller delegat d'Editorial Alpha SA, president de la Comissió Jurídica del Foment del Treball Nacional, etc. A l'Orfeó exercí els càrrecs de vocal II (1954-63) i vocal-vicepresident (1955-56).
10. Entre elles, el capità general, el president de la Diputació, el governador civil, l'alcalde de Barcelona i el ministre Pere Gual Villalbí.
11. Una reacció idèntica tingué, després dels esdeveniments, una figura que ja començava a destacar en el panorama cultural del país: Oriol Martorell (vegeu ARTÍS, Pere: *Pedres Vives. Palau de la Música Catalana*, pàgs. 151 i 152. Barcelona: Editorial Barcino, 1998).
12. Quant a aquest afer, és il·lustrativa la carta de Fèlix Millet a Oriol Martorell. Vegeu ARTÍS, Pere, *op. cit.*, pàg. 152.

OCASO

Mecenas del proyecto "Un Palau per al Segle XXI"
Fundació Orfeó Catalá-Palau de la Música

OCASO, como Miembro Protector de la Fundació Orfeó Catalá-Palau de la Música Catalana, ha alcanzado un acuerdo de colaboración, para convertirse en Mecenas del proyecto "Un Palau per al Segle XXI".

OCASO realizará una importante aportación de fondos para hacer frente al coste económico de las obras a realizar en el Palau de la Música dentro del proyecto a desarrollar en este año 2.000 y hasta finales del 2.002.

OCASO continúa de este modo, desarrollando una actividad de apoyo a proyectos de especial carácter vinculados a la divulgación de la música clásica.

D. Enrique Martínez-Vara de Rey, Subdirector General Comercial de Ocaso y D. Enrique Alvarez i Villa, Secretario del Orfeó Catalá.

Josep Valls (1904-1999)

Memòria d'un músic i compositor català

El dia 13 d'agost de 1999 s'extingia a l'hospital de Le Havre, ciutat de Normandia, al nord de França, on havia residit la major part de la seva vida, el músic i compositor català Josep Valls, al llindar dels seus 95 anys. Fou un músic excepcional, de personalitat atraient, dotat d'una vasta cultura; i ensems un home senzill, íntegre, enamorat de la llibertat.

Per OCTAVI TEIXIDOR

Una de les darreres fotos de Josep Valls el 1998

Josep Valls i Royo havia nascut el 14 de novembre de 1904 al cor de la Barcelona vella, no gaire lluny de la catedral. Els seus pares, de nissaga humil, eren originaris de Balaguer. Fou el quart dels cinc fills del matrimoni que van sobreviure (els dos primers moriren prematurament).

Els escassos recursos econòmics de la família, ja prou nombrosa, li haurien barrat sens dubte, com a tants altres infants, l'accés a l'ensenyament privat, l'únic que aleshores era digne d'aquest nom. Josep Valls, però, pogué gaudir d'una instrucció primària excel·lent, i alhora gratuïta, a les benemèrites escoles catalanes del districte segon i al mateix temps d'una formació musical sens parió en el si d'una de les entitats més glorioses de Catalunya: l'Orfeó Català. A l'escola li ensenyaren a conèixer i a estimar la seva terra i la seva llengua: fou un dels gresols on es forjà la seva identitat. A l'Orfeó Català, hi ingressà com a cantaire seguint l'exemple del seu oncle, Miquel Valls i Terré, que ja hi cantava a la corda dels baixos des de l'any 1895. Fou a l'Orfeó on se li obriren els cinc sentits al meravellós món de la música, on se li desvetllà la vocació que sempre més l'havia de guiar. Sota l'alt mestratge de Lluís Millet, el jove corista, assedegat de saber, pogué conrear tots els gèneres de l'art musical: des de la música religiosa de Victoria i de Palestrina, passant pels polifonistes de la Renaixença, a les grans obres de Bach, Haydn, Mozart, Beethoven, Wagner, etc. Sense oblidar, naturalment, les cançons populars de la nostra terra que, destrament harmonitzades pels nostres mestres, el corprenien profundament. Amb justícia, doncs, l'Orfeó pot considerar-se l'altre gresol forjador de la seva personalitat.

Seguint l'impuls de la seva vocació, va ampliar els seus coneixements a l'Escola Municipal de Música de Barcelona, on cursà els estudis de violoncel i on tingué com a professors, entre d'altres, el mateix Lluís Millet i el mestre Enric Morera, del qual rebé lliçons d'harmonia.

S'acostava mentrestant el moment fatídic d'ésser cridat a lleves, "d'anar a servir el rei", com es deia aleshores. Josep Valls, fidel a les seves conviccions, no s'ho pensà dues vegades: decidí d'exiliar-se a França.

I així fou com, l'estiu del 1924, ell i un amic seu, acompanyats per un guia iniciaren una llarga marxa a peu des de Ripoll fins al vell refugi d'Ull de Ter. L'endemà travessaren la frontera i, seguint la vall de Carançà, davallaren fins a Toès, al Conflent. Finalment, ambdós amics agafaren el tren groc fins a Prada i Perpinyà, des d'on, passats uns dies de repòs, marxaren cap a París.

Josep Valls va romandre sis anys a París. Treballava els dies festius, i, per tongades, tota la setmana, tardes i nits, tocant el violoncel amb altres músics en diversos cafès concert de la capital, a fi de guanyar-se la vida i de poder perfeccionar-hi els seus estudis musicals. Així, alumne de la cèlebre Schola Cantorum, tingué per mestres Vincent d'Indy i Albert Roussel, aquest darrer com a professor de composició.

AMICS DE LES ARTS
TERRASSA
Amics de les Arts i Joventuts Musicals
Joventuts Musicals
5è
Concurs de Música de Cambra
montserrat alavedra
del 9 al 12 de novembre de 2000
ct
caixaterrassa

Com a nota curiosa, val la pena d'esmentar que en un dels nombrosos domicilis que tingué a París hi estigueren allotjats temporalment l'any 1926 membres de les forces comandades per Francesc Macià i destinades al fallit cop de Prats de Molló.

L'adveniment de la República a Espanya representà un tomb important per a la seva vida. El seu amic, el poeta Josep Carner, acabava d'ésser nomenat cònsol a la ciutat de Le Havre, i li oferí el càrrec de vicecònsol. Malgrat el seu escàs entusiasme per les tasques burocràtiques, Josep Valls comprengué que aquesta nova opció podia fornir-li una situació més estable i uns guanys més importants que no pas "gratar el violoncel" pels cafès concert. Sense comptar que disposaria de més temps lliure per consagrar-se a la seva passió: compondre música. Ja havia començat a iniciar-se en aquest art amb *Jocs d'infants*, cinc peces breus per a piano orquestrades, i amb *La inútil ofrena*, cicle de dotze cançons sobre poemes de Josep Carner, que durant la guerra civil l'eximia cantatriu catalana Concepció Badia cantà a Londres, Brussel·les i a Amèrica del Sud. Pel setembre del 1931 s'assabenta del concurs internacional convocat per la Musical Fund Society of Philadelphia (Estats Units), concurs de gran fama on l'any anterior havia triomfat Béla Bartók. Josep Valls no vacil·là ni un segon. Com que el termini de presentació era molt curt, treballà aferrissadament a fi de poder-hi enviar la seva partitura a temps: un concert per a quartet de corda i orquestra. Amb gran joia per a ell, aquesta obra fou guardonada amb el Premi Edward Garrett, dotat amb 1.000 dòlars d'aleshores.

La primera audició pública tingué lloc l'any 1932 a la Sala Gaveau de París. El 1933 fou executada novament a París. Després es va poder escoltar a Londres, els Estats Units, Suïssa, Bèlgica, Bucarest, Le Havre, Barcelona, etc. El *Concert per a quartet de corda i orquestra* fou rebut per la crítica internacional com una obra mestra de la música contemporània. Seixanta anys més tard l'autor pogué escoltar-la per darrera vegada

Amb la seva esposa a Le Havre, 1936

a Le Havre, i, retut per l'emoció, confessà que hi havia trobat la mateixa frescor...

Una sensibilitat tan profunda com la de Josep Valls no podia romandre indiferent a l'amor. Durant aquella època d'intens treball i de profunda solitud, féu la coneixença d'una gentil fadrina, Pâquerette Delille, que més tard havia d'esdevenir l'esposa fidel i abnegada amb qui compartí tots els alts i baixos de la seva vida. D'aquest matrimoni, celebrat el 6 d'octubre de 1934, en nasqueren quatre fills i, amb el temps, un bon esplet de néts i besnéts.

Recent casat, comença ja a treballar en la composició de la seva *Simfonia*, que fou acabada l'any següent i que obtingué un premi atorgat per la Generalitat de Catalunya. La primera audició tingué lloc l'any 1939 a Varsòvia. Després fou executada a Brussel·les i a París i, finalment, el 1957, a Barcelona. Fou en aquesta ocasió quan Josep Valls pogué escoltar-la per primera vegada, més de vint anys després d'haver-la escrita! L'autor estava molt satisfet de la interpretació que n'havia fet Toldrà, resultat d'un estudi exhaustiu de l'obra, com ho palesaven les múltiples anotacions que figuraven a la partitura.

Se li presentava un futur radiant. Però l'esclat de la guerra civil a Espanya, preludi de la Segona Guerra Mundial que no trigaria a seguir-la, havia de trasbalsar, com a tants altres milers de persones, la vida i els projectes de Josep Valls. L'any 1937 encara pogué assistir, a París, a l'audició del seu *Concert per a quartet de corda i orquestra*; allà conegué Robert Gerhard, per l'obra del qual sentí sempre una profunda admiració. Però l'any 1938 no fou tan planer: la guerra d'Espanya havia pres un tomb francament desfavorable per a les forces lleials al govern i a fi de suplir les baixes humanes als camps de batalla foren cridades a les armes noves lleves, entre les quals la de Josep Valls

Terrible dilema, el seu, car fer cas de la crida significava no solament llançar-se a una aventura en què podia fàcilment perdre la vida, sinó també abandonar l'esposa i el fillet a un destí incert. Però Josep Valls no vacil·là. L'home que havia desertat del seu país per no servir la monarquia, obeí ara els dictats de la seva consciència, i marxà cap a Catalunya a fi de combatre per la República. Després d'uns mesos d'instrucció militar a una caserna, fou enviat a diferents unitats de l'exèrcit i finalment al front, sense, però, arribar a primera línia. En produir-se la desfeta de les tropes republicanes a l'Ebre fou arrossegat per aquella allau humana de fugitius i, després d'una breu aturada a Barcelona per reprendre alè i acomiadar-se de la família, tornà a fugir en direcció a la frontera. Sortí la nit següent de Figueres, a peu, amb altres companys, i després d'una veritable odissea arribaren a Sant Llorenç de Cerdans, on l'Ajuntament els oferí una sopa calenta i els gendarmes els deixaren dormir a l'església. Uns dies més tard un autocar els dugué al campament de la platja d'Argelers.

A l'entrada del campament, reclòs per una filera, hi havia dos guàrdies senegalesos de gairebé dos metres d'alçada amb baioneta calada... Era a primeries de gener de l'any 1939. A la platja hi feia un fred que pelava, i entre sis o set companys van construir-se una mena de tenda amb canyes arrencades de les ribes del Tec.

Tingueren la sort de restar-hi pocs dies. El campament ja estava molt ple i calia fer lloc a les noves corrues de fugitius que anaven arribant. Fou decidit que una co-

lumna d'internats, en la qual figurava Josep Valls, fos confinada a un altre camp situat a Barcarès. En travessar la plaça d'Elna tingué la bona idea d'abandonar la columna, tombar a l'esquerra i, sense immutar-se, entrar a la primera casa que es trobà. Un cop lliure, se les enginyà per posar-se en contacte amb la seva esposa i, finalment, aconseguí de reunir-s'hi. Havia tornat sa i estalvi, però ja no tenia cap possibilitat de reintegrar-se a la seva feina al consolat.

Tot just superada aquesta prova, el destí li'n reservava encara una altra de ben feixuga. Quan es produí l'ocupació de França per l'exèrcit nazi, Josep Valls hagué d'amagar-se de la terrible Gestapo lluny de la ciutat, al cor d'una zona boscosa, i guanyar-se la vida fent de llenyataire. Si l'haguessin trobat, per la seva condició d'"espanyol" hauria estat lliurat immediatament a les autoritats franquistes.

Fins que Le Havre no fou alliberat per les forces aliades no pogué reprendre la seva vida normal, i encara en condicions prou precàries, car la ciutat estava gairebé destruïda pels intensos bombardeigs de l'aviació aliada.

Després de la maltempsada, la vida anà reprenent a poc a poc la normalitat. Malgrat les hores que necessàriament havia de dedicar a la feina, Josep Valls sempre trobava estones per consagrar-se a l'objecte de la seva vida: la composició. I així va anar sorgint, fins que la mort hi posà terme, una admirable i abundosa producció, que abasta gairebé tots els gèneres musicals, les obres principals de la qual detallem tot seguit.

Tres cançons populars catalanes (1938), que foren interpretades per Concepció Badia. *Concert per a violoncel i orquestra* (1943). Inèdit. Aquesta obra fou sotmesa a l'examen del mestre Pau Casals, aleshores resident a Prada (Conflent). La seva resposta fou: "*No es pot demanar més perfecció, és una filigrana de realització.*"

Quatre cançons per a una veu i piano, sobre poesies de Jacint Verdaguer (1945). Música escènica per al ballet *El fotògraf*, amb argument i decorats del pintor

Josep Valls, soldat de la República (1938)

E. Grau i Sala. Inèdit.

Quartet de corda núm. 1 (1950). Interpretat a Londres; i més tard també a Leningrad (Rússia) i a Bergen i Stavanger (Noruega).

Quartet de corda núm. 2 (1955). Interpretat a Bergen (Noruega).

Cant d'una presència (1957), per a barítion i orquestra. Amb text de Josep Carner. Inèdit.

Cants I, per a dos grups de cordes (1960). Inèdit.

Concert per a piano i orquestra (1963). Executat a Leningrad, a Le Havre i a Barcelona.

Cants II, per a orquestra (1965). Obra interpretada a Barcelona.

Estances (1967), per a barítion i orquestra, amb text de Carles Riba. Inèdit.

Flauta de jade (començat el 1968). Tres sèries de cançons, amb un total de 36 peces, per a una veu (mezzosoprano) i diversos instruments. Les dues primeres sèries contenen poesies de Marià Manent; la darrera són poesies de Josep Carner.

Variacions per a violoncel sol (1969). Premi de la Fundació Güell. Obra inèdita.

Ostinati (1970), per a piano. Primera audició a Leningrad.

Suite per a cordes (1971). Obra executada a Stavanger (Noruega) i a Barcelona.

Càntic de Dèbora i *Càntic dels tres joves al mig del foc* (1975). Inèdits. Premi de la Fundació Güell. Per a solistes, cor i orquestra.

Sonata per a piano i violí (1977). Interpretada a Barcelona, a Madrid i a Le Havre per Antoni Besses (piano) i Jaume Francesch (violí).

Cant de Maria (Magnificat) (1979). Inèdit. Per a solistes, cors i orquestra. Càntic pertanyent al Nou Testament i part integrant del políptic esmentat abans.

Cant de Simeó (1981). Per a barítons, cors i orquestra. Fou interpretat el 6 de maig de 1986 a Le Havre.

Trio de cordes (1983). Interpretat a Le Havre.

Humoresca (1983), per a piano. Premi de la Generalitat de Catalunya. Primera audició a Barcelona, el 24 d'abril de 1984.

Jovenívoles (1985), vint-i-quatre peces breus per a piano. Interpretades a Barcelona i a Le Havre.

Cinc estances, per a orquestra. Inèdit.

Jocs a l'aire lliure (1986), per a orquestra. Inèdit.

Simfonieta per a cordes (1993). Inèdit.

Sonata per a violí i piano núm. 2 (1993). Inèdit.

Trio (1993), per a violí, violoncel i piano. Inèdit.

Josep Valls es planyia sovint que a la seva ciutat natal pràcticament no el coneixien, mai no havien sentit la major part de la seva música. L'anhel de tots els compositors és poder veure llurs obres interpretades i de copsar si el missatge que transmeten s'ha fet entenedor. Això no és gens fàcil. Cal vèncer nombrosos obstacles, i alguns esdevenen insuperables. No és d'estranyar que de vegades Valls se sentís profundament descoratjat. Així s'expressava en una ocasió: "*Fa temps que no he compost res. Veure que bona part del que he escrit dorm al calaix no m'incita a continuar. I quan veig que les grans obres dels mestres serveixen per anunciar el sabó X o el lleixiu Y per televisió, em pregunto si no hauria estat millor d'aprendre a vendre patates.*"

Fem que la veu d'un poeta, d'un poeta músic com Josep Valls, no es pugui perdre. Ell ens ha deixat. Que la seva música el sobrevisqui!

Realitat del Servei Educatiu del Gran Teatre del Liceu

Els dies 11, 12, 13 i 14 de maig s'ofereixen sengles representacions de l'òpera *Eco* al Mercat de les Flors en el marc de les activitats promogudes pel Servei Educatiu del Gran Teatre del Liceu.

En aquesta pàgina i la següent, *La serva padrona*, de Pergolesi, en un muntatge pensat especialment per a escolars, que s'ha ofert entre febrer i maig al Foyer del Liceu

Aquestes representacions comporten una realitat de considerable transcendència com podrem constatar tot seguit. Es tracta del projecte titulat Òpera a Secundària, un dels diversos fronts endegats per l'esmentat Servei Educatiu i que té com una de les característiques fonamentals que la interpretació és a càrrec d'estudiants de Secundària de diversos centres barcelonins, invitats per participar en el projecte. *Eco* és una obra composta per Philippe Vallet sobre un text de Roger Llovet, alhora basat en una idea del mateix compositor.

Òpera a Secundària és una iniciativa realitzada amb la col·laboració de diverses institucions públiques adreçada a fer arribar la música contemporània als alumnes dels centres de Secundària de Barcelona. Aquestes institucions, coordinades pel Servei Educatiu del Gran Teatre del Liceu, són el Centre de Cultura Contemporània de Barcelona (CCCB), l'Institut de Cultura de Barcelona (ICUB) i l'Institut Municipal d'Educació (IMEB).

L'obra de Philippe Vallet és interpretada per solistes adolescents, i així mateix el cor està integrat per estudiants de Secundària, en una crida que n'ha convocat un miler i que es reparteixen en quatre cors que s'ocupen de les quatre representacions anunciades. La direcció musical és a càrrec de Manel Valdivieso, la direcció escènica a càrrec de Joan-Anton Sánchez i l'orquestra la formen components de la Jove Orquestra Nacional de Catalunya.

Es vol remarcar la voluntat d'obrir el ventall de propostes destinades a públic jove. Aquesta tipologia d'obres ha sofert els darrers anys un cert anquilosament en uns títols i obres molt concretes, tot desestimant pouar en un patrimoni molt notable o evitant obrir les possibilitats d'incorporar-hi nous creadors.

En aquest sentit, resulta especialment digne d'esment el fet que s'hagi promogut un encàrrec específic. Encàrrec que s'ha hagut de moure en uns paràmetres molt específics en funció de la destinació final del producte.

Xavier Pujol, responsable del Servei Educatiu del Gran Teatre del Liceu, assenyala, entre d'altres, la durada, un nombre limitat de protagonistes, presència d'un cor, inexistència d'entreactes, etc. Per això es va promoure un concurs a partir del qual un equip d'experts va dedicir acceptar la proposta de Vallet.

Òpera a Secundària es va posar en marxa l'any 1998 amb l'estrena de *Brundibár*, del compositor txec d'origen jueu Hans Krása, títol que es va tornar a oferir l'any 1999. Tanmateix, tal com s'ha apuntat abans, aquesta és només una de les activitats promogudes pel Servei Educatiu del Gran Teatre del Liceu. Un servei que té com a objectius apropar l'òpera d'una manera adequada als sectors més joves de la nostra societat, difondre entre aquest mateix sector social el coneixement del Liceu presentant-lo com un element important del patrimoni cultural heretat i, finalment, eixamplar la base d'acceptació social del Liceu, tot col·laborant d'aquesta manera a la

FOTOS: A. BOFILL

legitimació social de la institució.

Aquests objectius són atesos mitjançant diverses línies d'actuació. Així, d'una banda es pretén introduir els nois i noies en la pedagogia de la producció no específicament destinada a un públic jove. Això es concreta en l'organització de l'assistència als assajos generals de les òperes escenificades de la temporada del teatre. En l'actual temporada s'ha facilitat l'assistència de grups escolars als assajos generals de les òperes *El cas Makropoulos*, *Lucia di Lammermoor*, *Don Carlo*, *Lohengrin* i *Le nozze di Figaro*, i aviat es farà amb *Sly*.

Una segona línia d'actuació consisteix en la preparació i organització d'una temporada artística adreçada específicament al públic jove amb obres adequades per a aquest segment específic de públic. La tercera línia d'actuació, la més ambiciosa, és l'al·ludida Òpera a Secundària. La quarta consisteix a crear materials didàctics de suport (programes de mà, dossiers didàctics adreçats a professors, CD-Rom, etc.), necessaris per poder extreure tot el potencial educatiu que generen les tres línies esmentades anteriorment.

Pel que fa a la representació d'espectacles especialment pensats per a escolars, cal fer esment de les representacions de l'òpera *La serva padrona* de Gian Battista Pergolesi, que van tenir lloc al Foyer del Gran Teatre del Liceu. Com bé recorda Xavier Pujol, aquest títol feia més de mig segle que no s'havia representat al mateix teatre. Ara es va presentar en un muntatge de característiques singulars, basades en l'actuació d'una companyia de titelles, convertides en *alter ego* dels protagonistes cantants, amb els quals mantenen un joc de complicitats d'un gran atractiu. L'espectacle va ser interpretat per la Companyia Etcètera de Granada, que dirigeix Enrique Lanz, nét d'un altre titellaire granadí que va construir les titelles del muntatge de l'estrena d'*El retablo de Maese Pedro* de Manuel de Falla. Els personatges de cartró conviuen en un joc enormement gratificant amb els cantants distribuïts en dos repartiments. Cantants que van ser les sopranos Conxita García i Rocío Martínez, i els barítons Manuel Esteve Madrid i Ulises Ordúñez, amb el suport instrumental de la Jove Orquestra Nacional de Catalunya i la direcció d'Elisabeth Attl, principal col·laboradora del titular musical del Gran Teatre del Liceu, Bertrand de Billy.

La serva padrona es va començar a oferir el passat febrer i acabarà aquest maig, en sessions familiars que tenen lloc entre els dies 13 i 19. Malgrat la seva estricta adequació al món escolar, és altament atractiu per a totes les edats i tipus de públic.

La temporada d'enguany del Servei Educatiu del Gran Teatre del Liceu hi farà participar uns 25.000 escolars barcelonins, repartits entre les diverses iniciatives que promou. La major part la convoca l'espectacle acabat d'indicar, *La serva padrona*, amb més de 7.000 assistents provinents de 94 centres, mentre que Òpera a Secundària és previst que en convoqui prop de 5.000 i gairebé 1.000 com a intèrprets, procedents de 27 centres. A part, cal fer esment dels 9.800 assistents a les visites guiades al Teatre del Liceu.

escola de pedagogia musical
MÈTODE IRENEU SEGARRA

CURSOS DE FORMACIÓ PER A MESTRES ESPECIALISTES I PROFESSORS DE MÚSICA 2000 - 2001

- Educació Infantil
- Educació Primària
- Educació Secundària
- Escoles de Música i Conservatoris
- Informàtica musical
- Gestió d'Escoles de Música

****

TALLERS MONOGRÀFICS ESPECIALITZATS

****

Cursos d'estiu i d'hivern

consulteu pàgina web

Generalitat de Catalunya
Departament d'Ensenyament

pla de Formació Permanent

Informació:
c/ Mn. Àngel Rodamilans, 130
08222 Terrassa
Telèfon: 93 783 79 72
Fax: 93 786 06 02
E-mail:epm@retemail.es
http://epm.hispeed.com
de dilluns a divendres de 9 a 13 del matí

La nova perspectiva del Palau de la Música Catalana

16 de setembre de 1999

FOTOS: ANTONI BOFILL

29 de març de 2000

Només mig any separen aquestes dues imatges. L'enderrocament de l'església de Sant Francesc de Paula ens permet de veure una primera anticipació de l'aspecte extern del Palau del futur.

MIKROKOSMOS

Palau: un dia per al record

Avui, 27 de març de 2000, marco un senyal simbòlic a la meva agenda; en el futur, em recordarà que aquest dia va finalitzar l'enderrocament de l'església de Sant Francesc de Paula, fins fa poc contigua al Palau de la Música Catalana.

Òbviament, el senyal no denota cap fúria iconoclàstica, sinó allò que hi és subjacent: finalment s'ha aconseguit la visualització externa completa de la façana de ponent del Palau. Allò que somià Domènech i Montaner ja és una realitat!

Des del dia 1 de setembre de 1999 –data en què s'iniciaren les obres de demolició–, els habituals del Palau hem assistit a un procés gradual, cada pas del qual portava un guany que anunciava el proper; i tots ells han culminat amb aquesta panoràmica única, excepcional, que avui ja és a la vista de tothom.

La literatura romàntica hauria tirat mà del símil del cuc i la crisàlide, per explicar l'emoció del procés... No hi cauré, en la imatge; i, en canvi, n'evocaré una altra de viva, actual i de gran popularitat mediàtica; el símil casteller, exemplificat en una estampa extraordinària: el descarregament d'un quatre de nou amb folre i l'aparició gradual del pilar de set...

Amb la particularitat que, allò que en l'art dels castells és fet en un temps brevíssim, aquí –l'enderrocament de l'església– ha estat assolit lentament, i amb garanties tècniques de no "fer llenya", per continuar amb el vocabulari casteller.

Quins immensos guanys estètics, els del Palau! En plural, perquè, a l'extern, ha de ser afegit l'intern, amb el prodigi lumínic actual!

Temps enrere, en aquesta mateixa columna, comentava la dificultat d'adjectivació de la llum del Palau: "(...) *La llum del Palau... Penso en Pla i en la seva percaça apassionada de l'adjectiu adient. I em declaro vençut en l'intent d'aproximació descriptiva. Perpetu aprenent insatisfet, ¿què significa fer esment de rosats de perla, de grocs de ginesta, de vermells de sang, d'ocres vellutats, de verds de fruita novella, de blaus d'albada...?*" Ara la ratifico amb escreix, aquella dificultat... Perquè la poesia no es pot descriure; tot simplement: es viu...

I, des d'avui, l'interior del Palau és, més que mai, poesia viva...

Pere Artís

Prada aux Champs-Elysées, un "entrant" molt consistent

El Festival Pau Casals de Prada, que celebra enguany el seu cinquantè aniversari, té el costum, des de ja fa vuit anys, d'oferir al públic parisenc una sèrie d'*hors d'oeuvre* (que podríem traduir com "entrants") d'allò que esdevindrà el Festival pròpiament dit durant els mesos de juliol i agost a Prada, el petit poble de la Catalunya Nord del qual Pau Casals va fer, l'any 1950, un punt de trobada musical de relleu internacional. Sis concerts al Théâtre des Champs Elysées, els dies 21 i 22 de gener, el 18 i el 19 de març, i el 23 i 24 de juny (dels quals qui subscriu va poder escoltar els corresponents al mes de gener) permeten avançar la festa de la música que tindrà lloc, un cop més, a Prada, l'estiu d'aquest any 2000.

Potser aquest és un bon moment per mirar enrere i explicar als lectors com va veure la llum el Festival de Prada. Recordem que Pau Casals (el Vendrell, 1876) va decidir, l'any 1936, a l'inici de la guerra civil, d'abandonar Catalunya i instal·lar-se a Prada, per continuar vivint en terra catalana i, sobretot, per ser a prop dels seus compatriotes refugiats a França. Potser en aquell moment no sospitava encara que Prada esdevindria la seva llar durant trenta anys, des d'on va fer molts concerts benèfics, amb André Peus, Reine Gianoli... El 1946 va decidir que no tocaria més en públic, fins que, segons les seves pròpies paraules, "*a Espanya s'hagués restablert un règim respectuós de les llibertats fonamentals i de la voluntat popular*". Casals tenia ja setanta anys.

Des dels Estats Units, on Casals havia passat els anys de la Primera Guerra Mundial, nombrosos intel·lectuals, com ara Einstein, li van demanar que hi anés per fer-hi concerts. Casals representava per a ells l'esperit de reconciliació que volia girar full i repartir sobre nous fonaments, tant ideològics com humans. Alexander Schneider va desplaçar-se fins a Prada per tal de provar de convèncer-lo, tot dient-li: "*Ja que tu no vols deixar el teu exili, nosaltres vindrem a tu.*" I així, l'any 1950, amb motiu del 200 aniversari de la mort de Bach, personalitats musicals de la categoria de Clara Haskil, Mieczyslaw Horszowski, Rudolf Serkin, Isaac Stern, Joseph Szigeti... van protagonitzar, al costat de Casals, la primera edició del Festival.

El Festival de Prada, un dels més antics d'Europa, ara celebra, doncs, el seu 50è aniversari, i intenta conservar l'esperit essencial amb què Casals va crear-lo i dirigir-lo fins al 1966: promoure tot allò que de bo i millor hi ha en la humanitat, tant des del punt de vista artístic com moral. Les primeres edicions del Festival van tenir com a escenari l'església de Saint Pierre i el seu superb retaule barroc, el més gran de França. Actualment, els concerts es fan a l'abadia de Sant Miquel de Cuixà, famós pel seu claustre de marbre rosa i per la seva acústica excepcional. El clarinetista Michel Lethiec, que ja fa alguns anys va assumir la direcció artística del Festival, segueix les directrius inicials marcades per Pau Casals, però intenta, alhora, fer evolucionar Prada en el sentit d'obrir-lo també a nous oients i a noves obres. En efecte, el públic del Festival s'ha rejovenit –democratitzat, podríem dir–, mentre que la música del nostre temps hi ocupa un espai preponderant: en els darrers sis anys, més de vint obres (d'autors com Penderecki, Landowski, Decoust, Guinjoan, Halffter, Bacri, Boucouretxliev...) han estat estrenades a Prada.

Des de fa alguns anys el Festival també intenta trobar una extensió geogràfica, amb la programació de concerts en diverses esglésies properes a Prada: Molig, Mosset, Eus, Catllar, Codalet, Fillols, Espira... Els concerts programats al Théâtre des Champs-Elysées són també una clara manifestació d'aquesta voluntat d'expansió. Els passats 21 i 22 de gener, un grapat d'intèrprets de *grande classe* (els violinistes Pierre Amoyal i Gérard Poulet; el viola Gérard Caussé; els violoncel·listes Arto Noras i François Salque; el contrabaixista Wolfgang Güttler; el clarinetista i director del Festival, Michel Lethiec; els pianistes Brigitte Engerer i Jean-François Heisser; i el Quartet Amati) van anticipar en una *soirée* Mozart i una *soirée* Schubert (dos "entrants" prou sòlids) tot allò que els assistents al Festival de Prada hi trobaran aquest estiu: la millor música de cambra en les mans d'alguns dels millors representants del panorama interpretatiu actual. ● **Carme Martínez**

Premi al millor cava
"Guía de Vinos Gourmets 98"

www.freixenet.es

CONVOCATÒRIES

III CONVOCATÒRIA DE BEQUES DE LA FUNDACIÓN AUTOR. Per a l'ampliació d'estudis en arts audiovisuals, teatre, música i dansa a l'Estat espanyol i a l'estranger, són atorgades per l'SGAE i la Fundación Autor. Les sol·licituds han de formalitzar-se abans de l'11 de juny. Per a més informació: SGAE. Passeig de Colom, 6. 08002 Barcelona. Tel.: 93. 268.90.00. Fax: 93.268.90.02. E-mail: adominguez@sgae.es. Sra. Fina Sitjes, cap de Comunicació de l'SGAE a Catalunya. E-mail: fsitjes @sgae.es.

XXIX CURS INTERNACIONAL DE GUITARRA JOSÉ LUIS LOPATEGUI. Organitzat per Aula de Música 7, tindrà lloc a Sant Cugat del Vallès del 14 al 23 de juliol i serà impartit pel guitarrista José Luis Lopategui. S'hi preveuen els nivells d'iniciació, elemental, mitjà i superior. Cal inscriure's abans del dia 7 de juliol de 2000. Per a més informació: Aula de Música 7. Av. Diagonal, 327, 2n 1a. 08009 Barcelona. Tel.: 93.207.40.22.

15è CURS INTERNACIONAL D'ESTIU COS I MÚSICA. Organitzat per l'Escola de Treballs Corporals i Artístics de Barcelona, que dirigeix Yiya Díaz, tindrà lloc al Palau Maricel de Sitges entre els dies 15 i 22 de juliol. S'impartiran les matèries següents: Mètode Cos-Art (per a músics, adolescents i vida quotidiana), piano, veu, violí-viola, música de cambra, introducció al jazz (per a pedagogs i estudiants), flauta, guitarra, castanyoles, musicoteràpia i psicologia de la música. La data límit d'inscripció és el dia 26 de juny. Per a més informació: Escola de Treballs Corporals i Artístics de Barcelona. Martí, 76, entl. 2a. 08024 Barcelona. Tel. i fax: 93.210.18.30.

16è CERTAMEN MUSICAL CERET-BANYOLES DE COMPOSICIÓ PER A COBLA, PREMI MANUEL SADERRA PUIGFERRER. Hi poden participar tots els compositors nacionals i estrangers amb un màxim de dues obres per a cobla que no siguin sardanes, d'una durada entre 5 i 20 minuts. S'atorgaran tres premis: 600.000, 400.000 i 200.000 pessetes, a més de tres premis especials. La data màxima d'admissió d'originals és el dia 31 d'agost de 2000. Per a més informació: Foment de la Sardana. Apartat de correus 125. 17820 Banyoles.

Nova edició de l'Estiu Musical a l'Alta Ribagorça

Eva Graubin, intèrpret i professora

Enguany, en la seva sisena edició, l'Estiu Musical a l'Alta Ribargorça aplegarà els habituals Festival de Música dels Pirineus i el 6è Curs Internacional de Música de Vilaller, i s'hi afegeixen com a novetat les Jornades de Cant Coral del Pont de Suert, que seran impartides pel mestre Lluís Vila i Casañas entre els dies 3 i 14 de juliol.

Pel que fa al Festival, en aquesta edició se suma a la commemoració del 250 aniversari de la mort de Bach. Es faran 10 concerts, a les poblacions de Vilaller, el Pont de Suert, Llesp, Senet, Vielha, Montanuy, Sopeira i Barruera, i hi intervindran la Camerata dels Pirineus, Salvador Gratacós, Disa English, Jordi Reguant, Paul Cortese, Montserrat Vallvé, Peter Thiemann, Iñaki Etxerpare, Eva Graubin, Michael Barta, Anne Bohigas, Annick Puig, Jun Kanno, Carmen Martínez, Bridget de Moura Castro, Albert Giménez, Christoph Rahn i Dolors Aldea.

Pel que fa al Curs, al qual els interessats poden inscriure's abans del dia 1 de juliol, 15 professors impartiran cursos d'instrument i de música de cambra (entre els dies 5 i 16 de juliol) en les disciplines de flauta, oboè, clarinet, piano, guitarra, violí, viola, violoncel, clavicèmbal, conjunts de vent, corda i mixtos. El Curs és adreçat especialment a estudiants de grau mitjà, superior i postgrau, encara que compta amb un reduït nombre de places per a estudiants de grau elemental.

Per a més informació sobre qualsevol dels apartats de l'Estiu Musical a l'Alta Ribargorça, cal adreçar-se a: Escola de Música Juan Pedro Carrero. Carme, 15-17, local interior 2a. 08001 Barcelona. Tel.: 93.301.07.18. Fax: 93.412.05.82. E-mail: Tempus-Mundi@rocketmail.com. ■

Resultats del XV Premi de Música Ciutat de Manresa

En la modalitat Piano, categoria A, va obtenir el primer premi Patricia Azanza, el segon es declarà desert i el tercer fou per a Armando Abraham Mora. En la categoria B, el primer i segon premis van ser declarats deserts, mentre que es van atorgar dos tercers premis a Diana Serrano i Patricia García Gil.

En la modalitat Música de Cambra, categoria A, el primer premi fou declarat desert, el segon premi, *ex-aequo*, fou per al duet format per Marisa Sedano i José Mor i per al Quartet Afrodisax (Francesc Gregori Pons, Ernest Orts, Germán García Vilallonga i Paula Carrillo), i el tercer premi, també *ex-aequo*, fou per al duet format per Patricia Mazo i Sandra Fonte i el Quintet Dante (Carles Samblancat, César Altur, Joan Palomares, Xavier Sancho i Jaume Iborra). En la categoria B d'aquesta modalitat, el primer premi fou per al trio de piano, violoncel i violí format per Lucía Aivar, Eulalia Aivar i Gala Pérez, el segon premi per al quintet Versión Original (M. del Pilar Simeo, Tania Barreiro, Javier González Lamas, Jonathan Vázquez i Santiago Blanco), i el tercer premi per al duet de piano i flauta format per Claudia Pérez i Roberto Álvarez.

El concurs va tenir lloc entre els dies 13 i 20 del passat febrer. ■

La Mà de Guido, finalista dels premis SGAE

La discogràfica catalana La Mà de Guido, que dirigeix Llorenç Balsach, va ser finalista de la modalitat "Mejor Editor de Música Clásica" de la IV Edició dels Premis de la Música que atorga la Societat General d'Autors i Editors (SGAE).

D'altra banda, el director titular de l'OBC, Lawrence Foster, ha estat nominat per al premi de la British Phonographic Industry pel seu enregistrament de les darreres obres clàssiques de Paul McCartney. Acompanyen aquesta candidatura Andreas Bocelli, Bryn Terfel, Jan Garbarek i la Hilliard Ensemble, John Williams, Nigel Kennedy, Luciano Pavarotti, Stephen Warbeck, Vladimir Ashkenazy, Cecilia Bartoli, Charlotte Church, Emma Kirkby, Izzy, Kiri Te Kanawa i Lesley Garrett. ■

www.reixanet.es

Fastuositat oriental

Palau 100. Orquestra Filharmònica d'Israel. Direcció: Zubin Mehta. Rimski-Kórsakov, Xostakóvitx. Palau de la Música Catalana. 13 de març de 2000.

FOTO: G. POCH

Per F. TAVERNA-BECH

Tant Mehta com l'Orquestra d'Israel són ben coneguts dels afeccionats barcelonins. Són molts els anys que l'agrupació simfònica i el seu director passen per Barcelona amb una certa assiduïtat, i estem per afirmar que va ésser en aquesta ocasió quan la centúria orquestral i Zubin Mehta s'han mostrat més comunicatius i inspirats, ja que la brillantor instrumental, la solidesa virtuosística de la Filharmònica d'Israel continua com ja és el seu costum, gaudint d'un altíssim nivell. Amb tot, aquesta vegada el gest de Zubin Mehta, tan subtil i curull d'aquella saviesa oriental, va semblar posseït d'un geni com el que s'apareix a Aladí quan frega la llàntia, ja que de la seva mà, de la seva batuta –i també del seu esguard penetrant!– va emergir el més sorpresiu, admirable i fascinador ventall de coloracions, expressions i emocionades sonoritats que oscil·laven entre la més potent eclosió i la més tènue i minimitzada sonoritat.

És així com el poema *Sheherezade* de Rimski-Kórsakov va adquirir una màgica corporeïtat en aquells moviments que al·ludeixen al viatge marí ("El mar i el vaixell de Simbad" i el "Naufragi"), mentre que en la resta, que es refereixen a històries puntuals ("La història del príncep Kalender", "El jove príncep i la princesa", "Festa a Bagdad") la música adquirí un fastuosa atmosfera descriptiva.

Certament, el contingut i la intencionalitat de la *Cinquena Simfonia* de Xostakóvitx era ben diferent al de l'obra de Kórsakov i tanmateix la inspiració de Mehta i els músics va saber identificar-se amb el discurs de caràcter èpic i alhora vivencial de Xostakóvitx per exterioritzar-lo amb profunda tensió expressiva. Efectivament, Xostakóvitx va escriure l'obra en un *impasse* angoixós a causa de l'influx de la corrosiva crítica que li havien fet a la seva òpera *Lady Macbeth de Minsk*. Circumstància que l'obligà a replantejar-se el seu estil i adequar-lo als imperatius del dirigisme del poder soviètic. En definitiva, havia de procurar que la seva música fos accessible al poble i a la vegada com a artista ho volia fer sense abdicar absolutament de les seves idees creatives. Fins a cert punt, una mena de l'ésser i el no ésser que en aquesta *Cinquena Simfonia* es manifesta en tota la seva dimensió vivencial i de la qual Mehta i la Filharmònica d'Israel van ser-ne uns puntuals i admirables traductors.

FOTO: G. POCH

Clàssics vienesos i catalans

Els Diumenges al Palau. Orquestra de Cambra Catalana. Montserrat Cervera, violí. Joan Pàmies, direcció. C. Baguer, F. Sor, W. A. Mozart, F. J. Haydn. Palau de la Música Catalana. 5 de març de 2000.

Per F.T.-B.

El cicle Els Diumenges al Palau ja té un públic específic i nombrós. Així es va palesar en el concert inaugural de la sèrie, i veritablement no mancaven atractius a la sessió. D'una banda, l'Orquestra de Cambra Catalana dirigida per Joan Pàmies proposava un interessant programa en el qual, centrant-se en el classicisme, oferia música catalana contemporània a la de Mozart i Haydn, els grans genis d'aquell temps. D'altra banda, es comptava amb la col·laboració de la prestigiosa violinista Montserrat Cervera que, fincada a Roma, fa molts anys que s'ha fet un lloc entre els especialistes de la interpretació del classicisme musical en una trajectòria que ha passat per conjunts com I Musici, el Quintet Boccherini, el Quartet Carmirelli i, entre d'altres, el Quartet Brahms.

Feia bastant temps que no trepitjava l'escenari del Palau i, certament, amb la seva plausible versió del *Concert en Sol major per a violí i orquestra* de Ferran Sor, Montserrat Cervera va commoure el públic amb un violinisme rigorós i equilibradament emotiu que il·luminava el discurs de l'obra. Tampoc l'orquestra dirigida per Joan Pàmies, el seu fundador, no va quedar-se enrere, amb un estil ben estructurat, a l'hora de donar vida a la partitura del compositor olotí. D'alguna manera, amb aquesta lectura, com en la resta de les obres –una interessant *Simfonia en Sol major* de Carles Baguer, la coneguda *Serenata en Re major, K. 239* de Mozart i la popular *Simfonia dels adéus* de Haydn–, l'Orquestra de Cambra Catalana va palesar aquell toc emotiu que solament es troba si a la professionalitat se sobreposa una profunda vocació per entrar veritablement en l'esperit de les obres. Qualitat que, podem dir-ho, s'ha assolit amb el treball i la personalitat de Joan Pàmies, el seu director i fundador.

FOTO: A. BOFILL

Esperançadora audició de la Novena de Beethoven

Concerts Simfònics al Palau. Orquestra Simfònica del Vallès i Orquestra Nacional de Cambra d'Andorra. Orfeó Català. Bodil Arnesen, soprano. Judith Nemeth, mezzosoprano. Stephen Brown, tenor. Stephan MacLeod, baix. Dir.: Pierre Cao. *Novena Simfonia* de Beethoven. Palau de la Música Catalana. 25 de març de 2000.

Per F.T.-B.

La *Novena Simfonia* de Beethoven és una obra que indubtablement posseeix un enorme poder de convocatòria i resulta impensable que l'audició susciti la indiferència. La seva música, autènticament genial, el seu contingut humanístic i el seu curs impactant constitueixen una veritable vivència tant per als qui la interpreten com per als qui l'escolten.

Fins a cert punt, era lògic, doncs, que el Palau s'omplís i també que els intèrprets la interpretessin amb manifest entusiasme. Es pot dir que des del primer moment l'audició va resultar un èxit, ja que a la sala es produí aquella tensió que solament fa acte de presència en els grans esdeveniments i que també provoca, en molts casos, la música de Beethoven. Amb la *Novena* no podia succeir altrament i tanmateix diríem que en aquesta ocasió Beethoven va compartir especialment amb l'Orfeó Català, les orquestres del Vallès i d'Andorra i del director Pierre Cao el poder d'emocionar el públic o fins i tot de convèncer l'audiència de la bondat i comunicabilitat del seu treball interpretatiu. També, un cop posades a to llurs veus, els solistes van participar en aquesta atmosfera cantant amb brillant discurs les seves difícils particel·les.

Segurament amb un afany massa crític, podria afirmar-se que en algun moment l'excés de força, d'entusiasme i d'emoció, pogué descentrar la traducció... Però el contingut de la *Novena*, ¿no és pura exaltació d'alegria? ¿És convenient temperar-la?, o bé, aquesta joia, ¿no és millor portar-la fins als límits de l'expressió emocionada?

El risc, superat a Sabadell

Amics de l'Òpera de Sabadell. *El ratpenat*, de Johann Strauss. Orquestra Simfònica del Vallès. Cor dels Amics de l'Òpera de Sabadell. Malgorzata Zygmaniak. Ramon Gener. Assumpta Mateu. Marisa Martins. Lluís Sintes. Francisco Vas. Enric M. Castignani. Carles Ortiz. Cristina Obregón. Jaume Bernet. Miguel Villalta. Dir. musical: Albert Argudo. Dir. d'escena: Pau Monterde. La Faràndula (Sabadell). 1 de març de 2000.

Per PAU NADAL

FOTO: X. GONDOLBEU

Amb el coratge que els caracteritza, els Amics de l'Òpera de Sabadell van assumir (i no és el primer) un risc important en muntar per primer cop una opereta. I a més, es tractava de la millor de totes: el genial *Die Fledermaus* de Johann Strauss fill. El risc era important perquè l'obra, i el gènere en general, tenen les seves peculiaritats, entre les quals hi ha la qüestió de l'alternança del cant amb el text parlat i, en el cas concret de *Die Fledermaus*, una atmosfera i unes tradicions molt específicament vieneses.

L'esforç fet per superar el risc va tenir el seu premi amb l'èxit assolit, gràcies a un bon treball d'equip i també a una direcció d'escena de Pau Monterde, que canalitzà l'acció amb molt d'encert, amb fluïdesa, tot propiciant algunes interpretacions actorals molt reeixides i aconseguint que el text parlat fos dit, en general, amb bastant deseiximent. El text cantat va ser interpretat en l'alemany original, mentre que el parlat va ser traduït al català, tasca que va realitzar Feliu Formosa amb la seva competència habitual, no limitant-se a una simple traducció, ja que va fer alguns talls i també modificacions i afegits.

En la part escènica, hom també ha de destacar que van ser un gran ajut les idees, el bon gust i l'experiència de Ramon B. Ivars en l'escenografia (molt reeixides les dels actes primer i tercer) i el vestuari, amb alguns figurins molt elegants (esplèndids els d'Adele en l'acte primer i de Rosalinde en el tercer).

La part musical va ser dirigida per l'experimentada batuta d'Albert Argudo, amb la col·laboració entusiasta de l'orquestra i el cor, aquest en una de les millors actuacions que li recordem. En el bon repartiment tornem a destacar el treball d'equip i també que Malgorzata Zygmaniak fou una elegant Rosalinde (brillant en les czardes), Assumpta Mateu una simpàtica i molt musical Adele, Marisa Martins un Orlofsky molt ben vist, Ramon Gener un Eisenstein molt vital, Lluís Sintes un Falke de rotunda vocalitat, Francisco Vas un Alfred amb bona veu i el caràcter adient, Enric Martínez Castignani un Frank de gran vis còmica, Carles Ortiz un Blind molt eficaç, Cristina Obregón una Ida vistosa i l'actor Jaume Bernet un Frosch divertit.

Dalmau González, liederista

Auditori XXI (Cicle Conxita Badia). Dalmau González, tenor. Liliana Mafiotte, piano. Joan Lamote de Grignon, Frederic Mompou, Eduard Toldrà, Robert Schumann, Benjamin Britten. L'Auditori (Sala Polivalent). 15 març de 2000.

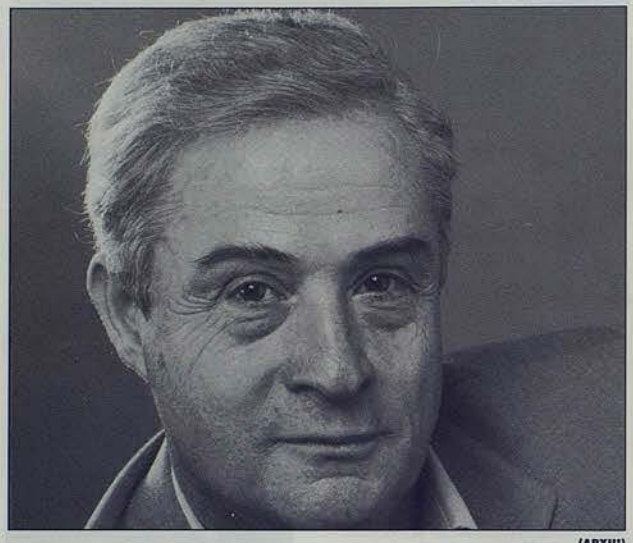

(ARXIU)

Per J.C.C.

Dalmau González és un tenor que ha basat la seva brillant trajectòria artística en una formació musical d'un rigor molt acusat, partint d'una dedicació inicial al món coral com a cantaire i com a director.

Aquest solatge amb tota seguretat té força a veure amb el magnífic ofici de liederista que va mostrar en el concert que ens ocupa. Ofici que descobríem per primera vegada.

El seu va ser un recital molt complet, també de composició individualitzada, en el qual va servir les diferents giragonses estilístiques amb notable sensibilitat. La veu es va projectar molt més uniforme del que li coneixíem, sense atènyer mai recursos forçats, i les paraules fluïen de manera natural, amb aquell punt precís de finor expressiva.

La primera part del recital era dedicada a cançó catalana amb obres de Joan Lamote de Grignon, Mompou i Toldrà. La seva interpretació va ser modèlica en el fraseig i sobretot en la capacitat per servir tota la subtilesa i intencionalitat d'aquestes joies. Feia temps que no havíem escoltat a un cantant unes versions tan fidels al perfum d'aquestes composicions.

La segona part la integraven un aplec de *lieder* de Robert Schumann i els tan poc coneguts *Seven Sonnets of Michelangelo* de Benjamin Britten, que configuraven una proposta altament compromesa.

Dalmau González es va mostrar menys convincent en Schumann que en Britten, tot deixant escapar una part de les essències més delicades del compositor alemany, mentre que, ben altrament, va viure amb una gran implicació el complex i difícil món líric del compositor anglès. González va jugar fort, va arriscar molt i de la manera tan satisfactòria com va superar els esculls va donar imatge de la seva categoria de liederista.

Propines enormement celebrades, amb una antològica versió de *Menta, farigola, ruda i romaní*, van posar colofó a aquest recital.

Amb Liszt i Ravel molt millor

Anna Caterina Antonacci, mezzosoprano. Donald Sulzen, piano. Brahms, Liszt, Ravel. Gran Teatre del Liceu. 4 de març de 2000.

FOTO: A. BOFILL

Per J.C.C.

La presència de la mezzosoprano italiana Anna Caterina Antonacci havia desvetllat més interès que no pas expectació. Amb un prestigi més sòlid que no amplificat o projectat, en exacta conseqüència la seva carrera s'ha mogut de manera més selectiva que no espectacular. No és la protagonista de grans esdeveniments, però sí de propostes de gran sentit musical, afí a repertoris en bona part secundaris però de gran exigència.

La mateixa configuració del programa apuntava un cert afany creatiu en no programar cap obra gastada i apostant fort sobretot en una primera part dedicada totalment a cançons de Brahms.

I que va constituir, amb acusada diferència, la parcel·la menys rellevant de la seva actuació. Semblava com sentir-se fora de lloc, servint les cançons sense el matís necessari, crispant a vegades els moments de tensió dramàtica i deixant escassos de matís els lírics.

Tanmateix, en la segona part el recital va patir una transformació de gran calat. Va afrontar tres bellíssims lieds de Franz Liszt amb una convicció impressionant. Hi havia vivència, sensibilitat, exquisidesa en un cant que va anar imposant la seva autoritat sobre un auditori a cada moment més satisfet. Les cançons de Ravel apareixen com un escull molt farcit de paranys, amb el risc de jugar sempre al límit de la caiguda. Anna Caterina Antonacci va saber donar a cadascuna l'alè expressiu just, en alguns casos servint versions literàries en llengua pròpia del tema –castellà, italià, grec i yiddish– i donant una autèntica lliçó d'interpretació liederista d'alta escola.

Anna Caterina Antonacci té una veu no excessivament bella, de poderosa projecció i gran –potser fins i tot excessiva– uniformitat en els registres, que empra amb una tècnica molt segura. A vegades hom troba a faltar una certa varietat cromàtica.

El colofó van ser uns bisos de gran brillantor amb la granària de *Carmen* inclosa, saludada amb entusiasme, com no podia ser altrament.

L'entusiasme d'Ashkenazy

Ibercamera. Orquestra Filharmònica Txeca. Vladimir Ashkenazy, piano i direcció. Mozart, Prokófiev. L'Auditori. 10 de març de 2000.

Per F.T.-B.

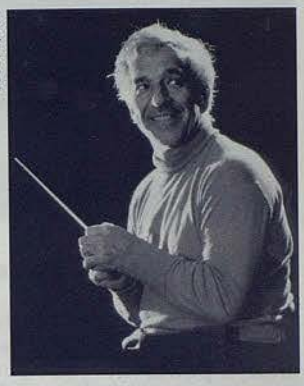

FOTO: D/W.F.

En primer lloc, cal dir que l'Orquestra Filharmònica Txeca és un conjunt de primer ordre, amb totes aquelles qualitats de tècnica i musicalitat que solament són a l'abast d'un reduït nombre d'agrupacions simfòniques. El so orquestral és equilibrat i ben empastat, posseeix una eficaç capacitat per temperar i acolorir el discurs musical i entre les famílies instrumentals hi ha una brillant agilitat per flexibilitzar el matís i l'expressió musical. Tanmateix, més que revelar altíssims nivells en totes aquestes virtuts, potser el que cal destacar és la manera com l'orquestra txeca constitueix un bloc homogeni, en el qual els diversos atributs estan compensats per oferir una imatge musical que es pot afaiçonar i treballar sense problemes per a qui la dirigeixi i obtenir-ne resultats brillants.

D'altra banda, Vladimir Ashkenazy és més un artista vital, intèrpret entusiasta de la música, que no pas el lector reflexiu i contemplatiu del fenomen musical. Amb tot, no podem dir que sigui temperamental, ni tampoc les seves lectures són les pròpies d'una ment apassionada. Hi ha una certa contraposició de caràcter que fins a cert punt és la causa de la tensió que manifesta la seva dicció musical, ja sigui des del punt de vista simfònic com des del pianístic.

Segurament, per les virtuts respectives, la col·laboració entre pianista director i orquestra va transcórrer dins d'un clima de veritable entesa en què Ashkenazy podia sol·licitar de l'orquestra el color, el matís o l'impuls rítmic que desitjava i que, per la seva banda, l'orquestra es trobava en el medi on desenvolupar sense traves la seva comesa. És així com aquesta vegada l'art d'Ashkenazy va brillar amb veritable sentiment humanístic i va deixar en adients termes secundaris l'eloqüència brillant i espectacular d'altres actuacions anteriors. Circumstància aquesta que va proporcionar a la música i al contingut de la *Cinquena Simfonia* de Prokófiev veritable força expressiva, noble sentit líric, alhora que l'arquitectura orquestral mostrava la seva magistral concepció. Segurament, amb una orquestra..., si es vol més virtuosística, però no tan mal·leable com la Filharmònica Txeca, la interpretació s'hauria desviat cap a l'espectacle grandiloqüent.

Amb tot, potser aquesta atmosfera no va traspuar amb tanta convicció i diafanitat en la lectura del *Concert núm. 20* de Mozart, el qual, tot i posseint admirables moments de diàleg entre pianista i orquestra, o bé mostrar detalls de fraseig i de sensible bellesa sonora, no deixà d'estar dominat per un to més distanciador, com si el discurs es limités a puntuar les inflexions melòdiques amb una certa por de desvirtuar-ne l'expressió.

El violoncel de Mischa Maisky

Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya. Mischa Maisky, violoncel. Cobla Sant Jordi-Ciutat de Barcelona. Dir.: Antoni Ros Marbà. Mozart, Xostakóvitx, Ruera. L'Auditori. 17 de març de 2000.

FOTO: A. BURGUÉS

Per MIQUEL PARDO

Al llindar del segle XXI i amb el desinterès gairebé instituït cap a la música contemporània, esdevé cada vegada més insuportable el contrast amb determinades obres clàssiques que es programen més pel nom del compositor i la referència històrica que no pas per l'interès musical que puguin tenir actualment. *La Simfonia núm. 28* de Mozart és d'aquelles obres que ens fan qüestionar la validesa avui dia d'obres clàssiques que, malgrat l'esforç del director i dels músics, no aconsegueixen sobreviure al convencionalisme d'una època. Sols el "Presto" final té interès per l'enginy que el jove Mozart va saber imprimir a aquest moviment.

El "discret" vestit del violoncel·lista Mischa Maisky ens féu dubtar sobre la seva identitat, però així que arrencà el *Concert per a violoncel i orquestra núm. 1* de Xostakóvitx es van esvair de cop els nostres dubtes. Solista de gesticulació espectacular, la seva arcada, però, neta i d'afinació precisa ens convencé de la seva admirable capacitat d'articular el discurs del compositor rus. En el *moderato*, Maisky ens demostrà el seu domini tècnic de l'instrument amb un timbre homogeni al llarg de tot l'àmbit de l'instrument (el so penetrant i sentit dels greus és extraordinari!) i audible en tota la gamma de dinàmiques. L'"Allegro con moto" final és un moviment trepidant, net i ric; el ventall de tensions magistralment conduït per Mischa Maisky i la coordinació entre solista i orquestra aixecaren el públic del seient. Realment, la subtilesa i profunditat del tocar del violoncel·lista rus el situa a un nivell difícilment igualable.

En la segona part, els quatre poemes simfònics per a orquestra i cobla *Empúries* de J. M. Ruera ens féu palesa la capacitat imaginativa del nostre compositor. Un músic sensible al color orquestral, ric en recursos melòdics i harmònics i amb capacitat de descriure tot tipus d'ambient. El discurs s'articulà amb naturalitat i gràcia; fins i tot, la confrontació entre orquestra i cobla s'aconseguí amb sentit de l'equilibri. Però potser la característica més destacable d'aquesta interpretació fou el sentit plàstic, "visual", que permetia seguir l'argument d'un guió gairebé cinematogràfic. Antoni Ros Marbà va saber sintetitzar tots aquests aspectes amb una interpretació brillant i convincent.

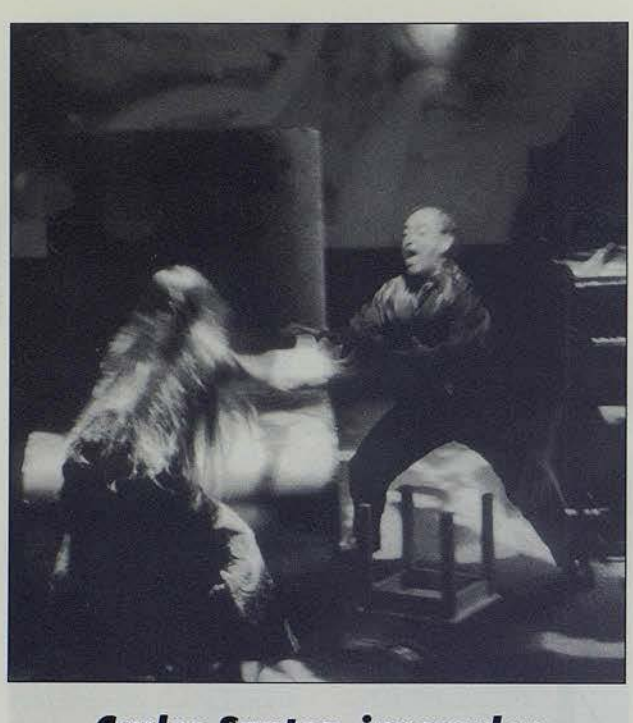

Carles Santos, innovador i provocador

Ricardo i Elena, de Carles Santos. Mariona Castelar. Antoni Comas. Ana Criado. Olivier Roustan. Valérie Salon. Carles Santos. Clàudia Schneider. Teatre Nacional de Catalunya (Sala Tallers). 15 de març de 2000.

Per PABLO MELÉNDEZ-HADDAD

Poques vegades hi ha la sensació que l'espectacle que es veu representa un esglaó important en la carrera d'un artista. *Ricardo i Elena*, l'òpera (o millor, l'espectacle teatral) del compositor i pianista de Vinaròs Carles Santos, que va arribar a la Sala Tallers del Teatre Nacional de Catalunya amb un pressupost de gran producció, va deixar ben clar que no era un avenç significatiu dins de l'*opus* de l'autor. Això perquè l'anterior espectacle de la "Santos factory" era la seva autèntica obra mestra: *La pantera imperial*, el seu particular homenatge a Johann Sebastian Bach. A *La pantera* sí que hi va haver avenç, evident i generós.

Amb *Ricardo i Elena*, el compositor i director torna als temps de *Figasantos Fagatrop, missatge al contestador...*, obres amb les quals imposa la seva particular musicalitat enmig d'una estètica teatral molt atractiva, eclèctica, innovadora i, a més a més, provocadora. És aquest aspecte, el de la imatgeria visual, el que més destaca de *Ricardo i Elena*, amb escenes intensament aconseguides. El llibret és una broma fluixa, una anècdota, i la dramatúrgia, una vegada més, un exemple de bones idees sense una bona direcció: tot ficat en una coctelera i a veure què en surt.

Musicalment, cal destacar el lliurament dels solistes vocals, Antoni Comas, Clàudia Schneider i Mariona Castelar, artistes compromesos amb l'obra, i també la impecable digitació d'un adrenalític Santos al piano.

Tot plegat, l'obra està intensament farcida de referències religioses o, millor, de signes que expliciten l'impacte de la religió en la personalitat d'un espavilat nen vinarosenc. Una obra per als incondicionals de l'artista.

Una idea positiva

Auditori XXI (De l'Aula a l'Auditori). Marc Renau, violoncel. Roger Sans, piano. *Sonata núm. 1* de Bach i *Sonata núm. 2* de Kodály. Grup de Grallers (Aniol Noguera, Efren Sebastià i Anna Foiqué, gralles; Xavier Fortuny, percussió). Fàbregas, Xuclà, Vidal, Roig. Betzuca (Carol Duran i Ivan Beltran, violins; Núria Lozano, acordió diatònic). Música tradicional. L'Auditori (Sala Polivalent). 24 de març de 2000.

Per F. T.-B.

Generalment, els concerts que s'organitzen i convoquen als centres d'educació musical són els que tenen menys poder de convocatòria. Tanmateix, un plantejament imaginatiu com el que aquí es comenta pot provocar efectes contraris. Així va ocórrer en aquest concert, en què la Sala Polivalent de l'Auditori va resultar insuficient per acollir joves i no tan joves per escoltar un duet clàssic i dos grups de música tradicional.

D'alguna manera, confrontar música clàssica amb la popular ha resultat una política capaç de motivar el públic. D'altra banda, donar l'oportunitat a uns joves músics que tenen coses a dir també és una acció eficaç perquè els futurs professionals superin el trac de tocar en públic. I fer-ho així, és a dir, a petites dosis, és la manera que els protagonistes superin l'obstacle sense traumes excessius.

En definitiva, el duet format pel violoncel·lista Marc Renau i el pianista Roger Sans va demostrar ja un nivell de notabilíssima envergadura; la seva compenetració va procurar a la música de Bach i especialment a la de Kodály aquella emoció que solament manifesten formacions amb llarga experiència. Assenyalem la bellesa del so i l'arc vibrant de Marc Renau, i també la pulsació tan precisa i matisada de Roger. En definitiva, ambdós van mostrar aquella musicalitat emocionada i profunda que en poques ocasions pots escoltar en els concerts.

Roger Sans i Marc Renau

La música tradicional, no per simple i primitiva, si no és amb el domini perfecte i la vocació de recrear un passat no està a l'abast de tothom, com van posar de manifest el Grup de Grallers. Aquesta mena de música difícilment pot interessar; així, gràcies a ells i –per què no?– al seu virtuosisme, el ball de gegants, el cercavila i el ball vuitcentista van entusiasmar la concurrència amb unes interpretacions plenes de bellesa directa i sense alambinacions. També la formació originària del Pirineu Betzua (dos violins i acordió diatònic) van demostrar com la música de ball de temps passats mai no pot resultar anacrònica, sinó que adquireix veritable vigència, si és interpretada amb veritable domini instrumental i convicció vital. Així ho van palesar els nodrits aplaudiments i l'atenció amb la qual es va escoltar la intervenció del grup Betzuca.

FOTO: A. BURGUÉS

Poca novetat

Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya. Noam Buchman, flauta. Larry Passin, clarinet. Albert Guinovart, piano. Dir.: Lawrence Foster. Guinovart, Gronich, Bernstein. L'Auditori. 25 de març de 2000.

Per M.P.

L'estrena del *Concert per a clarinet i orquestra en Si bemoll* d'Albert Guinovart no aportà cap novetat respecte d'altres obres del músic català. Una música que pretenia agradar al públic i que, si fem cas als aplaudiments al final, fou molt ben acollida. Guinovart demostrà novament tenir sensibilitat per al color harmònic i musicalitat en el sentit eufònic del terme. Però el seu discurs sona buit i mancat d'interès. Si l'objectiu fos únicament fer música "agradable", molt probablement un compositor com Beethoven no hauria escrit ni una sola nota. Sense voler caure en el to pedant d'un parlar sentenciós, però sense fer ni un pas enrere en el que és un deure per a qui estima aquest art, cal recordar que el valor de la música no rau en l'agradositat del so, sinó en la profunditat de les idees i la necessitat interior.

Malauradament, aquesta tendència a veure les coses des del vessant superficial s'està estenent arreu i aquest concert seria un exemple més de tants que podríem esmentar, tot i reconeixent, en aquest cas, la innegable sensibilitat artística del pianista barceloní. Per la seva banda, el clarinetista Larry Passin va demostrar una notable sensibilitat en extreure belles sonoritats de l'instrument mitjançant una lectura lliurada de la partitura.

Flute 3000, per a flauta i orquestra de Shlomo Gronich basa el seu discurs en les arrels de les cultures mediterrànies. Malgrat l'heterogeneïtat d'idees, la forma queda ben articulada, amb un tarannà força comunicatiu, encara que no es dissimulen certes debilitats d'ordre estilístic. Al final, un retorn al barroc per mitjà d'un baix de xacona en cadència dòrica d'un formalisme tret de context. Noam Buchman féu una tasca excel·lent com a solista, amb un so de gran versatilitat i calidesa.

En la segona part, la *Simfonia núm. 2, "The Age of Anxiety"* de L. Bernstein ens resituà definitivament en el filó musical. Una música intensa, en què l'espectacularitat mai no és gratuïta, mantenia en tot moment l'expectació de l'oient i la capacitat d'emocionar-lo. Cal destacar l'excel·lent treball de l'orquestra i d'Albert Guinovart al piano, en una partitura no gens mancada de passatges tècnicament complexos.

La cobla ben concertada

Cobla, Cor i Dansa al Palau. 150 anys de la tenora. Cobla Sant Jordi. Dir.: Antoni Ros Marbà. Saderra, Serra, Oltra, Toldrà, Ros Marbà, Ferrer, Carbonell, Guinovart, Ruera. Palau de la Música Catalana. 11 de març de 2000.

FOTO: G. POCH

Per M.P.

El concert començà amb un petit homenatge de la Cobla Sant Jordi al compositor garrotxí Manuel Saderra i Puigferrer, mort recentment, interpretant la seva bella sardana *Somni*. Ens afegim al condol per la pèrdua d'aquest insigne músic.

De bon començament ja em sorprengué agradosament el caire que prenia la vetllada. En mans de músics de bona formació, la cobla esdevé un conjunt instrumental plenament concertístic, sense res a envejar a altres formacions més clàssiques. La compacitat tímbrica i els contrastos harmònics que demana la *Dansa de fadrins* de Joaquim Serra difícilment podrien ser aconseguits sense l'esclat vital que dóna la cobla. La sardana *Elegíaca* de Manuel Oltra venia a confirmar aquesta idea amb un caràcter delicat, *dolente* que ens recordà en algun moment l'expressivitat harmònica de Rakhmàninov. *La fageda d'en Jordà* d'Eduard Toldrà ens convencé que les sardanes dirigides guanyen molt, i esdevenen petits poemes simfònics, en què la funció de dansa passa a un segon terme. De Ros Marbà era la sardana següent, *Porta Ferrada*, peça de connotacions ravelianes, en què es condensen idees imaginatives, interrupcions i canvis de tonalitat sobtats, tot donant un clima juganer i alegre a l'obra. La *suite Imatges* de Rafael Ferrer tancava la primera part amb una tònica d'encerts de la cobla Sant Jordi.

En la segona part, *Cant d'enyorança*, Premi SGAE 1999, del jove compositor Albert Carbonell, ens agradà pel seu estil personal i la varietat en el discurs. Els clarobscurs harmònics donaven a aquesta sardana un gust agredolç, espontani i sincer. *Variacions estilístiques* de Carles Guinovart va satisfer les expectatives de la seva estrena. Una obra que definiríem com a "pedagògica", que ens sorprengué per la seva capacitat d'extreure el màxim partit d'aquest conjunt instrumental. Destacarem de les vuit variacions el graciós joc estilístic de la "Variació romàntica", la riquesa de matisacions tímbriques del "Nocturn bimodal" i el caràcter marcat de l'"Scherzo". Més que no pas un divertiment, l'obra de Guinovart fou una demostració d'ofici i de sublimació de l'esperit popular. Per acabar, la *Glossa del ball de donzelles de Granollers* del mestre Ruera ens oferí un toc de gràcia i lleugeresa a una vetllada en la qual el bon fer de Ros Marbà i els músics de la Cobla Sant Jordi foren un factor essencial per a l'èxit.

Alt nivell musical i de participació al Festival de Jazz de Terrassa

XIX Festival de Jazz de Terrassa. Nova Jazz Cava, places Vella i de Catalunya i Parc de Vallparadís. Del 3 de març a l'1 d'abril de 2000.

Per ALBERT SUÑÉ

La dinovena edició del Festival de Jazz de Terrassa es va cloure el dia 1 d'abril amb *India*, de John Coltrane, a cura del Dave Liebman Group. Va ser una bona manera de dir adéu a un Festival absolutament consolidat i que aquest 2000 ha assolit un gran nivell quant a les figures que han passat pels seus escenaris i la gent que hi ha assistit. Es més, la matinal jazzística de set hores al Parc de Vallparadís, tal com va passar en l'edició de 1999, fou un èxit rotund, ja que, segons els organitzadors, enguany s'hi van aplegar vint mil afeccionats.

Precisament el concert ofert per Dave Liebman i la seva gent va ser un dels èxits del Festival. El grup d'aquest saxo soprano i saxo tenor, un dels paladins del jazz d'avantguarda, oferí un concert esplèndid.

Tots els temes van destacar per un fet específic: en tots hi hagué ritmes diferents. Aquesta fusió, però, es va produir d'una manera molt correcta, enllaçant amb habilitat i saviesa des del *jazz-rock* al *swing*, i des del de *funky* al més pur *free*. Sense deixar de banda connotacions espanyoles, africanes o asiàtiques. El grup, molt compacte, enormement potent, liderat per aquest saxo soprano i tenor de pedra picada, no es va fer pesat en cap moment. I això, gràcies al tipus de música que van oferir i a la seva manera d'interpretar-la, no deixa de ser un gran mèrit.

Al costat de Liebman, van destacar el magnífic Vic Juris, guitarrista que emprà indistintament la guitarra elèctrica o la clàssica –electrificada, això sí– i que palesà un domini absolut dels dos instruments, que féu sonar amb mà mestra, i el formidable bateria i percussionista Jamey Haddad, que oferí un amplíssim, colorista i ajustat mosaic de sons i ritmes. El baixista, Tony Marino, tot i ser el més discret del grup, es pot ben dir que va estar molt correcte, tant amb la verra com amb el baix elèctric.

Dels altres concerts a què vam assistir –tots a la Nova Jazz Cava–, cal destacar-ne el de la banda de Woody Herman, que lidera ara el saxo tenor i clarinet Frank Tiberi. És una banda que, com la de Herman, té cinc trompetes a les seves files. O sigui, una més del que és normal. Aquests cinc vents, amb la col·laboració d'una dúctil secció de tres trombons, va fer molt bé la seva feina i provocà l'impacte que calia. Els saxos, quatre comptant el del líder, van deixar anar, amb comptagotes, però, aquell famós so dels Four Brothers de l'era Herman.

Perquè, de fet, excepte uns temes com els ancestrals *Woodchopper's ball* o *Early autumn*, la banda procurà mirar endavant. Això sí, sempre fou una orquestra de *swing*, amb incrustacions de *be-bop* i *funky* i algun *blues*. Fins i tot, s'atreví amb *Carnavalito*, un tema de *latin-jazz*. A la banda hi ha bons solistes, i el líder, que destacà tant amb el saxo tenor com amb el clarinet, ha sabut posar la seva saviesa i veterania perquè tot arribi a bon port. A desgrat que, gairebé sempre, l'orquestra soni excessivament potent. Perquè ha oblidat els matisos al recambró. I això repercuteix en el resultat final de la proposta.

FOTO: MIQUEL CAROL

Woody Herman Orchestra

Ja que parlem de *big bands*, diguem que per Terrassa en passà una altra: la Big Band Jazz Festival, expressament formada per a l'ocasió, i que van dirigir dos músics forans que viuen a casa nostra: el trompeta Jurgen Scheele i el trombó John DuBuclet. Com a convidat hi era el també trombó Robin Eubanks.

A la primera part, amb temes de Charles Mingus arranjats per Scheele, la cosa no va acabar de remuntar el vol. A la segona, amb temes originals de DuBuclet, especialment amb un dedicat al percussionista Pedrito Díaz, l'orquestra assolí els seus millors moments. De totes maneres, qui s'emportà la palma fou Robin Eubanks, músic d'enorme tècnica, un autèntic virtuós, que rendí a un alt nivell gràcies al seu excel·lent timbre de so, rapidesa de fraseig, potència, i *swing* perenne i enormement comunicador.

Qui també palesà un alt nivell fou el Jean-Luc Ponty Group, que lidera aquest músic francès. El violí electrificat de Ponty, agombolat per un esplèndid grup, demostrà a tothom que el seu *funky*, amb infiltracions folks, continua sent entusiasmador.

Perquè el líder posseeix una tècnica incòlume que li permet oferir els seus discursos amb una alegria, una varietat i una justesa envejables. No n'esguerrà ni una i el seu fraseig sempre fou fresc com una rosa. Al seu costat, Ponty tingué Jean-Pierre Como (piano i teclats), Guy N. Sangué (baix), Thierry Arpino (bateria) i Moustaphá Cissé (percussió), una banda molt calenta, tots ells excel·lents solistes, que elevà la temperatura del concert a fites altíssimes.

Un altre grup calent, amb ganes d'agradar, fou el New World Spirit del percussionista Ray Barretto. Però malgrat aquestes ganes i el fet que és indiscutible que el concert assolí moments molt bons, els músics que envoltaven el líder no van acabar mai de trobar la pedra filosofal a les seves interpretacions.

Hi hagué, doncs, desigualtat. El trompeta, John Bailey, va tenir de tot. Moments esplèndids i altres de mediocres. Adam Kolker estigué realment dolent amb el saxo tenor i, en canvi, reeixí força amb el soprano, tot i que el tocà menys. I piano, baix i bateria –Vince Cherico, eixordador– no van acabar de remuntar.

Però hi havia Barretto, i això salvà el concert. El

DILLUNS, 15 DE MAIG DEL 2000

7:08 PRIMER TEMPS
Música per començar el dia presentada per Eulàlia Benito. Recull d'obres breus. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.
9:00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES
9:06 REPERTORI DE CONCERT
HÄNDEL: "Da Tempeste",ària de l'òpera "Giulio Cesare".
María Bayo, soprano. Capriccio Stravagante. Dir.: Skip Sempé. (6 m).
RUERA: Tocs de festa, sardana per a piano.
Jordi Masó. (4 m).
TXAIKOVSKI: Marxa eslava op. 31.
Orquestra Filharmònica de Berlín. Dir.: Claudio Abbado. (11 m).
BACH: Versió per a llaüt de la sonata BWV 1001.
Hopkinson Smith, llaüt. (17 m).
MOZART: Simfonia n. 24 KV 182.
The Academy of Ancient Music. Dir.: Jaap Schröder. (10 m).
10:00 AGENDA MUSICAL
10:03 CAPSA DE MÚSICA
MONTEVERDI: "Oblivion soave",ària de l'Incoronazione di Poppea (arr. Sergio Assad) PURCELL: "See, even night",ària de Fairy Queen (arr. Sergio Assad).
Dawn Upshaw, soprano. Sergio Assad i Odair Assad, guitarres. (6 m).
GINASTERA: Concert per a arpa, op. 25.
Nancy Allen. Orquestra Filharmònica de la Ciutat de Mèxic. Dir.: Enrique Bátiz. (25 m).
RAKHMANINOV: Simfonia n. 3, op. 44.
Orquestra Filharmònica de Berlín. Dir.: Lorin Maazel. (36 m).
GADE: Octet de corda op. 17
Quartet Kontra. Anne Egendal, violí. Per Lund Madsen, violí. Sune Ranmo, viola. Nygaard, violoncel. (33 m).
BLANCAFORT: Cinc nocturns.
Antoni Besses, piano. (24 m).
MARAIS: Forqueray: Peces a tres violes.
Jérôme Hantaï. Kaori Uemura. Alix Verzier. Pierre Hantaï. (12 m).
BACH, J.Ch.: Simfonia op. 3 n. 1.
Academy of St. Martin-in-the-Fields. Dir.: Neville Marriner. (9 m).
SOLER, J.: L'Agonia en el Jardí (1990).
Orquestra Simfònica de la Ràdio de Berlín. Dir.: András Ligeti. (11 m).
13:00 GRANS INTEGRALS
LES CANTATES DE JOHANN SEBASTIAN BACH
"Ach! ich sehe, itzt, da ich zur Hochzeit gehe" (Ah! Ara veig que vaig de noces), cantata BWV 162.
Barbara Schlick, soprano. Elisabeth von Magnus, contralt. Paul Agnew, tenor. Klaus Mertens, baix. Cor i Orquestra Barroca d'Amsterdam. Dir.: Ton Koopman. (16 m).
"Ach! ich sehe, itzt, da ich zur Hochzeit gehe" (Ah! Ara veig que vaig de noces), apèndix de la cantata BWV 162.
Klaus Mertens, baix. Cor i Orquestra Barroca d'Amsterdam. Dir.: Ton Koopman. (6 m).
"Nur jedem das Seine!" (A cadascú el seu), cantata BWV 163.
Aki Yanagisawa, soprano. Akira Tachikawa, contralt. Makoto Sakurada, tenor. Stephan Schreckenberger, baix. Bach Collegium del Japó. Dir.: Masaaki Suzuki. (14 m).
"Ihr, die ihr euch von Christo nennet" (Vosaltres, que us anomeneu del Crist), cantata BWV 164.
Christoph Wegmann, nen soprano del cor de nens de Bad Tölz. Paul Esswood, contratenor. Kurt Equiluz, tenor. Max van Egmond, baix. Cor de nens de Bad Tölz. Collegium Vocale. Leonhardt-Consort. Dir.: Gustav Leonhardt. (16 m).
14:00 CLÀSSICS DEL SEGLE XX
HENZE: Simfonia n. 2, per a gran orquestra.
Orquestra Filharmònica de Berlín. Dir.: Hans Werner Henze. (21 m).
RAVEL: Introducció i allegro per a arpa, quartet de corda, flauta i clarinet.
Ensemble Viena-Berlín. (11 m).
BERNSTEIN: Tres episodis de dansa de "On the Town".
Orquestra Filharmònica d'Israel. Dir.: Leonard Bernstein. (10 m).
KORNGOLD: Dos lieder op. 14.
Anne Sofie von Otter, mezzo-soprano. Bengt Forsberg, piano. (8 m).
15:00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES
15:06 ELS ORGUES DE CATALUNYA
Orgue de Sant Martí de l'Aleixar
CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 24 d'agost de 1999 a la parròquia de Sant Martí de l'Aleixar. ELS ORGUES A CATALUNYA. Obres de FRESCOBALDI, BATTIFERRI, PASQUINI, ROSSI i STRADELLA.
Grazia Salvatori. (51 m).
16:00 LA TARDA DE L'OIENT
Programació realitzada a partir de les peticions dels nostres oients. Presentació a càrrec de Carmina Malagarriga.
19:00 MÚSICA CORAL
FAURE: Madrigal, op. 35.
Cor Monteverdi. Sabine Vatin, piano. Dir.: John Eliot Gardiner. (4 m).
TALLIS: Spem in alium, motet.
The Sixteen Choir. Dir.: Harry Christophers. (9 m).
SCHÖNBERG: Tres sàtires per a cor mixt, op. 28.
Membres de la London Sinfonietta. BBC Singers. Dir.: Pierre Boulez. (11 m).
MENDELSSOHN: Salm 42 op. 42.
Eiddwen Harrhy, soprano. La Chapelle Royale. Collegium Vocale. Ensemble Orchestral de París. Dir.: Philippe Herreweghe. (25 m).
FAURE: Les djinns, op. 12.
Cor Monteverdi. Dir.: John Eliot Gardiner. (4 m).
20:00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES
20:04 AGENDA MUSICAL
20:10 REPERTORI DE CONCERT
MENDELSSOHN: Octet de corda, op. 20.
Hausmusik. (32 m).
MOZART: Sonata per a pianoforte, KV 279 (KV 189d).
Paul Badura-Skoda. (13 m).
21:00 TEMPORADA DE L'OBC
CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 12 de maig del 2000 a l'Auditori de Barcelona.
BEETHOVEN: Fantasia coral, op. 80. Simfonia n. 9, op. 125.
Albert Atenelle, piano. Anne Schwanewilms, soprano. Ana Moreno Lasalle, soprano. Raquel Pierotti, mezzo. Joan Cabero, tenor. Francisco Vas, tenor. Michael Volle, baix. Orfeó Català. Orquestra Simfònica de Barcelona i nacional de Catalunya. Dir.: Lawrence Foster.
23:00 AGENDA MUSICAL
23:03 JAZZ DE NIT
Una selecció d'Albert Mallofré que presenta Alfred Celaya.
23:45 NOCTURN
Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.
PROGRAMACIÓ DE NIT
Repetició dels últims programes
0:30 GRANS INTEGRALS
Programes emesos la setmana anterior (Ordre d'emissió: Repetició del Dilluns, Dimarts, Dimecres, Dijous, Divendres, de 13.00 a 14.00).
1:30 AUTÒGRAF
Emès dijous passat.
2:30 BLANC I NEGRE
Emès divendres passat.
3:30 REPERTORI DE CONCERT
Programes emesos la setmana anterior. (Ordre d'emissió: Dilluns, Dimarts, Dimecres, Dijous, Divendres, de 09.06 a 10.00).
4:30 CAPSA DE MÚSICA
Programes emesos la setmana anterior. (Ordre d'emissió: Repetició dels programes de Dilluns, Dimarts, Dimecres, Dijous, Divendres, de 10.03 a 13.00).

DIMARTS, 16 DE MAIG DEL 2000

7:08 PRIMER TEMPS
Música per començar el dia presentada per Eulàlia Benito. Recull d'obres breus. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.
9:00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES
9:06 REPERTORI DE CONCERT
ZELENKA: Hipocondrie a 7.
Il Fondamento. (8 m).
STRAUSS: Sis lieder a partir de poemes de Clemens Brentano, op. 68.
Judith Howard, Edita Gruberova, sopranos. Orquestra Filharmònica de Niça. Dir.: Friedrich Haider. (26 m).
MOZART: Sonata per a piano, KV 545 "Sonata fàcil".
Alícia de Larrocha. (11 m).
DVORAK: Quartettsatz: Andante appassionato.
Quartet de corda de Praga. (6 m).
10:00 AGENDA MUSICAL
10:03 CAPSA DE MÚSICA
BEETHOVEN: Variacions sobre un tema de l'oratori "Judes Macabeu" de Handel, WoO 45 (arr. Barrick R. Stees).
Barrick R. Stees, fagot. Sylvia Norris, arpa. Randall Fusco, piano. (13 m).
JANEQUIN: Quatre cançons, "Il estoit une fillette", "Guillot ung jour", "Secouez moy", "Une belle jeune espousée".
Ensemble Polyphonique de France. Dir.: Charles Ravier. (9 m).
COSTE: Souvenirs de Flanders, op. 5.
Frederic Zigante, guitarra. (20 m).
TXAIKOVSKI: Meditació op. 42 n. 1 (de Record d'un lloc estimat).
Dmitry Sitkovetsky, violí. Academy of St. Martin in the Fields. Dir.: Neville Marriner. (11 m).
MAHLER: Simfonia n. 8, "Simfonia dels Mil".
Solistes vocals. Cor i Orquestra Simfònica d'Atlanta. Dir.: Robert Shaw. (80 m).
GASULL: Tacarigua, per a quatre guitarres.
Feliu Gasull, guitarres. (13 m).
DONIZETTI: Il Falegname di Livonia, obertura.
Orquestra de la Ràdio TV Belga de Brusel.les. Dir.: Silvano Frontalini. (10 m).
13:00 GRANS INTEGRALS
LES CANTATES DE JOHANN SEBASTIAN BACH
"O heiliges Geist-und Wasserbad" (Oh, bany d'aigua i bany espiritual), cantata BWV 165.
Aki Yanagisawa, soprano. Akira Tachikawa, contralt. Makoto Sakurada, tenor. Stephan Schreckenberger, baix. Bach Collegium de Japó. Dir.: Masaaki Suzuki. (12 m).
"Wo gehest du hin?" (A on vas?), cantata BWV 166.
Paul Esswood, contratenor. Kurt Equiluz, tenor. Max van Egmond, baix. Cor de nens de Bad Tölz. Collegium Vocale. Leonhardt Consort. Dir.: Gustav Leonhardt. (18 m).
"Ihr Menschen, rühmet Gottes Liebe" (Homes, glorifiqueu l'amor de Déu), cantata BWV 167.
Dorothea Röschmann, soprano. Elisabeth von Magnus, contralt. Jörg Dürmüller, tenor. Klaus Mertens, baix. Cor i Orquestra Barroca d'Amsterdam. Dir.: Ton Koopman. (17 m).
14:00 MOMENTS LÍRICS
WEILL: "Johnny Johnson", introducció i acte Ier.
The Otaré Pit Band. Dir.: Joel Cohen. (53 m).
15:00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES
15:06 MÚSIQUES DEL MÓN
Una finestra oberta a l'expressió musical dels pobles d'arreu.
BALI: Sama yayoma (L'elefant gegant). (9 m).
XINA: Guangling san. Yi guren (un vell amic). (20 m).
BULGÀRIA: Selecció de cants tradicionals.
Cor de Dones de Sofia. Dir.: Zdravko Mihaylov. (16 m).
16:00 LA TARDA DE L'OIENT
Programació realitzada a partir de les peticions dels nostres oients. Presentació a càrrec de Carmina Malagarriga.
19:00 JOVES INTÈRPRETS
PUCCINI: "Donde lieta usci",ària de l'òpera La Bohème. "O mio babbino caro",ària de l'òpera Gianni Schicchi. "Tu che 'di gel sei cinta", ària de l' òpera Turandot
Pilar Páez, soprano. Raimon Garriga, piano. (7 m).
RAKHMANINOV: Concert per a piano i orquestra op. 18.
Katia Michel, piano. Orquestra Simfònica del Vallès. Dir.: Alfons Reverté Casas. (35 m).
POULENC: Sonata.
Isaac Rodríguez, clarinet. Mireia Fornells, piano. (13 m).
20:00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES
20:04 AGENDA MUSICAL
20:10 REPERTORI DE CONCERT
BARTOK: Música per a corda, percussió i celesta.
Orquestra de corda Anglesa. Dir.: Yehudi Menuhin. (27 m).
ROSSINI: Cançons i duets de "Les Soirées musicales". (La pesca, La partenza, La promessa, La regata veneziana).
Heather Harper, soprano. Janet Baker, mezzo-soprano. Benjamin Britten, piano. (20 m).

21:00 PERFILS
Raimon Colomer conversa amb un compositor al voltant de la seva obra.
LLUÍS VIDAL
23:00 AGENDA MUSICAL
23:03 JAZZ DE NIT
Una selecció d'Albert Mallofré que presenta Alfred Celaya.
23:45 NOCTURN
Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.
PROGRAMACIÓ DE NIT
Repetició dels últims programes
0:30 GRANS INTEGRALS
Programes emesos la setmana anterior (Ordre d'emissió: Repetició del Dilluns, Dimarts, Dimecres, Dijous, Divendres, de 13.00 a 14.00).
1:30 SELECCIÓ DE JAZZ
3:30 REPERTORI DE CONCERT
Programes emesos la setmana anterior. (Ordre d'emissió: Dilluns, Dimarts, Dimecres, Dijous, Divendres, de 09.06 a 10.00).
4:30 CAPSA DE MÚSICA
Programes emesos la setmana anterior. (Ordre d'emissió: Repetició dels programes de Dilluns, Dimarts, Dimecres, Dijous, Divendres, de 10.03 a 13.00).

DIMECRES, 17 DE MAIG DEL 2000

7:08 PRIMER TEMPS
Música per començar el dia presentada per Eulàlia Benito. Recull d'obres breus. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.
9:00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES
9:06 REPERTORI DE CONCERT
C. P. E. BACH : Doble concert per a clavecí i fortepiano H. 479.
Concentus Musicus de Viena. Leonhard-Consort. Dir.: Nikolaus Harnoncourt. Gustav Leonhard. (16 m).
BARBER : Agnus Dei.
Corydon Singers. Dir.: Matthew Best. (10 m).
BARTOK: Danses populars romaneses.
Orquestra del Festival de Budapest. Dir.: Ivan Fischer. (6 m).
BEETHOVEN : Sonata per a piano n. 14, op. 27 n. 2 "Clar de lluna".
Maurizio Pollini, piano. (16 m).
10:00 AGENDA MUSICAL
10:03 CAPSA DE MÚSICA
VIVALDI: "Era la notte", cantata per a soprano i baix continu.
Cecilia Gasdia. Barocco Veneziano. Dir.: Claudio Ferrarini. (11 m).
CERVELLO: Cimento di luce e tenebra, divertimento per archi. Enregistrament fet per Catalunya Música.
Orquestra de Cambra Anglesa. Dir.: Enrique García Asensio. (19 m).
HAYDN: Quartet de corda op. 1 n. 4 (Hob.III:4).
Quartet Aeolian. (21 m).
JONGEN: Simfonia concertant per a orgue i orquestra, op. 81.
Jean Guillou. Orquestra Simfònica de Dallas. Dir.: Eduardo Mata. (33 m).
HAMMERSCHMIDT: Suite en re per a violes de gamba.
Hespèrion XX. Dir.: Jordi Savall. (15 m).
ROSSINI: Dall'Oriente l'astro del giorno (quartet).
Le Lieder Quartett. Christian Ivaldi, piano. (5 m).
XOSTAKOVITX: Concert per a piano, corda i trompeta, op. 35.
Johannes Sondermann, trompeta. Jitka Cechova, piano. SWR Symphony Orchestra. Dir.: Oswald Sallaberger. (22 m).
FORQUERAY: Suite per a viola de gamba i continu n. 5, en do m (peces de viola).
Sigiswald Kuijken i Wieland Kuijken, viola de gamba. Gustav Leonhardt, clavicèmbal. (25 m).
FAURÉ: Elegia op. 24.
Mischa Maiski, violoncel. Orquestra de París. Dir.: Semyon Bychkov. (6 m).
13:00 GRANS INTEGRALS
LES CANTATES DE JOHANN SEBASTIAN BACH
"Tue Rechnung! Donnerwort", (Fes comptes, paraula retronant), cantata BWV 168.
Helmut Wittek, nen soprano del cor de nens de Bad Tölz. Paul Esswood, contratenor. Kurt Equiluz, tenor. Robert Holl, baix. Cor de nens de Bad Tölz. Concentus musicus de Viena. Dir.: Nikolaus Harnoncourt. (13 m).
"Gott soll allein mein Herze haben" (Només Déu ha de tenir el meu cor), cantata BWV 169.
Carolyn Watkinson, contralt. Gächinger Kantorei de Stuttgart. Orquestra de Cambra de Württemberg Heilbron. Dir.: Helmuth Rilling. (24 m).
"Vergnügte Ruh, beliebte Seelenlust" (Repòs plaent, benvolguda alegria de l'ànima), cantata BWV 170.
Andreas Scholl, contratenor. Orquestra del Collegium Vocale. Dir.: Philippe Herreweghe. (21 m).
14:00 MÚSICS DE CATALUNYA
BLANCAFORT: Cançons de muntanya.
Chantal Botanch, soprano. Joan Amils, piano. (16 m).
GRANADOS: Trio amb piano op. 50.
Trio Gerhard. (25 m).
15:00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES
15:06 MÚSICS DE CATALUNYA
PEREZ SIMÓ: El Mar.
Orfeó Gracienc. Grup Juvenil. Cor D'Infants. Orquestra Camerata Acadèmica de Barcelona. Dir.: Antoni Pérez i Simó. (29 m).
GASULL: Tírius (estrena).
Josep Maria Mestres, narrados. Magdalena Barrera, arpa. Paul Cortese, viola. Feliu Gasull, guitarra. Coral Cantiga, de Lluïsos de Gràcia. (16 m).
16:00 LA TARDA DE L'OIENT
Programació realitzada a partir de les peticions dels nostres oients. Presentació a càrrec de Carmina Malagarriga.
19:00 PRIMERA VEU
Un espai per conèixer els músics d'ara. Presentació a càrrec d'Ignasi Piñol.
20:00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES
20:04 AGENDA MUSICAL
20:10 REPERTORI DE CONCERT
CHAUSSON: Simfonia en Si b M, op. 20.
Orquestra Simfònica de Montreal. Dir.: Charles Dutoit. (34 m).
BACH: Concert per a oboè, corda i baix continu, BWV 1059.
Christian Hommel, oboè. Orquestra de cambra de Colònia. Dir.: Helmut Müllet-Brühl. (14 m).
21:00 SELECCIÓ DE NOVETATS
Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat, a càrrec d'Alfred Celaya. Espai patrocinat per Discos Castelló.
23:00 AGENDA MUSICAL
23:03 JAZZ DE NIT
Una selecció d'Albert Mallofré que presenta Alfred Celaya.
23:45 NOCTURN
Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.
PROGRAMACIÓ DE NIT
Repetició dels últims programes
0:30 GRANS INTEGRALS
Programes emesos la setmana anterior (Ordre d'emissió: Repetició del Dilluns, Dimarts, Dimecres, Dijous, Divendres, de 13.00 a 14.00).
1:30 L'AUDIOVISUAL
Emès diumenge passat.
3:30 REPERTORI DE CONCERT
Programes emesos la setmana anterior. (Ordre d'emissió: Dilluns, Dimarts, Dimecres, Dijous, Divendres, de 09.06 a 10.00).
4:30 CAPSA DE MÚSICA
Programes emesos la setmana anterior. (Ordre d'emissió: Repetició dels programes de Dilluns, Dimarts, Dimecres, Dijous, Divendres, de 10.03 a 13.00).

DIJOUS, 18 DE MAIG DEL 2000

7:08 PRIMER TEMPS
Música per començar el dia presentada per Eulàlia Benito. Recull d'obres breus. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.
9:00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES
9:06 REPERTORI DE CONCERT
ELGAR : Serenata en mi m, op. 20.
Smithsonian Chamber Players. Dir.: Kenneth Slowik. (13 m).
MILÀ : Quatre havaneres, op. 54, op. 55. op. 57 i op. 58.
Leonora Milà, piano. (9 m).
HANDEL : Concerto a due cori n. 2.
The English Concert. Dir.: Trevor Pinnock. (18 m).
GOUNOD : Balada iària de Margarita de l'òpera Faust.
Montserrat Caballé, soprano. Nova Orquestra Filharmònica de Londres. Dir.: Reynald Giovaninetti. (11 m).
10:00 AGENDA MUSICAL
10:03 CAPSA DE MÚSICA
SCHUMANN: Concert per a piano i orquestra op. 54.
Murray Perahia, piano. Orquestra Filharmònica de Berlín. Dir.: Claudio Abbado. (35 m).
BÖHM: Concert per a viola d'amor, oboè d'amor i fagot en Sol M.
Dorothea Jappe, viola d'amor. Renate Hildebrand, oboè d'amor. Walter Stiftner, fagot. (12 m).
BOCCHERINI: Obertura en Re M, op. 43.
Philharmonia Orchestra. Carlo Maria Giulini. (7 m).
IRADIER: "La Rubia de los lunares" i "La Paloma", dues obres per a guitarra.
Joan Furió. (7 m).
DALL'ABACO: Concert op. 2 n. 4..
Concerto Köln. (12 m).
GERSHWIN: Rialto Ripples Rag.
William Tritt, piano. Cincinnati Pops Orchestra. Dir.: Erich Kunzel. (3 m).
MARÍN: Lisonjear el dolor.
Montserrat Figueras, veu. Rolf Lislevand, guitarra barroca. Arianna Savall, arpa. Pedro Estevan, percussió. Adela Gonzalez-Campa, castanyoles. (23 m).
KHATXATURIAN: Concert per a flauta i orquestra (arranjament del concert per a violí).
Jennifer Stinton. Philharmonia Orchestra. Dir.: Steuart Bedford. (35 m).
CHOPIN: Balada n. 1, op. 23.
Evgeny Kissin, piano. (10 m).
REVUELTAS: Homenatge a Federico García Lorca, per a orquestra de cambra.
Los Angeles Philharmonic New Music Group. Dir.: Esa-Pekka Salonen. (11 m).
13:00 GRANS INTEGRALS
LES CANTATES DE JOHANN SEBASTIAN BACH
"Gott, wie dein Name, so ist auch dein Ruhm" (Déu, com el teu nom, així és la teva glòria), cantata BWV 171.
Helmut Wittek, nen soprano. Psnito Iconomou, nen contralt. Kurt Equiluz, tenor. Robert Holl, baix. Cor de nens de Bad Tölz. Concentus Musicus de Viena. Dir.: Nikolaus Harnoncourt. (16 m).
"Erschallet, ihr Lieder" (Ressoneu, cants), cantata BWV 172.
Barbara Schlick, soprano. Kai Wessel, contralt. Christoph Prégardien, tenor. Klaus Mertens, baix. Cor i Orquestra Barroca d'Amsterdam. Dir.: Ton Koopman. (20 m).
"Erhöhtes Fleisch und Blut" (Carn i sang exaltades), cantata BWV 173.
Lisa Larson, soprano. Elisabethvon Magnus, contralt. Gerd Türk, tenor. Klaus Mertens, baix. Cor i Orquestra Barroca d'Amsterdam. Dir.: Ton Koopman. (14 m).
14:00 MÚSICA ANTIGA
Les òperes de Monteverdi
Pròleg i acte primer de l'"Orfeo".
Cathy Berberian. Rotraud Hansmann. Max van Egmond. Kurt Equiluz. Lajos Kozma. Capella Antiqua de Munic. Concentus Musicus de Viena. Dir.: Nikolaus Harnoncourt. (26 m).
Escenes 6, 7, 8 i final de "L'Incoronazione di Poppea", òpera en un pròleg i tres actes.
Danielle Borst. Guillemette Laurens. Axel Köhler. Jennifer Larmore. Concerto Vocale. Dir.: Rene Jacobs. (27 m).
15:00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES
15:06 AUTÒGRAF
Les versions firmades per les grans batutes.
FRANS BRÜGGEN
RAMEAU: "Abaris" o "Les Boréades". Suite.
Orquestra del s. XVIII. Dir.: Frans Brüggen. (34 m).
SAMMARTINI, G.: Concert en Fa M per a flauta de bec, corda i baix continu.
Frans Brüggen, flauta de bec. Concentus Musicus de Viena. Dir.: Nikolaus Harnoncourt i Frans Brüggen. (14 m).
BACH: "Herr, gib, das ich dein Ehre", coral de la cantata BWV 107.
Orquestra del Segle XVIII. Dir.: Frans Brüggen. (2 m).
16:00 LA TARDA DE L'OIENT
Programació realitzada a partir de les peticions dels nostres oients. Presentació a càrrec de Carmina Malagarriga.
19:00 PENTAGRAMA
Programa de divulgació musical. Çuió i realització: Pere Burés i Àlex Robles.
TOCAR TOTES LES TECLES: Música per als funerals de la Reina Mary de Henry Purcell.
EL PODER DEL CANT
20:00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES
20:04 AGENDA MUSICAL

20:10 REPERTORI DE CONCERT
MARAIS: Les voix humaines, II. 63.
Jordi Savall, baix de viola. Anne Gallet, clavecí. Hopkinson Smith, tiorba. (5 m).
CHOPIN: Concert per a piano i orquestra n. 2, en fa m, op. 21.
Martha Argerich. Orquestra Simfònica Nacional. Dir.: Mstislav Rostropovich. (32 m).
BEETHOVEN: Fidelio. (Cor de l'acte I. òpera).
Cor de l'òpera Bavaresa de Munic. Orquestra de l'Estat de Baviera. Dir.: Robert Heger. (8 m).
21:00 A LA MANERA DE.....
Un convidat ens proposa i comenta la música que li agrada. Guió i presentació de Joan Vives.
23:00 AGENDA MUSICAL
23:03 JAZZ DE NIT
Una selecció d'Albert Mallofré que presenta Alfred Celaya.
23:45 NOCTURN
Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.
PROGRAMACIÓ DE NIT
Repetició dels últims programes
0:30 GRANS INTEGRALS
Programes emesos la setmana anterior (Ordre d'emissió: Repetició del Dilluns, Dimarts, Dimecres, Dijous, Divendres, de 13.00 a 14.00).
1:30 JOVES INTERPRETS
Emès dimarts passat.
2:30 MÚSICA XXI
Emès divendres passat.
3:30 REPERTORI DE CONCERT
Programes emesos la setmana anterior. (Ordre d'emissió: Dilluns, Dimarts, Dimecres, Dijous, Divendres, de 09.06 a 10.00).
4:30 CAPSA DE MÚSICA
Programes emesos la setmana anterior. (Ordre d'emissió: Repetició dels programes de Dilluns, Dimarts, Dimecres, Dijous, Divendres, de 10.03 a 13.00).

DIVENDRES, 19 DE MAIG DEL 2000

7:08 PRIMER TEMPS
Música per començar el dia presentada per Eulàlia Benito. Recull d'obres breus. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.
9:00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES
9:06 REPERTORI DE CONCERT
ROSSINI : El barber de Sevilla, obertura.
Orquestra de la Royal Opera House, Covent Garden. Dir.: Carlo Rizzi. (7 m).
BEETHOVEN : Septet op. 20.
Ensemble Walter Boeykens. (43 m).
10:00 AGENDA MUSICAL
10:03 CAPSA DE MÚSICA
D'ALESSANDRO: Concert per a violí i orquestra, op. 41.
Sibylle Tschopp. Orquestra Municipal de Winterthur. Nicholas Carthy. (19 m).
DVORAK: Quintet amb piano op. 81.
Quartet Takács. Andreas Haefliger, piano. (39 m).
TELEMANN: Obertura de la suite "Alster".
Acadèmia de Música de Berlín. (5 m).
PONCE: "Malgré tout".
David Witten, piano. (4 m).
STRAVINSKI: Concert per a orquestra de cambra "Dumbarton Oaks".
Orquestra de Cambra del Nord. Dir.: Nicholas Ward. (15 m).
LLOBET: El Mestre.
Carles Trepat, guitarra. (3 m).
HAYDN: Divertimento a 8 veus n. 4, Hob. X:4.
Ricercar Consort. (19 m).
MUSSORGSKI: El somni d'un jove, de La Fira de Sorochintsy.
Solistes vocals. Capella i Orquestra Simfònica Estatal Russa. Dir.: Valéry Polyansky. (12 m).
DVORAK: El colom del bosc, poema simfònic Op. 110.
Orquestra Nacional Escocesa. Dir.: Neeme Järvi. (20 m).
BACH: Sonata per a violí i clavecí BWV 1016.
Monica Huggett. Ton Koopman. (15 m).
SATIE: "Prélude de la Porte Héroïque du Ciel" i "Caresse".
Werner Bärtschi, piano. (6 m).
13:00 GRANS INTEGRALS
LES CANTATES DE JOHANN SEBASTIAN BACH
"Ich liebe den Höchsten von ganzem Gemüte" (Estimo l'Altíssim amb tota la meva ànima), cantata BWV 174.
Christian Immler, nen contralt. Kurt Equiluz, tenor. Robert Holl, baix. Cor de nens de Bad Tölz. Concentus Musicus de Viena. Dir.: Nikolaus Harnoncourt. (21 m).
"Es rufet seinen Schafen mit Namen" (Crida les seves ovelles pel nom), cantata BWV 175.
Andreas Scholl, contratenor. Christoph Prégardien, tenor. Gotthold Schwarz, baix. Concerto Vocale de Leipzig. Ensemble Barroc de Limoges. Dir.: Christoph Coin. (14 m).
"Es ist ein trotzig und verzagt Ding" (És una cosa insolent i covarda), cantata BWV 176.
Matthias Echternach, nen soprano. Paul Eswood, contratenor. Max van Egmond, baix. Cor de nens de Hannover. Collegium Vocale. Leonhardt-Consort. Dir.: Gustav Leonhardt. (13 m).
14:00 MÚSICA RELIGIOSA
PALESTRINA: Stabat Mater.
Cor del King's College, Cambridge. Dir.: David Willcocks. (13 m).
ZELENKA: Requiem en re m, ZWV 48.
Helena Pellarová. Magdalena Kozená. Ladislav Richter. Michal Pospisil. Cor de Cambra Txec. Conjunt Barroc 1994. Dir.: Roman Válek. (42 m).
15:00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES
15:06 MÚSICA XXI
Les últimes tendències de la música contemporània.
TAKEMITSU: Day signal, per a dos conjunts de metall.
London Sinfonietta. Dir.: Oliver Knussen. (2 m).
PELECIS: "Nevertheless", concert per a violí, piano i orquestra de corda. (1993)
Gidon Kremer, violí. Vadim Sacharov, piano. Filharmònica de cambra alemanya. (28 m).
BALSACH: Suite Gàstrica.
Miguel Álvarez-Argudo, piano. (8 m).
PÄRT: Fratres.
Gil Shaham, violí. Roger Carlson, percussió. Orquestra Simfònica de Goteborg. Dir.: Neeme Järvi. (10 m).
16:00 LA TARDA DE L'OIENT
Programació realitzada a partir de les peticions dels nostres oients. Presentació a càrrec de Carmina Malagarriga.
19:00 BLANC I NEGRE
La música per a piano.
ARTUR RUBINSTEIN
CHOPIN: Nocturn op. 9 n. 3 en Si Major
Artur Rubinstein, piano. (7 m).
CHOPIN: Polonesa op. 53. "Heroica".
Artur Rubinstein, piano. (7 m).
RAVEL: Valsos nobles i sentimentals.
Artur Rubinstein, piano. (15 m).
POULENC: Mouvements perpetuels. Intermezzo.
Artur Rubinstein, piano. (10 m).
FAURE: Nocturn, op. 33 n. 3.
Artur Rubinstein, piano. (4 m).
CHOPIN: Balada n. 1, op. 23.
Artur Rubinstein, piano. (9 m).
20:00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES
20:04 AGENDA MUSICAL
20:10 REPERTORI DE CONCERT
VIVALDI: Concert en sol m, RV 104,"La notte". Concert en Re M, RV 90 "Il gardellino". Concert en sib m, RV 362, "La caccia".
Giuliano Carmignola, violí. Sonatori de la Gioiosa Marca. (27 m).
STRAUSS, R.: Mort i Transfiguració op. 24.
Orquestra Filharmònica de Nova York. Dir.: Kurt Masur. (22 m).
21:00 LA MÚSICA A DEBAT
Programa a l'entorn de temes musicals d'interès. Presentat i conduït per Joan Vives, i realitzat amb la col.laboració del Consell Català de la Música.
MÚSICA PER A LA PAU
23:00 AGENDA MUSICAL
23:03 JAZZ DE NIT
Una selecció d'Albert Mallofré que presenta Alfred Celaya.
23:45 NOCTURN
Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.
PROGRAMACIÓ DE NIT
Repetició dels últims programes
0:30 GRANS INTEGRALS
Programes emesos la setmana anterior (Ordre d'emissió: Repetició del Dilluns, Dimarts, Dimecres, Dijous, Divendres, de 13.00 a 14.00).
1:30 CICLE DE LIED
Emès dissabte passat.
2:30 CLÀSSICS DEL SEGLE XX
Emès divendres passat.
3:30 REPERTORI DE CONCERT
Programes emesos la setmana anterior. (Ordre d'emissió: Dilluns, Dimarts, Dimecres, Dijous, Divendres, de 09.06 a 10.00).
4:30 CAPSA DE MÚSICA
Programes emesos la setmana anterior. (Ordre d'emissió: Repetició dels programes de Dilluns, Dimarts, Dimecres, Dijous, Divendres, de 10.03 a 13.00).

DISSABTE, 20 DE MAIG DEL 2000

8:00 PRIMER TEMPS
Música per començar el dia presentada per Pilar Subirà. Recull d'obres breus. Inclou butlletí de notícies i agenda musical.
10:00 MÚSICA PER A COBLA
PICH SANTASUSANA: Sant Jeroni de la Murtra, sardana.
Cobla Marinada. (5 m).
MARTÍNEZ VINAROZ: Pallars Subirà, suite per a dues cobles.
Santi Molas i Joan Torras, percussió. Cobla Sant Jordi-Ciutat de Barcelona. Cobla Principal de LLobregat. Dir.: Jordi León. (14 m).
GERSHWIN: Rhapsody in blue (arranjament de Bernat Castillejo).
Albert Guinovart, piano. Cobla Mediterrània. Dir.: Jesús Ventura. (18m).
MORERA: "La santa espina", "Baixant de la Font del Gat", "L'Empordà", sardanes.
La Principal de la Bisbal. (12m).
11:00 DISCOTECA UNIVERSAL
El col.leccionable de la música indispensable.
Lieder de Gustav Mahler (Selecció)
Lieder eines fahrenden Gesellen.
Thomas Hampson, barítion. David Lutz, piano. (18 m).
Kindertotenlieder (Lieder pels infants morts).
Kirsten Flagstad. Orquestra Filharmònica de Viena. Dir.: Adrian Boult. (29 m).
"Ich bin der Welt abhanden gekommen" i "Liebst du um Schönheit"; extrets del recull Rückert-Lieder.
Christa Ludwig. Orquestra Filharmònica de Berlín. Dir.: Herbert von Karajan. (10 m).
12:00 AGENDA MUSICAL
12:03 PENTAGRAMA
Programa de divulgació musical. Guió i realització: Pere Burés i Àlex Robles. Repetició del programa emès dijous passat.
13:00 SALA DE CONCERT
Una selecció dels millors enregistraments de concert.
15:00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES
15:03 SALA DE CONCERT
Una selecció dels millors enregistraments de concert.
17:00 A LA MANERA DE....
Repetició del programa emès el dijous al vespre.
19:00 CICLE DE LIED
Elisabeth Schwarzkopf i Gerald Moore.
BACH: "Bist du bei mir",ària n. 25 del llibre d'Anna Magdalena.
Elisabeth Schwarzkopf, soprano. Gerald Moore, piano. (3 m).
PERGOLESI: "Se tu m'ami, se tu sospiri", arietta.
Elisabeth Schwarzkopf, soprano. Gerald Moore, piano. (2 m).
HÄNDEL: "Care selve", ària d'Atalanta.
Elisabeth Schwarzkopf, soprano. Gerald Moore, piano. (4 m).
GLUCK: "Einem Bach, der fliest", ària de l'òpera còmica "Els pelegrins a la Meca".
Elisabeth Schwarzkopf, soprano. Gerald Moore, piano. (2 m).
BEETHOVEN: "Wonne der Wehmut", lied op. 83 n. 1..
Elisabeth Schwarzkopf, soprano. Gerald Moore, piano. (3 m).
SCHUBERT: "Vedi quanto adoro-Ah, non lascami, D. 510, ària de "Didone abbandonata".
Elisabeth Schwarzkopf, soprano. Gerald Moore, piano. (5 m).
WOLF: "Lied der Mignon", Philine", dos lieder sobre poemes de Goethe.
Elisabeth Schwarzkopf, soprano. Gerald Moore, piano. (10 m).
WOLF: "Nachtzauber", "Die Zigeunerin", dos lieder sobre poemes d'Eichendorff.
Elisabeth Schwarzkopf, soprano. Gerald Moore, piano. (7 m).
STRAUSS: "Ruhe meine Seele", op. 27, n1, "Wiegenlied", op. 41 n.1.
Elisabeth Schwarzkopf, soprano. Gerald Moore, piano. (8 m).
STRAUSS: "Shlechtes Wetter", op. 69 n. 5, "Hat's gesagt, bleibt's nicht dabei", op. 36 n. 3.

Elisabeth Schwarzkopf, soprano. Gerald Moore, piano. (4 m).
20:03 SELECCIÓ DE JAZZ
Un programa d'Albert Mallofré.
22:00 AGENDA MUSICAL
22:03 GRANS OBRES
HANDEL: Agrippina, òpera en tres actes.
Della Jones, Agrippina. Alastair Miles, Claudio. Derek Lee Ragin, Nerone. Michael Chance, Ottone. Donna Brown, Poppea. Solistes Barrocs Anglesos. Dir.: John Eliot Gardiner. (217 m).
0:00 NOCTURN
Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Olga Cardús.
PROGRAMACIÓ DE NIT
Repetició dels últims programes
0:30 LA TARDA DE L'OIENT
Repetició dels programes emesos dilluns, dimarts i dimecres.

DIUMENGE, 21 DE MAIG DEL 2000

8:00 PRIMER TEMPS
Música per començar el dia presentada per Pilar Subirà. Recull d'obres breus. Inclou butlletí de notícies i agenda musical.
10:00 MÚSICA DE CAMBRA
SCHUBERT: Quartet de corda D. 887.
Quartet Hagen. (50 m).
11:00 MISSA DE MONTSERRAT
Transmissió en directe de la Missa Conventual des del Monestir de Montserrat.
12:17 DIVERTIMENT
Un espai presentat per Pilar Subirà.
13:00 AGENDA MUSICAL
13:03 SALA DE CONCERT
Una selecció dels millors enregistraments de concert.
15:00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES
15:03 SALA DE CONCERT
Una selecció dels millors enregistraments de concert.
17:00 TEMPORADA D'ÒPERA
MEYERBEER: Les Huguenots, òpera en cinc actes.
Ghylaine Raphanel. Françoise Pollet. Danielle Borst. Richard Leech. Gilles Cachemaille. Cors de l'Opera de Montpeller. Orquestra Filharmònica de Montpeller. Dir.: Cyril Diederich. (233 m).
20:03 L'AUDIOVISUAL
Un programa d'Àlex Gorina.
Integral Miklós Rózsa.
22:00 AGENDA MUSICAL
22:03 LES VEUS DEL SEGLE
Un espai recopilatori amb els millors cantants del nostre temps.
Edita Gruberova.
MOZART: "Ma che vi fece, o stelle...Sperai vicino il lido",ària.
Edita Gruberova. Orquestra de Cambra d'Europa. Dir.: Nikolaus Harnoncourt. (10 m).
DVORAK: 8 cançons d'amor, op. 83.
Edita Gruberova, soprano. Erik Werba, piano. (14 m).
HANDEL: "Eternal source of light divine", de l'oda per l'Aniversari de la reina Anna./ PURCELL: "Sound the trompet", de Come ye songs of art, de l'Oda per l'Aniversari de la reina Mary.
Edita Gruberova, soprano. Wynton Marsalis, trompeta. Orquestra de Cambra Anglesa. Dir.: Raymond Leppard. (5 m).
GLIERE: Concert per a soprano coloratura i orquestra, op. 82.
Edita Gruberova. Orquestra Simfònica de la Ràdio de Stuttgart. Dir.: Kurt Eichhorn. (14 m).
BELLINI: Final de l'acte II de La sonnambula, melodrama en dos actes.
Edita Gruberova. José Bros. Roberto Scandiuzzi. Gloria Banditelli. Dawn Kotoski. Cor de la Ràdio de Baviera. Orquestra de la Ràdio de Munic. Dir.: Marcello Viotti. (16 m).
MAHLER: "Sehr behaglich", 4art moviment de la Simfonia n. 4.
Edita Gruberova, soprano. Orquestra Philharmonia. Dir.: Giuseppe Sinopoli. (10 m).
HAYDN: Duet d'Adam i Eva de l'oratori "La Creació".
Edita Gruberova, soprano. Alfred Reiter, baix. Cor de Nens de Zuric. Orquestra de Cambra de Zuric. Dir.: Howard Griffiths. (20 m).
STRAUSS, J.(II): "Spiel ich die Unschuld", couplet de l'acte IIIer de l'opereta "El rat penat".
Edita Gruberova. Orquestra de l'Òpera Hongaresa. Dir.: Friedrich Haider. (5 m).
DEBUSSY: Quatre cançons de joventut.
Edita Gruberova. Friedrich Haider. (11 m).
0:00 NOCTURN
Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Olga Cardús.
PROGRAMACIÓ DE NIT
Repetició dels últims programes
0:30 LA TARDA DE L'OIENT
Repetició dels programes emesos dijous i divendres.

DILLUNS, 22 DE MAIG DEL 2000

7:08 PRIMER TEMPS
Música per començar el dia presentada per Eulàlia Benito. Recull d'obres breus. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.
9:00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES
9:06 REPERTORI DE CONCERT
FALLA: El sombrero de tres picos, primera suite.
Orquestra Ciutat de Granada. Dir.: Josep Pons. (15 m).
STRAUSS: Vals "El cavaller de la rosa" (transcripció per a violí i piano, de Prihoda).
Gil Shaham, violí. Akira Eguchi, piano (7 m).
PURCELL: Fantasia sobre una nota
Hespèrion XX. (3 m).
COPLAND : Old American Songs (Cançons americanes antigues), versió orquestral.
Thomas Hampson, barítion. Orquestra de Cambra Saint Paul. Dir.: Hugh Wolff. (25 m).
10:00 AGENDA MUSICAL
10:03 CAPSA DE MÚSICA
MOZART: Concert per a trompa i orquestra n. 3, KV 447.
Hermann Baumann, trompa. Concentus Musicus de Viena. Dir.: Nikolaus Harnoncourt. (14 m).
VERDI: "Ave Maria",ària extreta de l'òpera Otello.
Victòria dels Àngels, soprano. Orquestra del Teatro dell'Opera di Roma. Dir.: Giuseppe Morelli. (5 m).
FAURÉ: Quartet amb piano n. 1 op. 15.
Quartet Ysaÿe. Pascal Rogé, piano. (32 m).
PISENDEL: Concert per a violí en Re M.
Orquestra Barroca de Freiburg. Dir.: Gottfried von der Goltz. (13 m).
SCHUMANN: Kerner lieder, op. 35.
Mathias Goerne, barítion. Eric Schneider, piano. (35 m).
KHATXATURIAN: Spartacus, suite n. 3.
Orquestra Nacional Escocesa. Dir.: Neeme Järvi. (16 m).
MONTSALVATGE: Fantasia per a guitarra i arpa..
Jaume Torrent, guitarra. Magdalena Barrera, arpa. (16 m).
MORALES: Sancta Maria, succurre miseris, motet.
Cor de la Catedral de Westminster. Dir.: James O'Donnell. (5 m).
BEETHOVEN : Sonata per a violoncel i piano op. 5 n. 2.
Mischa Maisky, violoncel. Martha Argerich, piano. (23 m).
13:00 GRANS INTEGRALS
LES CANTATES DE JOHANN SEBASTIAN BACH
"Ich ruf zu dir, Herr Jesu Christ" (Clamo cap a tu, Senyor Jesucrist), cantata BWV 177.
Arleen Augér, soprano. Julia Hamari, contralt. Peter Schreier, tenor. Gächinger Kantorei de Stuttgart. Bach-Collegium de Stuttgart. Dir.: Helmuth Rilling. (26 m).
"Wo Gott der Herr nicht bei uns hält", (Si Jahvé no hagués estat a favor nostre), cantata BWV 178.
Panito Iconomou, nen contralt. Kurt Equiluz, tenor. Robert Holl, baix. Cor de nens de Bad Tölz. Concentus Musicus de Viena. Dir.: Nikolaus Harnoncourt. (20 m).
14:00 CLÀSSICS DEL SEGLE XX
ARNOLD : Quatre danses irlandeses op. 126.
The Philharmonia. Dir.: Bryden Thomson. (7 m).
VILLA-LOBOS : Suite popular brasilera.
Pepe Romero, guitarra. (22 m).
BARTOK: Concert per a piano n. 3.
Vladimir Ashkenazy, piano. Orquestra Filharmònica de Londres. Dir.: Georg Solti. (24 m).
15:00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES
15:06 ELS ORGUES DE CATALUNYA
Orgue de Santa Maria de Mataró
CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 28 de juliol de 1997 a la Basílica de Santa Maria de Mataró. ELS ORGUES DE CATALUNYA. Obres de BRUHNS, BACH, KREBS, BRAHMS I REGER.
Miquel González, orgue. (54 m).
16:00 LA TARDA DE L'OIENT
Programació realitzada a partir de les peticions dels nostres oients. Presentació a càrrec de Carmina Malagarriga.
19:00 MÚSICA CORAL
BRAHMS : Geistliches Lied, (Lied espiritual), op. 30.
Cor del King's College de Cambridge. Dir.: Stephen Cleobury. (5 m).
BROTONS: Les Quatre Estacions.
Cor de Cambra de la Universitat de l'Estat de Portland. Dir.: Bruce Browne. (15 m).
BRAHMS : Nänie, op. 82.
Cor i Orquestra Simfònica de la Ràdio de Baviera. Dir.: Colin Davis. (12 m).
STRAUSS, R.: Deutsche Motette, op. 62.
Jessica Cash. Jean Temperley. Wynford Evans. Stephen Varcoe. Cor Schütz de Londres. Dir.: Roger Norrington. (21 m).
20:00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES
20:04 AGENDA MUSICAL
20:10 REPERTORI DE CONCERT
ARRIAGA: Simfonia en Re (versió original).
Le Concert des Nacions. Dir.: Jordi Savall. (29 m).
TXAIKOVSKI: Meditació op. 42 n. 1 (de Record d'un lloc estimat).
Itzhak Perlman. Orquestra Filharmònica d'Israel. Dir.: Zubin Mehta. (10 m).
BIZET: "La fleur que tu m'avais jeté". Aria de l'acte II de Carmen.
Enrico Caruso, tenor. (4 m).
21:00 ELS CONCERTS DEL'OBC
CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 22 d'octubre de 1999 a l'Auditori de Barcelona.
MAHLER. Simfonia n. 2 "Resurrecció".
María Orán, soprano. Marjana Lipovsek, mezzo. Cor Nacional d'Espanya. Orquestra Nacional d'Espanya. Dir.: Rafael Frühbeck de Burgos.
23:00 AGENDA MUSICAL
23:03 JAZZ DE NIT
Una selecció d'Albert Mallofré que presenta Alfred Celaya.
23:45 NOCTURN
Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.
PROGRAMACIÓ DE NIT
Repetició dels últims programes
0:30 GRANS INTEGRALS
Programes emesos la setmana anterior (Ordre d'emissió: Repetició del Dilluns, Dimarts, Dimecres, Dijous, Divendres, de 13.00 a 14.00).
1:30 AUTÒGRAF
Emès dijous passat.
2:30 BLANC I NEGRE
Emès divendres passat.
3:30 REPERTORI DE CONCERT
Programes emesos la setmana anterior. (Ordre d'emissió: Dilluns, Dimarts, Dimecres, Dijous, Divendres, de 09.06 a 10.00).
4:30 CAPSA DE MÚSICA
Programes emesos la setmana anterior. (Ordre d'emissió: Repetició dels programes de Dilluns, Dimarts, Dimecres, Dijous, Divendres, de 10.03 a 13.00).

DIMARTS, 23 DE MAIG DEL 2000

7:08 PRIMER TEMPS
Música per començar el dia presentada per Eulàlia Benito. Recull d'obres breus. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.
9:00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES
9:06 REPERTORI DE CONCERT
DE MURCIA: Zarambeques (Baile de negros) / ANÒNIM: Hoy, Gil, en conçejo abierto (ensalada)
King's Singers. The Harp Consort. Dir.: Andrew Lawrence-King. (11 m).
RUERA: "Empúries" quatre poemes simfònics per a orquestra i cobla.
Orquestra Ciutat de Barcelona. Cobla Ciutat de Barcelona. Dir.: Antoni Ros Marbà. (41 m).
10:00 AGENDA MUSICAL
10:03 CAPSA DE MÚSICA
VERDI : Stiffelio, obertura.
Orquestra Filharmònica della Scala. Dir.: Riccardo Muti. (10 m).
BACH: Suite per a violoncel n. 1 BWV 1007.
Paolo Beschi, violoncel barroc. (17 m).

HAYDN: Missa in tempore belli "Paukenmesse", Hob. XXII: 9.
Nancy Argenta, soprano. Catherine Denley, mezzo. Mark Padmore, tenor. Stephen Varcoe, barítion. Collegium Musicum 90. Dir.: Richard Hickox. (39 m).
JANACEK : Danses Lacianes.
Orquestra Filharmònica de Brno. Dir.: Frantisek Jílek. (21 m).
VIVALDI: Sonata en Sol M, RV 71.
Ensemble 415. (12 m).
WARLOCK : Suite Capriol.
The Bournemouth Sinfonietta. Dir.: Georges Hurst. (10 m).
SCHÖNBERG: Oda a Napoleó Bonaparte op. 41, per a quartet de corda, piano i narrador.
Dvid-Pittman-Jennings, barítion.
Ensemble InterContemporain. Dir.: Pierre Boulez. (16 m).
BRAHMS : Concert per a violí i violoncel, doble concert op. 102.
Gidon Kremer, violí. Clemens Hagen, violoncel. Orquestra del Royal Concertgebouw. Dir.: Nikolaus Harnoncourt. (33 m).

13:00 GRANS INTEGRALS
LES CANTATES DE JOHANN SEBASTIAN BACH
"Siehe zu, dass deine Gottesfurcht nicht Heuchelei sei" (Vigila que el teu amor de Déu no sigui hipòcrita), cantata BWV 179.
Miah Persson, soprano. Makoto Sakurada, tenor. Peter Kooj, baix.
Bach Collegium de Japó. Dir.: Masaaki Suzuki. (15 m).
"Schmücke dich, o liebe Seele" (Engalana't, oh ànima estimada), cantata BWV 180.
Ann Monoyios, soprano. Angus Davidson, contratenor. Charles Damiels, tenor. Peter Harvey, baix.
Gabrieli Consort and Players. Dir.: Paul McCreesh. (20 m).
"Leichtgesinnte Flattergeister" (Esperits frívols i lleugers), cantata BWV 181.
Lisa Larsson, soprano. Elisabeth von Magnus, contralt. Gerg Türk, tenor. Klaus Mertens, baix. Cor i Orquestra Barroca d'Amsterdam. Dir.: Ton Koopman. (15 m).

14:00 MOMENTS LÍRICS
CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 15 de juny de 1990 al Palau de la Música Catalana. Juny Musical amb l'Orquestra.GRANS TEMES DEL MON DE LA SARSUELA.
Atzuko Kudo, soprano. Santiago Incera, tenor. Iñaki Fresan, barítion. Cor de Puig-Reig. Orquestra Ciutat de Barcelona. Dir.: Albert Argudo. (53 m).

15:00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES
15:06 MÚSIQUES DEL MÓN
Una finestra oberta a l'expressió musical dels pobles d'arreu.
SHANKAR: Raga Piloo.
Yehudi Menuhin, violí. Ravi Shankar, sitar. Alla Rakha, tabla. Kamala Chakravarti, tamboura. (15 m).
BULGARIA: Cançons tradicionals. (15 m).
MADAGASCAR: Músiques rituals del Sud.
Cítares. (15 m).

16:00 LA TARDA DE L'OIENT
Programació realitzada a partir de les peticions dels nostres oients. Presentació a càrrec de Carmina Malagarriga.

19:00 JOVES INTÈRPRETS
SAINT-SAENS: Concert per a violí i orquestra n. 3, op. 61.
Bnejamín Scherer, violí. Orquestra Simfònica del Vallès. Dir.: Alfons Reverté Casas. (29 m).
CHOPIN: Sonata n. 2, en Si b m, op. 35.
Daniel Blanch. (24 m).

20:00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES
20:04 AGENDA MUSICAL
20:10 REPERTORI DE CONCERT
PROKOFIEV: Deu peces de Romeu i Julieta, op. 75.
Bernd Glemser, piano. (37 m).
BORODIN: El Príncep Igor, obertura.
Orquestra Nacional Russa. Dir.: Mikhail Pletnev. (10 m).

21:00 PERFILS
Raimon Colomer conversa amb un compositor al voltant de la seva obra.
LLUÍS VIDAL

23:00 AGENDA MUSICAL
23:03 JAZZ DE NIT
Una selecció d'Albert Mallofré que presenta Alfred Celaya.

23:45 NOCTURN
Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

PROGRAMACIÓ DE NIT
Repetició dels últims programes

0:30 GRANS INTEGRALS
Programes emesos la setmana anterior (Ordre d'emissió: Repetició del Dilluns, Dimarts, Dimecres, Dijous, Divendres, de 13.00 a 14.00).

1:30 SELECCIÓ DE JAZZ

3:30 REPERTORI DE CONCERT
Programes emesos la setmana anterior. (Ordre d'emissió: Dilluns, Dimarts, Dimecres, Dijous, Divendres, de 09.06 a 10.00).

4:30 CAPSA DE MÚSICA
Programes emesos la setmana anterior. (Ordre d'emissió: Repetició dels programes de Dilluns, Dimarts, Dimecres, Dijous, Divendres, de 10.03 a 13.00).

DIMECRES, 24 DE MAIG DEL 2000

7:08 PRIMER TEMPS
Música per començar el dia presentada per Eulàlia Benito. Recull d'obres breus. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

9:00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES
9:06 REPERTORI DE CONCERT
DUKAS : L'aprenent de bruixot, scherzo a partir d'una balada de Goethe.
Orquestra Filharmònica de Berlín. Dir.: James Levine. (11 m).
KRUFFT: "Bey einer Rose" (A una rosa), "Lebenslied" (Cant a la vida).
Christoph Prégardien, tenor. Andreas Staier, fortepiano. (13 m).
DVORAK : Danses eslaves, op. 72.
Royal Philharmonic Orchestra. Dir.: Antal Dorati. (34 m).

10:00 AGENDA MUSICAL
10:03 CAPSA DE MÚSICA
SCHUMANN : Obertura, Scherzo i Final, op. 52.
Orquestra Simfònica de Berna. Dir.: Peter Maag. (17 m).
ZELENKA: Miserere en do m (Salm 50) ZWV 57.
Il Fondamento. Dir.: Paul Dombrecht. (15 m).
GRANADOS: Danses espanyoles.
Alicia de Larrocha, piano. (54 m).
BARBER: Concert per a violí i orquestra, op. 14.
Robert McDuffie. Orquestra Simfònica d'Atlanta. Dir.: Yoel Levi. (23 m).
BORODIN: Trio amb piano en Re M (inacabat).
Trio de Moscou. (22 m).
HAYDN: Simfonia n. 45 "Els Adéus".
Tafelmusik. Dir.: Bruno Weil. (26 m).

13:00 GRANS INTEGRALS
LES CANTATES DE JOHANN SEBASTIAN BACH
"Himmelskönig, sei willkommen" (Rei del cel, sigues benvingut), cantata BWV 182.
Kai Wessel, contratenor. Christoph Prégardien, tenor. Klaus Mertens, baix. Cor i Orquestra Barroca d'Amsterdam. Dir.: Ton Koopman. (24 m).
"Himmelskönig, sei willkommen" (Rei del cel, sigues benvingut), apèndix de la cantata BWV 182.
Cor i Orquestra Barroca d'Amsterdam. Dir.: Ton Koopman. (5 m).
"Sie werden euch in den Bann tun" (Us exclouran de les sinagogues), cantata BWV 183.
Barbara Schlick, soprano. Andreas Scholl, contratenor. Christoph Prégardien, tenor. Gotthold Schwarz, baix. Cor i Orquestra Barroca d'Amsterdam. Dir.: Ton Koopman. (13 m).

14:00 MÚSICS DE CATALUNYA
CAPÓ: Missa in Honorem Sancti Caietani Thienaei.
Bartomeu Manresa, orgue. Capella Teatina. Els Solistes de Mallorca. Dir.: Agustí Aguiló. (19 m).
MAS PORCEL: Quinze sonatines.
Miquel Estelrich, piano. (32 m).

15:00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES
15:06 MÚSICS DE CATALUNYA
CERVELLÓ: Vers l'infinit.
Orquestra Ciutat de Barcelona. Dir.: Josep Pons. (24 m).
LOLA: The Film.
Lola, piano. (8 m).
GARCÍA MORANTE: Sis cançons: Tres Imatges i Poema del Mariner, sobre poemes de Josep Maria Baltà.
Carme Bustamante, soprano. Manuel García Morante, piano. (8 m).
DE LA RUBIA: Carlitos volant.
Sitges-94. Dir.: Domènec M.G. de la Rubia. (7 m).

16:00 LA TARDA DE L'OIENT
Programació realitzada a partir de les peticions dels nostres oients. Presentació a càrrec de Carmina Malagarriga.

19:00 PRIMERA VEU
Un espai per conèixer els músics d'ara. Presentació a càrrec d'Ignasi Piñol.

20:00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES
20:04 AGENDA MUSICAL
20:10 REPERTORI DE CONCERT
HÄNDEL: "Eternal Source of Light Divine", Oda per a l'Aniversari de la Reina Anna.
Judith Nelson, Emma Kirkby, soprano. James Bowman, contratenor. Shirley Minty, contralt. Martyn Hill, tenor. David Thomas, baix. . Cor de la Catedral d'Oxford. The Academy of Ancient Music. Dir.: Simon Preston. (29 m).
SCHUBERT: Rondo per a violí i orquestra, D 438.
Gidon Kremer. Orquestra de Cambra d'Europa. (14 m).

21:00 SELECCIÓ DE NOVETATS
Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat, a càrrec d'Alfred Celaya. Espai patrocinat per Discos Castelló.

23:00 AGENDA MUSICAL
23:03 JAZZ DE NIT
Una selecció d'Albert Mallofré que presenta Alfred Celaya.

23:45 NOCTURN
Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

PROGRAMACIÓ DE NIT
Repetició dels últims programes

0:30 GRANS INTEGRALS
Programes emesos la setmana anterior (Ordre d'emissió: Repetició del Dilluns, Dimarts, Dimecres, Dijous, Divendres, de 13.00 a 14.00).

1:30 L'AUDIOVISUAL
Emès diumenge passat.

3:30 REPERTORI DE CONCERT
Programes emesos la setmana anterior. (Ordre d'emissió: Dilluns, Dimarts, Dimecres, Dijous, Divendres, de 09.06 a 10.00).

4:30 CAPSA DE MÚSICA
Programes emesos la setmana anterior. (Ordre d'emissió: Repetició dels programes de Dilluns, Dimarts, Dimecres, Dijous, Divendres, de 10.03 a 13.00).

DIJOUS, 25 DE MAIG DEL 2000

7:08 PRIMER TEMPS
Música per començar el dia presentada per Eulàlia Benito. Recull d'obres breus. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

9:00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES
9:06 REPERTORI DE CONCERT
BRAHMS : Obertura per a un festival acadèmic, op. 80.
Orquestra Filharmònica de Berlín. Dir.: Nikolaus Harnoncourt. (10 m).
MESSAGER: Tres valsos.
Duo Crommelynck, piano a quatre mans. (9 m).
MOZART : Simfonia n. 28, KV 200.
Orquestra del Royal Concertgebouw. Dir.: Nikolaus Harnoncourt. (22 m).
MAHLER: "Der Einsame im Herbst" (El solitari a la tardor) del Cant de la Terra.
Stephan Genz, barítion. Roger Vignoles, piano. (9 m).

10:00 AGENDA MUSICAL
10:03 CAPSA DE MÚSICA
GOUNOD: Introducció de l'òpera Faust.
Orquestra Simfònica de la Ràdio de Baviera. Dir.: Collin Davis. (6 m).
BACH: Suite en La M, BWV 832.
Olivier Baumont, clavecí. (9 m).
ELGAR: Concert per a violoncel op. 85.
Janos Starker, violoncel. Orquestra Philarmonia. Dir.: Leonard Slatkin. (28 m).
HUMMEL: Quartet de corda op. 30 n. 1.
Quartet de corda Delmé. (25 m).
STRAUSS, R.: El cavaller de la rosa, valsos op. 59.
Orquestra Nacional Escocesa. Dir.: Neeme Järvi. (20 m).
DE RORE: "Io canterei d'amor", "Non è ch'il duol mi scemi" (dos madrigals a 4).
Labyrinto (Concerto di Viole). Dir.: Paolo Pandolfo. (8 m).
PROKOFIEV : Simfonia n. 1, op. 25, "Clàssica".
Orquestra Simfònica de Montreal. Dir.: Charles Dutoit. (14 m).
RAVEL : Miroirs.
Claude Helffer, piano. (28 m).
FARINA : Cappriccio stravagante a 4.
Concentus Musicus de Viena. Dir.: Nikolaus Harnoncourt. (19 m).

13:00 GRANS INTEGRALS
LES CANTATES DE JOHANN SEBASTIAN BACH
"Erwünschtes Freudenlicht" (Desitjada llum d'alegria), cantata BWV 184.
Lisa Larsson, soprano. Elisabeth von Magnus, contralt. Gerd Türk, tenor. Cor i Orquestra Barroca d'Amsterdam. Dir.: Ton Koopman. (21 m).
"Barmherziges Herze der ewigen Liebe" (Cor misericordiós de l'amor etern), cantata BWV 185.
Midori Suzuki, soprano. Akira Tachikawa, contratenor. Makoto Sakurada, tenor. Stephan Schreckenberger, baix. Bch Collegium del Japó. Dir.: Masaaki Suzuki. (14 m).
14:00 MÚSICA ANTIGA
L'òpera a Roma i Venècia
ROSSI: Escena primera de l'acte IIIer de la tragicomèdia "Orfeo".
Agnès Mellon. Isabelli Martin. Sylviane Pitour. Edouard Denoyelle. Les Arts Florissants. Dir.: William Christie. (15 m).
CESTI: Sinfonia avanti il Prologo i Prologo, "Sciolta il crin", de l'òpera en tres actes Orontea.
Concerto Vocale. Conjunt instrumental. Dir.: René Jacobs. (15 m).
LANDI: Escena primera de l'acte IIon de "La mort d'Orfeu", tragicomèdia Pastoral.
John Elwes. Conjunt instrumental Tragicomedia. Dir.: Stephen Stubbs. (5 m).
CAVALLI: Selecció i final de l'acte IIon de La Didone, òpera en tres actes.
Yvonne Kenny. Laurence Dale. Judith Howarth. Uta Schwabe. Balthasar-Neumann-Ensemble. Dir.: Thomas Hengelbrock. (17 m).
15:00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES
15:06 AUTÒGRAF
Les versions firmades per les grans batutes.
FRANS BRÜGGEN
TELEMANN: Obertura en Si b M per a dos oboès, corda i baix continu "Tafelmusik".
Concerto Amsterdam. Dir.: Frans Brüggen. (23 m).
ROSSINI: L'Italiana in Algeri, simfonia.
L'Orquestra del Segle XVIII. Dir.: Frans Brüggen. (8 m).
MENDELSSOHN: El somni d'una nit d'estiu, música d'escena, op. 61, obertura.
Orquestra del Segle XVIII. Dir.: Frans Brüggen. (13 m).
MARCELLO: Concert per a oboè, corda i continu en re m.
Bruce Haynes. Membres de l'Orquestra del Segle XVIII. Dir.: Frans Brüggen. (10 m).
16:00 LA TARDA DE L'OIENT
Programació realitzada a partir de les peticions dels nostres oients. Presentació a càrrec de Carmina Malagarriga.
19:00 PENTAGRAMA
Programa de divulgació musical. Guió i realització: Pere Burés i Alex Robles.
EL RETRAT: El Palau de la Música Catalana.
20:00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES
20:04 AGENDA MUSICAL
20:10 REPERTORI DE CONCERT
MOZART : Simfonia n. 25, KV 183.
Orquestra Reial del Concertgebouw. Dir.: Nikolaus Harnoncourt. (27 m).
BEETHOVEN: Fantasia per a piano, cors i orquestra op. 80.
Daniel Barenboim, piano. Orquestra Filharmònica de Berlín. Dir.: Daniel Barenboim. (19 m).
21:00 A LA MANERA DE.....
Un convidat ens proposa i comenta la música que li agrada. Guió i presentació de Joan Vives.
23:00 AGENDA MUSICAL
23:03 JAZZ DE NIT
Una selecció d'Albert Mallofré que presenta Alfred Celaya.
23:45 NOCTURN
Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.
PROGRAMACIÓ DE NIT
Repetició dels últims programes
0:30 GRANS INTEGRALS
Programes emesos la setmana anterior (Ordre d'emissió: Repetició del Dilluns, Dimarts, Dimecres, Dijous, Divendres, de 13.00 a 14.00).
1:30 JOVES INTÈRPRETS
Emès dimarts passat.
2:30 MÚSICA XXI
Emès divendres passat.
3:30 REPERTORI DE CONCERT
Programes emesos la setmana anterior. (Ordre d'emissió: Dilluns, Dimarts, Dimecres, Dijous, Divendres, de 09.06 a 10.00).
4:30 CAPSA DE MÚSICA
Programes emesos la setmana anterior. (Ordre d'emissió: Repetició dels programes de Dilluns, Dimarts, Dimecres, Dijous, Divendres, de 10.03 a 13.00).

DIVENDRES, 26 DE MAIG DEL 2000

7:08 PRIMER TEMPS
Música per començar el dia presentada per Eulàlia Benito. Recull d'obres breus. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.
9:00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES
9:06 REPERTORI DE CONCERT
HOLST : Suite de St. Paul, op. 29 n. 2.
Orquestra de Cambra St. Paul. Dir.: Christopher Hogwood. (12 m).
DEBUSSY: Children's corner.
Arturo Benedetti-Michelangeli, piano. (16 m).
HAYDN : Concert per a violí i orquestra, Hob. VIIa:1.
Virtuosi de Moscou. Solista i director: Vladimir Spivakov. (20 m).
10:00 AGENDA MUSICAL
10:03 CAPSA DE MÚSICA
RAKHMANINOV: Simfonia n. 2 op. 27.
Orquestra Filharmònica de Berlín. Dir.: Lorin Maazel. (56 m).
Del ENZINA: "Más vale trocar", "¿Si habrá en este baldrés...?", "Qu'es de ti, desconsolado?", tres villancicos.
Marta Almajano, soprano. Ensemble La Romanesca. Dir.: José Miguel Moreno. (8 m).
ARNOLD : Concert per a guitarra i orquestra.
Julian Bream. Membres de l'Orquestra Simfònica de la Ciutat de Birmingham. Dir.: Simon Rattle. (23 m).
BEETHOVEN: Sonata per a piano n. 29, op. 106 "Hammerklavier".
Alfred Brendel, piano. (45 m).
TELEMANN : Burlesca de Quixot.
Obertura Suite, TWV 55:g 10.
Akademie für alte Musik. (16 m).
DURUFLE: Quatre motets sobre temes gregorians op. 10.
Mary Seers, soprano. Corydon Singers. Thomas Trotter, orgue. Dir.: Matthew Best. (9 m).
13:00 GRANS INTEGRALS
LES CANTATES DE JOHANN SEBASTIAN BACH
"Ärgre dich, o Seele, nicht" (No t'enutgis, oh ànima meva), cantata BWV 186.
Miah Persson, soprano. Robin Blaze, contratenor. Makoto Sakurada, tenor. Peter Kooj, baix. Bach Collegium de Stuttgart. Dir.: Masaaki Suzuki. (26 m).
"Es wartet alles auf dich" (Tots esperen de la vostra mà), cantata BWV 187.
Maria Friesenhausen, soprano. Hildegard Laurich, contralt. Wolfgang Schöne, baix. Gächinger Kantorei de Stuttgart. Bach Collegium de Stuttgart. Dir.: Helmuth Rilling. (24 m).
14:00 MÚSICA RELIGIOSA
CHARPENTIER: Magnificat, H 77.
Solistes vocals. La Grande Ecurie et la Chambre du Roy. Dir.: Jean Claude Malgoire. (16 m).
GOUNOD: Missa breu n. 7 "Aux chapelles".
Chorale Caecilia. Herman Verschraegen, orgue. Filharmonia Romanesa de l'Estat de Transilvània (Cluj-Napoca). Dir.: Jean-Louis Petit. (14 m).
MORALEDA, A.: Missa Críptica de la Sagrada Família.
Cor Ricercare. Dir.: Cecília Velázquez. (19 m).
15:00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES
15:06 MÚSICA XXI
Les últimes tendències de la música contemporània.
CHARLES: sssssssshhh.....tk
Quartet Fu-Mon. (9 m).
BRNCIC : Música de Cambra III.
Grup Vol ad Libitum. (10 m).
TAKEMITSU: Quotation of dream.
London Sinfonietta. Dir.: Oliver Knussen. (16 m).
PARMERUD: Les Objets Obscurs. (15 m).
16:00 LA TARDA DE L'OIENT
Programació realitzada a partir de les peticions dels nostres oients. Presentació a càrrec de Carmina Malagarriga.
19:00 BLANC I NEGRE
La música per a piano.
Evgeny Kissin
CHOPIN: Preludi n. 2, en la m, op. 28.
Evgeny Kissin, piano. (3 m).
RAKHMANINOV: Segon moviment (Intermezzo-Adagio), del Concert per a piano i orquestra n. 3.
Evgeny Kissin. Orquestra Simfònica de Boston. Dir.: Seiji Ozawa. (11 m).
HAYDN: Primer moviment (Vivace) del Concert per a piano en Re M, Hob XVIII/11.
Evgeny Kissin. Virtuosos de Moscou. Dir.: Vladimir Spivakov. (8 m).
SCHUMANN: Tema i variacions sobre el nom Abegg, op. 1.
Evgeny Kissin. (7 m).
BEETHOVEN: Primer moviment (Allegro), del Concert per a piano i orquestra n. 5, op. 73.
Evgeny Kissin. Philharmonia Orchestra. Dir.: James Levine. (21 m).
LISZT: Somni d'amor, n. 3.
Evgeny Kissin. (5 m).
20:00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES
20:04 AGENDA MUSICAL
20:10 REPERTORI DE CONCERT
PURCELL: "Come ye sons of art", oda per a l'aniversari de la reina Mary (1694).
Emily Van Evera, soprano. Timothy Wilson, contratenor. John Mark Ainsley, Charles Daniels, tenors. David Thomas, baix. Taverner Consort Choir and Players. Dir.: Andrew Parrott. (26 m).
JANACEK: Quartet de corda n. 1 a partir de la Sonata Kreutzer de Lev Tolstoi.
Quartet de corda Juliard. (19 m).
21:00 LA MÚSICA A DEBAT
Programa a l'entorn de temes musicals d'interès. Presentat i conduït per Joan Vives, i realitzat amb la col.laboració del Consell Català de la Música.
LA JOVE ORQUESTRA NACIONAL DE CATALUNYA (JONC)
23:00 AGENDA MUSICAL
23:03 JAZZ DE NIT
Una selecció d'Albert Mallofré que presenta Alfred Celaya.
23:45 NOCTURN
Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.
PROGRAMACIÓ DE NIT
Repetició dels últims programes
0:30 GRANS INTEGRALS
Programes emesos la setmana anterior (Ordre d'emissió: Repetició del Dilluns, Dimarts, Dimecres, Dijous, Divendres, de 13.00 a 14.00).
1:30 CICLE DE LIED
Emès dissabte passat.
2:30 CLÀSSICS DEL SEGLE XX
Emès divendres passat.
3:30 REPERTORI DE CONCERT
Programes emesos la setmana anterior. (Ordre d'emissió: Dilluns, Dimarts, Dimecres, Dijous, Divendres, de 09.06 a 10.00).
4:30 CAPSA DE MÚSICA
Programes emesos la setmana anterior. (Ordre d'emissió: Repetició dels programes de Dilluns, Dimarts, Dimecres, Dijous, Divendres, de 10.03 a 13.00).

DISSABTE, 27 DE MAIG DEL 2000

8:00 PRIMER TEMPS
Música per començar el dia presentada per Pilar Subirà. Recull d'obres breus. Inclou butlletí de notícies i agenda musical.
10:00 MÚSICA PER A COBLA
BERNAT: "Faig i branca", "Transparències", sardanes.
Cobla Mediterrània. Dir.: Jesús Ventura. (12 m).
PRENAFETA: Suite de cançons populars catalanes.
Cor Jove de l'Orfeó Català. Cobla Sant Jordi. Dir.: Conxita Garcia i Jordi León. (12 m).
HOMS: "Albada", "Dia Clar", "Nit de festa".
Cobla Sant Jordi. Dir.: Jordi León. (11 m).
GIL I MEMBRADO: Concert per a tible i cobla en la m.
Lluís Pujals. Cobla La Principal de La Bisbal. Dir.: Francesc Cassú. (18 m).
11:00 DISCOTECA UNIVERSAL
El col.leccionable de la música indispensable.
Obertures d'òperes de Mozart
Obertura de l'òpera Die Zauberflöte (La flauta màgica).
Cor i Orquestra Simfònica de la Ràdio de Baviera. Dir.: Bernard Haitink. (8 m).
Obertura de "Le nozze di Figaro", KV 492.
Orquestra del Segle XVIII. Dir.: Frans Brüggen. (5 m).
Don Giovanni, obertura.

Orquestra Filharmónica de Berlín. Dir.: Herbert von Karajan. (6 m).
Obertura de l'òpera Così fan tutte, KV 588.
Montserrat Caballé. Janet Baker. Ileana Cotrubas. Nicolai Gedda. Wladimiro Ganzarolli. Richard Van Allan. Cor i Orquestra de la Royal Opera Hause, Covent Garden. Dir.: Colin Davis. (5 m).
Der Schauspieldirektor, (L'empresari) KV 486. Obertura.
Academy of St. Martin-in-the-Fields. Dir.: Neville Marriner. (4 m).
Obertura de Lucio Silla, òpera en tres actes, KV 135.
Concentus Musicus de Viena. Dir.: Nikolaus Harnoncourt. (7 m).
Obertura de l'òpera Die Entführung aus dem Serail (El rapte del Serrall).
Orquestra Filharmònica de Viena. Dir.: Georg Solti. (5 m).
Obertura d'domeneo, Re di Creta, drama en tres actes, KV 366.
Solistes Barrocs Anglesos. Dir.: John Eliot Gardiner. (5 m).
Obertura de l'òpera "La Clemenza di Tito".
Solistes Barrocs Anglesos. Dir.: John Eliot Gardiner. (5 m).
Obertura de Mitridate, Re di Ponto, òpera en tres actes, KV 87/74a.
Les Talens Lyriques. Dir.: Christophe Rousset. (6 m).

12:00 AGENDA MUSICAL

12:03 PENTAGRAMA

Programa de divulgació musical. Guió i realització: Pere Burés i Àlex Robles. Repetició del programa emès dijous passat.

13:00 SALA DE CONCERT

Una selecció dels millors enregistraments de concert.

15:00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

15:03 SALA DE CONCERT

Una selecció dels millors enregistraments de concert.

17:00 A LA MANERA DE....

Repetició del programa emès el dijous al vespre.

19:00 CICLE DE LIED

FAURE: La bonne chanson, op. 61.
Gérard Souzay, barítion. Dalton Baldwin, piano. (20 m).
MUSSORGSKI: "Sense sol", cicle de lieder.
Galina Vishnevskaya, soprano. Mstislav Rostropovitx, piano. (18 m).
FAURE : Le jardin clos, op. 106.
Elly Amelling, soprano. Dalton Baldwin, piano. (13 m).

20:03 SELECCIÓ DE JAZZ

Un programa d'Albert Mallofré.

22:00 AGENDA MUSICAL

22:03 GRANS OBRES

ARRIETA : Marina, òpera en tres actes.
Alfredo Kraus, Jorge. María Bayo, Marina. Joan Pons, Roque. Enrique Baquerizo, Pascual. Juan Jesús Rodríguez, Alberto. Encarna Santana, Teresa. Cor de Cambra de Tenerife. Cor del Conservatori Superior de Música de Tenerife. Rondalla de Tenerife. Orquestra Simfònica de Tenerife. Dir.: Víctor Pablo Pérez. (116 m).

0:00 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Olga Cardús.

PROGRAMACIÓ DE NIT

Repetició dels últims programes

0:30 LA TARDA DE L'OIENT

Repetició dels programes emesos dilluns, dimarts i dimecres.

DIUMENGE, 28 DE MAIG DEL 2000

8:00 PRIMER TEMPS

Música per començar el dia presentada per Pilar Subirà. Recull d'obres breus. Inclou butlletí de notícies i agenda musical.

10:00 MÚSICA DE CAMBRA

BACH: Sonata per a violí i clavecí n. 5, BWV 1018.
Marianne Rônez, violí barroc. Ernst Kubitschek, clavecí. (17 m).
BACH: Sonata per a flauta i baix continu BWV 1034.
Frans Brüggen, flauta traverso. Anner Bylsma, violoncel. Gustav Leonhardt, clavecí. (14 m).
BACH, C.Ph.E. : Quartet per a pianoforte, flauta i viola, n. 3, Wq 95.
Les Adieux (Andreas Staier, pianoforte. Wilbert Hazelzet, flauta travessera. Hajo Bäss, viola). (18 m).

11:00 MISSA DE MONTSERRAT

Transmissió en directe de la Missa Conventual des del Monestir de Montserrat.

12:17 DIVERTIMENT

Un espai presentat per Pilar Subirà.

13:00 AGENDA MUSICAL

13:03 SALA DE CONCERT

Una selecció dels millors enregistraments de concert.

15:00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

15:03 SALA DE CONCERT

Una selecció dels millors enregistraments de concert.

17:00 TEMPORADA D'ÒPERA

DONIZETTI: Linda de Chamounix, melodrama en tres actes.
Edita Gruberova. Don Bernardini. Monika Groop. Ettore Kim. Stefano Palatchi. Cor de Cambra Mikaeli. Orquestra Simfònica de la Ràdio Sueca. Dir.: Friedrich Haider. (168 m).

20:03 L'AUDIOVISUAL

Un programa d'Àlex Gorina.
Integral Miklós Rózsa.

22:00 AGENDA MUSICAL

22:03 LES VEUS DEL SEGLE

Un espai recopilatori amb els millors cantants del nostre temps.
Samuel Ramey, Sarah Walker i Thomas Allen.
STRAVINSKI: "I'll call the coachman, sir", The Rake's progress.
Samuel Ramey. Orquestra London Sinfonietta. Dir.: Riccardo Chailly. (6 m).
PORTER: Begin the Beguine.
Samuel Ramey, baix. Warren Jones, piano. (4 m).
BACH: Missa en Si m BWV 232 (ària de baix i cor).
Samuel Ramey, baix. Cor i Academy of St. Martin-in-the-Fields. Dir.: Neville Marriner. (10 m).
BELLINI: "Il rival salvar tu dêi"..."Suoni la tromba", ària d'I Puritani.
Thomas Hampson. Samuel Ramey. Orquestra de la Ràdio de Munic. Dir.: Miguel Gómez-Martínez. (13 m).
PUCCINI: "È buona la mia Tosca" "Siam soli?" "Sommo giubilo, Eccellenza!", de l'òpera Tosca.
Josep Carreras. Samuel Ramey. Domenico Trimarchi. Cor i Orquestra de la Royal Opera Hause, Covent Garden. Dir.: Colin Davis. (5 m).
DEBUSSY: De Grêve, de les "Proses lìriques".
Sarah Walker, mezzo-soprano. (3 m).
DUPARC: Set cançons.
Sarah Walker, mezzo-soprano. Thomas Allen, barítion. Roger Vignoles, piano. (25 m).
DUPARC: La vie antérieure (Charles Baudelaire).
Sarah Walker, mezzo. Roger Vignoles, piano. (5 m).
HAYDN: 2 cançons marines.
Thomas Allen, barítion. Sarah Walker, mezzo-soprano. (5 m).
BRAHMS: Die Meere, op. 20 n. 3.
Thomas Allen, barítion. Sarah Walker, mezzo-soprano. (3 m).
FAURE: L'horizon chimérique, op. 118.
Thomas Allen, barítion. (7 m).
MOZART: 4 àries de "Les noces de Fígaro".
Thomas Allen, barítion. Orquestra de Cambra Escocesa. Dir.: Richard Armstrong. (16 m).

0:00 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Olga Cardús.

PROGRAMACIÓ DE NIT

Repetició dels últims programes

0:30 LA TARDA DE L'OIENT

Repetició dels programes emesos dijous i divendres.

DILLUNS, 29 DE MAIG DEL 2000

7:08 PRIMER TEMPS

Música per començar el dia presentada per Eulàlia Benito. Recull d'obres breus. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

9:00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

9:06 REPERTORI DE CONCERT

SATIE : Parade, ballet.
Nova Orquestra de Londres. Dir.: Ronald Corp. (15 m).
TXAIKOVSKI: Capriccio op. 8.
Viktoria Postnikova, piano. (5 m).
BRUCH : Danses sueques, op. 63.
Orquestra de la Gewandhaus de Leipzig. Dir.: Kurt Masur. (10 m).
MENDELSSOHN: Tres lieder per a veus d'homes: "Lieb und Hoffnung" (Amor i esperança), "Jägerlied" (Lied del caçador), "Loh der Trunkenheit" (Elogi a l'embriaguesa).
Die Singphoniker. (5 m).
MUSSORGSKI : Una nit a la muntanya pelada.
Orquestra Filharmònica de Nova York. Dir.: Leonard Bernstein. (11 m).

10:00 AGENDA MUSICAL

10:03 CAPSA DE MÚSICA

BRITTEN : Occasional Overture op. 38.
Orquestra Simfònica de la Ciutat de Birmingham. Dir.: Simon Rattle. (7 m).
SCARLATTI, A.: "Nel silenzio comune", cantata.
Brian Asawa, contratenor. Arcadian Academy. Dir.: Nicholas McGegan. (19 m).
BRAHMS: Danses hongareses.
Martin Jones, piano. (27 m).
RUERA: Ambients, per a quartet de corda.
Quartet Tàlia. (29 m).
XOSTAKOVITX: Simfonia n. 1, op. 10.
Orquestra Filharmònica de Berlín. Dir.: Mariss Jansons. (32 m).
GIULIANI: Sonata Eroica op. 150.
David Russell, guitarra. (10 m).
STRAUSS, R.: Quatre lieder amb orquestra op. 33.
Peter Straka, tenor. Adriane Pieczonka, soprano. Bo Skovhus, barítion. Orquestra Filharmònica de Niça. Dir.: Friedrich Haider. (21 m).
MOZART : Concert per a fagot i orquestra, KV 191.
David McGill, fagot. Orquestra de Cleveland. Dir.: Christoph mvon Dohnányi. (19 m).

13:00 GRANS INTEGRALS

LES CANTATES DE JOHANN SEBASTIAN BACH
"Ich habe meine Zuversicht" (Tinc plena confiança), cantata BWV 188.
Helmut Wittek, nen soprano. Paul Esswood, contratenor. Kurt Equiluz, tenor. Robert Holl, baix. Cor de nens de Bad Tölz. Concentus Musicus de Viena. Dir.: Nikolaus Harnoncourt. (25 m).
"Singet dem Herrn ein neues Lied" (Canteu a Jahvé un càntic nou), cantata BWV 190.
Elisabeth von Magnus, contralt. Paul Agnew, tenor. Klaus Mertens, baix. Cor i Orquestra Barroca d'Amsterdam. Dir.: Ton Koopman. (14 m).

14:00 CLÀSSICS DEL SEGLE XX

VAUGHAN WILLIAMS: Una simfonia pastoral.
Yvonne Kenny, soprano. Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: Bryden Thomson. (36 m).
PROKOFIEV: Sonata per a piano n. 4, op. 29 (1908).
Frederic Chiu, piano. (18 m).

15:00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

15:06 ELS ORGUES DE CATALUNYA

Orgue de Sant Martí de l'Aleixar
CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 26 d'agost de 1997 a la Parròquia de Sant Martí de l'Aleixar. ELS ORGUES DE CATALUNYA (XVII CICLE). Obres de CABEZÓN, AGUILERA DE HEREDIA, CORREA DE ARAUXO, FROBERGER, BUXTEHUDE, MUFFAT, entre d'altres.
Martin Strohhäcker, orgue. (54 m).

16:00 LA TARDA DE L'OIENT

Programació realitzada a partir de les peticions dels nostres oients. Presentació a càrrec de Carmina Malagarriga.

19:00 MÚSICA CORAL

BRAHMS : Triumphlied (Cant del triomf), per a barítion, cor a 8 veus i orquestra, op. 55.
Wolfgang Brendel, barítion. Cor Filharmònic de Praga. Orquestra Filharmònica Txeca. Dir.: Giuseppe Sinopoli. (24 m).
STRAVINSKI : Les noces.
Galina Bojko, soprano. Margarita Maruna, mezzosoprano. Ludovit Ludha, tenor. Egils Silins, baix. Cor de Cambra Ernst Senff. Membres de Piano Circus. Orquestra Simfònica Alemanya de Berlín. Dir.: Vladímir Ashkenazy. (24 m).
PALESTRINA : Magnificat.
Cor del King's College, Cambridge. Dir.: David Willcocks. (6 m).

20:00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

20:04 AGENDA MUSICAL

20:10 REPERTORI DE CONCERT

CHOPIN: Les Sílfides, suite de ballet (orquestració de Roy Douglas).
Orquestra Simfònica de la Ràdio de Berlín. Dir.: Heinz Fricke. (29 m).
RAKHMANINOV: Variacions sobre un tema de Corelli, op. 42.
Mikhail Pletnev, piano. (16 m).

21:00 ELS CONCERTS DE L'OBC

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 26 de març de 1999 al Palau de la Música Catalana de Barcelona.

GLINKA: Jota aragonesa. RAKHMANINOV: Concert per a violí i orquestra n. 3, op. 30. TXAIKOVSKI: Simfonia n. 2, op. 17 "petita Rússia".
Horacio Gutiérrez, piano. Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya. Dir.: Alexander Lazarev.
23:00 AGENDA MUSICAL
23:03 JAZZ DE NIT
Una selecció d'Albert Mallofré que presenta Alfred Celaya.
23:45 NOCTURN
Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.
PROGRAMACIÓ DE NIT
Repetició dels últims programes
0:30 GRANS INTEGRALS
Programes emesos la setmana anterior (Ordre d'emissió: Repetició del Dilluns, Dimarts, Dimecres, Dijous, Divendres, de 13.00 a 14.00).
1:30 AUTÒGRAF
Emès dijous passat.
2:30 BLANC I NEGRE
Emès divendres passat.
3:30 REPERTORI DE CONCERT
Programes emesos la setmana anterior. (Ordre d'emissió: Dilluns, Dimarts, Dimecres, Dijous, Divendres, de 09.06 a 10.00).
4:30 CAPSA DE MÚSICA
Programes emesos la setmana anterior. (Ordre d'emissió: Repetició dels programes de Dilluns, Dimarts, Dimecres, Dijous, Divendres, de 10.03 a 13.00).

DIMARTS, 30 DE MAIG DEL 2000

7:08 PRIMER TEMPS
Música per començar el dia presentada per Eulàlia Benito. Recull d'obres breus. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.
9:00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES
9:06 REPERTORI DE CONCERT
SARASATE : Aires bohemis, op. 20.
Anne-Sophie Mutter, violí. Orquestra Filharmònica de Viena. Dir.: James Levine. (8 m).
SMETANA: El Moldava (versió original per a piano a quatre mans). Duo Crommelynck, piano a quatre mans. (12 m).
WALDTEUFEL: Grande vitesse, galop.
Orquestra Filharmònica Eslovaca. Dir.: Kurt Redel. (5 m).
ARNE : "O too lovely, too unkind",ària de l'òpera Artarxerxes.
Patricia Spence, mezzo-soprano. The Parley of Instruments. Dir.: Roy Goodman. (5 m).
BOCCHERINI: Simfonia n. 15, G. 509.
Orquestra del Festival de Londres. Dir.: Ross Pople. (13 m).
OLTRA: Virgiliana, sardana per a dues cobles i timbales.
Cobla de Cambra de Catalunya. Dir.: Jesús Ventura i Barnet. (5 m).
10:00 AGENDA MUSICAL
10:03 CAPSA DE MÚSICA
RAVEL: Concert per a piano i orquestra en Sol M.
Martha Argerich, piano. Orquestra Filharmònica de Berlín. Dir.: Claudio Abbado. (21 m).
BACH, W.F.: Duet de flautes, F 58.
Barthold Kuijken, Marc Hantai, flautes travesseres. (8 m).
CERDÀ : "Si me quieres ver morir", de Tres Letras Asturianas.
Anna Ricci, mezzo. Àngel Soler, piano. (3 m).
QUANTZ: Concert en Sol M.
Musica Antiqua de Colònia. Dir.: Reinhard Goebel. (13 m).
ELGAR: Sonata per a violí i piano, op. 82.
Nigel Kennedy. Peter Pettinger. (27 m).
STRAUSS,R. : Fantasia Simfònica de "La Dona sense Ombra".
Orquestra Filharmònica de Berlín. Dir.: Zubin Mehta. (23 m).
GIULIANI : Tres cavatinas: "Confuso, smarrito", "Amor, perché m'accendi", "Di tanti palpiti" (de l'òpera Tancredi de Rossini).
Marta Almajano, soprano. José Miguel Moreno, guitarra. (12 m).
BARTOK: Quartet de corda n. 3 Sz. 85.
Quartet Táckacs. (16 m).
SCARLATTI, D.: Sonata K 537.
Murray Perahia, piano. (3 m).
MOZART : Simfonia concertant per a violí, viola i orquestra, KV 364.
Gidon Kremer, violí. Kim Kashkashian, viola. Orquestra Filharmònica de Viena. Dir.: Nikolaus Harnoncourt. (31 m).
13:00 GRANS INTEGRALS
LES CANTATES DE JOHANN SEBASTIAN BACH
"Gloria in excelsis Deo" (Glòria a Déu a dalt del cel), cantata BWV 191.
Nobuko Gamo-Yamamoto, soprano. Adalbert Kraus, tenor. Gächinger Kantorei de Stuttgart. Bach Collegium de Stuttgart. Dir.: Helmut Rilling. (17 m).
"Nun danket alle Gott" (Ara doneu tots gràcies a Déu), cantata BWV 192.
Helmut Wittek, nen soprano. Thomas Hampson, baix. Cor de nens de Bad Tölz. Concentus musicus de Viena. Dir.: Nikolaus Harnoncourt. (12 m).
"Ihr Tore zu Zion" (Vosaltres, portes de Sió), cantata BWV 193.
Arleen Augér, soprano. Julia Hamari, contralt. Gächinger Kantorei de Stuttgart. Bach-Collegium de Stuttgart. Dir.: Helmuth Rilling. (21 m).
14:00 MOMENTS LÍRICS
Jacques Offenbach
La Vie Parisienne (extractes).
Jane Rhodes, mezzo-soprano. Orquestra de Bordeus-Aquitania. Dir.: Roberto Benzi. (8 m).
Tercer acte de "La Créole", opereta en tres actes.
Huguette Boulangeot. Lina Dachary. Monique Stiot. Geneviève Gaudet. Jacqueline Marier. Michel Hamel. Aimé Doniat. Pierre Saugey. Cors i Orquestra Lírica de la RTV Francesa. Dir.: Marcel Cariven. (19 m).
Barbablava (extractes).
Jane Rhodes, mezzo-soprano. Orquestra de Bordeus-Aquitania. Dir.: Roberto Benzi. (7 m).
Final de l'acte I de l'opereta "La Belle Hélène".
Jessye Norman. Colette Alliot-Lugaz. Cors i Orquestra del Capitoli de Tolosa. Dir.: Michel Plasson. (10 m).
Extractes de "La gran duquesa de Gerolstein", opereta en tres actes
Jane Rhodes. Ensemble vocal d'Aquitània Eliane Lavail. Orquestra de Bordeus-Aquitània. Dir.: Roberto Benzi. (12 m).
15:00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES
15:06 MÚSIQUES DEL MÓN
Una finestra oberta a l'expressió musical dels pobles d'arreu.
MÚSICA DE BOLÍVIA: Waka-Wakas. No llores. La Viditay.
Los Kusis. (11 m).
MÚSICA DE L'IMPERI OTOMÀ. Conjunt de Kudsi Erguner. (11 m).
ARMÈNIA: Medley: Karabakhi horovel. Grief of the Karabakhi women. Khnotsu yerg. (11 m).
VIETNAM: Ke bon mua. Sap qua cau. (11 m).
16:00 LA TARDA DE L'OIENT
Programació realitzada a partir de les peticions dels nostres oients. Presentació a càrrec de Carmina Malagarriga.
19:00 JOVES INTÈRPRETS
VILLA-LOBOS: Fantasia per a saxo i orquestra de cambra.
Víctor Béjar, saxo. Orquestra Simfònica del Vallès. Dir.: Alfons Reverté Casas. (11 m).
TAVERNA-BECH: Caminava la nit, fantasia per a guitarra i corda (estrena).
David Sanz, guitarra. Barcelona Sinfonietta. Dir.: Francesc Llongueres. (16 m).
FALLA: Canciones populares españolas.
Pilar Páez, soprano. Raimon Garriga, piano. (10 m).
CHOPIN: Nocturn en sib m, op. 9, n. 1. Scherzo n. 2, en sib m, op. 31.
Daniel Blanch, piano. (16 m).
20:00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES
20:04 AGENDA MUSICAL
20:10 REPERTORI DE CONCERT
SCHUBERT: Missa en La b M, D. 678.
Deborah York, soprano. Sally Bruce Payne, mezzo. Neill Archer, tenor. Michael George, baix. Cor Monteverdi. Orquestra Revolucionària i Romàntica. Dir.: John Eliot Gardiner. (43 m).
21:00 PERFILS
Raimon Colomer conversa amb un compositor al voltant de la seva obra.
LLUÍS VIDAL
23:00 AGENDA MUSICAL
23:03 JAZZ DE NIT
Una selecció d'Albert Mallofré que presenta Alfred Celaya.
23:45 NOCTURN
Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.
PROGRAMACIÓ DE NIT
Repetició dels últims programes
0:30 GRANS INTEGRALS
Programes emesos la setmana anterior (Ordre d'emissió: Repetició del Dilluns, Dimarts, Dimecres, Dijous, Divendres, de 13.00 a 14.00).
1:30 SELECCIÓ DE JAZZ
3:30 REPERTORI DE CONCERT
Programes emesos la setmana anterior. (Ordre d'emissió: Dilluns, Dimarts, Dimecres, Dijous, Divendres, de 09.06 a 10.00).
4:30 CAPSA DE MÚSICA
Programes emesos la setmana anterior. (Ordre d'emissió: Repetició dels programes de Dilluns, Dimarts, Dimecres, Dijous, Divendres, de 10.03 a 13.00).

DIMECRES, 31 DE MAIG DEL 2000

7:08 PRIMER TEMPS
Música per començar el dia presentada per Eulàlia Benito. Recull d'obres breus. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.
9:00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES
9:06 REPERTORI DE CONCERT
STRAUSS, J.: "Lob der Frauen", polka mazur, op. 135.
Orquestra Filharmònica de Berlín. Dir.: Nikolaus Harnoncourt. (4 m).
JANACEK : Romança per a violí i piano.
Ulf Wallin, violí. Roland Pöntinen, piano. (5 m).
MILHAUD: La creació del món. Ballet.
Orquestra Nacional de França. Dir.: L. Bernstein. (17 m).
BUXTEHUDE: Jubilate Domino.
Andreas Scholl, contratenor. Concerto di Viole. Basel Consort. (9 m).
LISZT : Hamlet, poema simfònic.
Orquestra Filharmònica de Berlín. Dir.: Zubin Mehta. (15 m).
10:00 AGENDA MUSICAL
10:03 CAPSA DE MÚSICA
SAMMARTINI : Concert per a flauta, corda i continu en Fa M.
Frans Brüggen. Concentus musicus de Viena. Dir.: Nikolaus Harnoncourt i Frans Brüggen. (14 m).
MOZART : Sonata per a pianoforte KV 570.
Paul Badura-Skoda. (20 m).
DEBUSSY: Quartet de corda, op. 10.
Quartet Alban Berg. (25 m).
BEETHOVEN: Tres lieder: "Resignation" (Resignació), "Der Wachtelschlag" (Garrameu), "Mailied" (Lied de maig).
Fritz Wunderlich, tenor. Hubert Giesen, piano. (9 m).
TXAIKOVSKI: Simfonia n. 6 op. 74 "Patètica".
Orquestra Kirov. Dir.: Valery Gergiev. (48 m).
SATIE: Coses vistes a dreta i a esquerra (sense ulleres).
Frank Peter Zimmermann, violí. Alexander Lonquich, piano. (5 m).
BRITTEN : Suite sobre temes populars anglesos "A time there was", op. 90.
Northern Sinfonia. Dir.: Steuard Bedford. (14 m).
MASCITTI: Sonata op. 2 n. 3.
Fabrizio Cipriani, violí. Antonio Fantinuoli, violoncel. (10 m).
MENDELSSOHN : Variacions serioses, op. 54.
Murray Perahia, piano. (12 m).
13:00 GRANS INTEGRALS
LES CANTATES DE JOHANN SEBASTIAN BACH
"Höchsterwünschtes Freudenfest" (Festa d'alegria anhelada), cantata BWV 194.
Hans Stricker, Stefan Gienger, nens sopranos. Kurt Equiluz, tenor. Thomas Hampson, baix. Cor de nens de Bad Tölz. Concentus musicus de Viena. Dir.: Nikolaus Harnoncourt. (39 m).
"Dem Gerechten muss das Licht immer wieder aufgehen" (La llum apunta per als justos), cantata BWV 195.
Shihomi Inoue-Heller, soprano. Elisabeth Graf, contralt. Oly Pfaff, tenor. Andreas Schmidt, baix. Gächinger Kantorei de Stuttgart. Orquestra de Cambra Württemberg Heilbronn. Dir.: Helmuth Rilling. (19 m).
14:00 MÚSICS DE CATALUNYA
MOMPOU: Sant Martí. Aureana do sil. Cançó de la fira.
Carmen Bustamante, soprano. Carlos Cebro, piano. (9 m).
BAGUER: Simfonia n. 1.
Montserrat Torrent, orgue. (12 m).
SORS: 5 seguidillas.
Marta Almajano, soprano. José Miguel Moreno, guitarra. (12 m).
CEREROLS: Missa de Batalla.
La Capella Reial. Dir.: Jordi Savall. (22 m).
15:00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

15:06 MÚSICS DE CATALUNYA
RUERA: Meditació.
Oriol Romaní, clarinet. Àngel Soler, piano. (5 m).
HOMS: Set Impromptus.
Jordi Masó, piano. (31 m).
BESSES: Dos contrasts. Tercer Contrast.
Radu Aldulescu, violoncel. (6 m).
16:00 LA TARDA DE L'OIENT
Programació realitzada a partir de les peticions dels nostres oients. Presentació a càrrec de Carmina Malagarriga.
19:00 PRIMERA VEU
Un espai per conèixer els músics d'ara. Presentació a càrrec d'Ignasi Piñol.
20:00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES
20:04 AGENDA MUSICAL
20:10 REPERTORI DE CONCERT
TXAIKOVSKI: Concert per a piano n. 2, op. 44.
Victoria Postnikova. Orquestra Simfònica de Viena. Dir.: Gennadi Rozhdestvenski. (50 m).
21:00 SELECCIÓ DE NOVETATS
Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat, a càrrec d'Alfred Celaya. Espai patrocinat per Discos Castelló.
23:00 AGENDA MUSICAL
23:03 JAZZ DE NIT
Una selecció d'Albert Mallofré que presenta Alfred Celaya.
23:45 NOCTURN
Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.
PROGRAMACIÓ DE NIT
Repetició dels últims programes
0:30 GRANS INTEGRALS
Programes emesos la setmana anterior (Ordre d'emissió: Repetició del Dilluns, Dimarts, Dimecres, Dijous, Divendres, de 13.00 a 14.00).
1:30 L'AUDIOVISUAL
Emès diumenge passat.
3:30 REPERTORI DE CONCERT
Programes emesos la setmana anterior. (Ordre d'emissió: Dilluns, Dimarts, Dimecres, Dijous, Divendres, de 09.06 a 10.00).
4:30 CAPSA DE MÚSICA
Programes emesos la setmana anterior. (Ordre d'emissió: Repetició dels programes de Dilluns, Dimarts, Dimecres, Dijous, Divendres, de 10.03 a 13.00).

DIJOUS, 1 DE JUNY DEL 2000

7:08 PRIMER TEMPS
Música per començar el dia presentada per Eulàlia Benito. Recull d'obres breus. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.
9:00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES
9:06 REPERTORI DE CONCERT
WAGNER: Parsifal, obertura.
Orquestra del Festival de Bayreuth. Dir.: Pierre Boulez. (11 m).
Enregistrament en directe (1970).
VAZQUEZ / FUENLLANA: "Duelete de mi, señora", "De los álamos vengo madre".
Carlos Mena, contratenor. Núria Rial, soprano. Orphénica Lyra. Dir.: José Miguel Moreno. (8 m).
HARTY : The Londonderry Air.
Pan Hon Lee, violí. Orquestra de l'Ulster. Dir.: Bryden Thomson. (5 m).
BEETHOVEN : Sis dances alemanyes, WoO 42.
Bela Banfalvi, violí. Sandor Falvai, piano. (5 m).
KRAFT, A. : Concert per a violoncel op. 4.
Anner Bylsma, violoncel. Orquestra Tafelmusik. Dir.: Jean Lamon. (20 m).
10:00 AGENDA MUSICAL
10:03 CAPSA DE MÚSICA
BRAHMS : Vier ernste Gesänge (Quatre cants seriosos), op. 121.
Dietrich Fischer-Dieskau, barítion. Wolfgang Sawallisch, piano. (18 m).
MOZART : Simfonia n. 30, KV 202.
Orquestra Reial del Concertgebouw. Dir.: Nikolaus Harnoncourt. (22 m).
PROKOFIEV: Sonata per a violí i piano n. 1, op. 80.
Vadim Repin, violí. Boris Berezovsky, piano. (27 m).
HANDEL : Concerto grosso op. 6 n. 3.
Händel & Haydn Society. Dir.: Christopher Hogwood. (15 m).
SCHUMANN : Arabesca, op. 18.
Wilhelm Kempff, piano. (6 m).
HOMS: Rhumbs.
Grupo Círculo. (9 m).
BERLIOZ : Lélio o el retorn a la vida, Op. 14b (extractes)
Cor i Orquestra Simfònica de Sant Francisco. Dir.: Michael Tilson Thomas. (19 m).
SIBELIUS: Quintet amb piano en sol m.
Quartet Gabrieli. Anthony Goldstone, piano. (40 m).
13:00 GRANS INTEGRALS
LES CANTATES DE JOHANN SEBASTIAN BACH
"Der Herr denket an uns" (Que ens recordi Jahvé), cantata BWV 196.
Barbara Schlick, soprano. Guy de Mey, tenor. Klaus Mertens, baix. Cor i Orquestra Barroca d'Amsterdam. Dir.: Ton Koopman. (11 m).
"Gott ist unsre Zuversicht" (Déu és la nostra seguretat), cantata BWV 197.
Jan Patrick o'Farell, nen soprano. René Jacobs, contratenor. Harry van der Kamp, baix. Cor de nens de Hannover. Collegium Vocale. Leonhardt-Consort. Dir.: Gustav Leonhardt. (30 m).
14:00 MÚSICA ANTIGA
Els oratoris de Carissimi
Baltazar.
István Gáti. Júlia Pászthy. Márta Kiss. Mária Zádori. Cor de Cambra de l'Acadèmia Franz Liszt. Orquestra de Cambra Corelli. Dir.: István Párkai. (28 m).
Jonàs.
Gabrieli Consort & Players. Dir.: Paul McCreesh. (20 m).
El judici de Salomó.
Gabrieli Consort & Players. Dir.: Paul McCreesh. (11 m).
15:00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES
15:06 AUTÒGRAF
Les versions firmades per les grans batutes.
FRANS BRÜGGEN
MOZART: Serenata, KV 361 "Gran Partita".
Membres de l'Orquestra del Segle XVIII. Dir.: Frans Brüggen. (51 m).
16:00 LA TARDA DE L'OIENT
Programació realitzada a partir de les peticions dels nostres oients. Presentació a càrrec de Carmina Malagarriga.
19:00 PENTAGRAMA
Programa de divulgació musical. Guió i realització: Pere Burés i Àlex Robles.
TOCAR TOTES LES TECLES: La filadora. Cançó del lladre.
AVUI SONA: La trompeta.
20:00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES
20:04 AGENDA MUSICAL
20:10 REPERTORI DE CONCERT
VERDI: Música de ballet d'"Il Trovatore".
Orquestra Nacional de l'Òpera de Monte-Carlo. Dir.: Antonio de Almeida. (22 m).
BRUCKNER : Te Deum.
Joan Rodgers. Catherine Wyn-Rogers. Keith Lewis. Alastair Miles. Corydon Singers i Orquestra. James O'Donnell, orgue. Dir.: Matthew Best. (23 m).
21:00 A LA MANERA DE.....
Un convidat ens proposa i comenta la música que li agrada. Guió i presentació de Joan Vives.
23:00 AGENDA MUSICAL
23:03 JAZZ DE NIT
Una selecció d'Albert Mallofré que presenta Alfred Celaya.
23:45 NOCTURN
Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.
PROGRAMACIÓ DE NIT
Repetició dels últims programes
0:30 GRANS INTEGRALS
Programes emesos la setmana anterior (Ordre d'emissió: Repetició del Dilluns, Dimarts, Dimecres, Dijous, Divendres, de 13.00 a 14.00).
1:30 JOVES INTÈRPRETS
Emès dimarts passat.
2:30 MÚSICA XXI
Emès divendres passat.
3:30 REPERTORI DE CONCERT
Programes emesos la setmana anterior. (Ordre d'emissió: Dilluns, Dimarts, Dimecres, Dijous, Divendres, de 09.06 a 10.00).
4:30 CAPSA DE MÚSICA
Programes emesos la setmana anterior. (Ordre d'emissió: Repetició dels programes de Dilluns, Dimarts, Dimecres, Dijous, Divendres, de 10.03 a 13.00).

DIVENDRES, 2 DE JUNY DEL 2000

7:08 PRIMER TEMPS
Música per començar el dia presentada per Eulàlia Benito. Recull d'obres breus. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.
9:00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES
9:06 REPERTORI DE CONCERT
KODALY : Háry János, suite per a orquestra.
Orquestra Simfònica de la RIAS de Berlín. Dir.: Ferenc Fricsay. (23 m).
GRIEG : Última Primavera, op. 33 n. 2.
Hakan Hagegard, barítion. Warren Jones, piano. (7 m).
MOZART : Sonata KV 274.
Ensemble London Baroque. (4 m).
RAVEL: Shéhérazade.
Jennie Tourel, mezzo-soprano. Orquestra Simfònica de Columbia. Dir.: Leonard Bernstein. (16 m).
10:00 AGENDA MUSICAL
10:03 CAPSA DE MÚSICA
MENDELSSOHN: Concert per a piano i orquestra n. 2, op. 40.
Andras Schiff. Orquestra Simfònica de la Ràdio de Baviera. Dir.: Ch. Dutoit. (23 m).
TURINA : Serenata per a quartet de corda, op. 87.
Quartet Sine Nomine. (9 m).
FLETXA el Vell: La viuda (ensalada)
The King's Singers. The Harp Consort. Dir.: Andrew Lawrence-King. (12 m).
TXAIKOVSKI: Obertura solemne "1812", op. 49.
Orquestra Filharmònica de Berlín. Dir.: Claudio Abbado. (15 m).
BACH: Sonata per a violí i clavecí n. 1, BWV 1014.
Marianne Rônez, violí barroc. Ernst Kubitschek, clavecí. (14 m).
SCHONBERG: "Herzgewächse" (Fullatge del cor), per a soprano, celesta, harmònium i arpa.
Christine Schäfer, soprano. Hidéki Nagano, celesta. Dimitri Vassilakis, harmònium. Frédérique Cambreling, arpa. (3 m).
HAYDN : Simfonia n. 95.
La Petite Bande. Dir.: Sigiswald Kuijken. (20 m).
SCHUBERT : Octet per a corda i vent, op. post. 166, D 803.
Mozzafiato. L'Archibudelli. (61 m).
13:00 GRANS INTEGRALS
LES CANTATES DE JOHANN SEBASTIAN BACH
"Lass, Fürstin, lass noch einen Strahl" (Deixa, princesa, deixa un altre raig), oda fúnebre BWV 198.
Nancy Argenta, soprano. Michael Chance, contratenor. Anthony Rolfe Johnson, tenor. Stephen Varcoe, baix. Cor Monteverdi. Solistes Barrocs Anglesos. Dir.: John Eliot Gardiner. (31 m).
"Mein Herze schwimmt im Blut" (El meu cor neda en la sang), cantata BWV 199.
Barbara Schlick, soprano. Concerto Vocale de Leipzig. Ensemble Barroc de Limoges. Dir.: Christoph Coin. (21 m).
"Bekennen will ich seinen Namen" (Vull proclamar el seu nom), cantata BWV 200.
Mechthild Georg, contralt. Bach-Collegium de Stuttgart. Dir.: Helmuth Rilling. (3 m).
14:00 MÚSICA RELIGIOSA
VIVALDI: Glòria, RV 589.
Barbara Hendricks. Ann Murray. Jean Rigby. Uwe Heilmann. Jorma Hynninen. Academy Chorus of St. Martin in the Fields. Academy of St. Martin in the Fields. Dir.: Sir Neville Marriner. (29 m).
DE TORRES: Miserere.
Al Ayre Español. (26 m).
15:00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES
15:06 MÚSICA XXI
Les últimes tendències de la música contemporània.
VASKS: Musica Dolorosa.
France Springuel, violoncel. I Fiamminghi. Dir.: Rudolf Werthen. (13 m).
TAVERNER: Magnificat i Nunc dimitis.
Cor del King's College de Cambridge. Dir.: Stephen Cleobury. (9 m).
TÜÜR: Conversió per a violí i piano.
Gidon Kremer, violí. Vadim Sacharov, piano. (11 m).
BERENGUER: Cocuprénant de quarême. (13 m).
16:00 LA TARDA DE L'OIENT
Programació realitzada a partir de les peticions dels nostres oients. Presentació a càrrec de Carmina Malagarriga.
19:00 BLANC I NEGRE
La música per a piano.
Lyubov Bruk i Mark Taimanov
ARENSKI: Suite per a dos pianos n. 2, op 23 "Silhouettes".
Lyubov Bruk i Mark Taimanov. (15 m).
RAKHMANINOV: Suite n. 1 per a dos pianos, op. 5.
Lyubov Bruk i Mark Taimanov. (21 m).

BUSONI: Duettino concertante (després del final del Concert per a piano en Fa, KV 459, de Mozart). Lyubov Bruk i Mark Taimanov. (7 m).
20:00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES
20:04 AGENDA MUSICAL
20:10 REPERTORI DE CONCERT
MAHLER : Simfonia n. 1, "Tità". Orquestra Simfònica Russa. Dir.: Evgeni Svetlanov. (56 m).
21:00 LA MÚSICA A DEBAT
Programa a l'entorn de temes musicals d'interès. Presentat i conduït per Joan Vives, i realitzat amb la col.laboració del Consell Català de la Música.
CURSOS MUSICALS D'ESTIU
23:00 AGENDA MUSICAL
23:03 JAZZ DE NIT
Una selecció d'Albert Mallofré que presenta Alfred Celaya.
23:45 NOCTURN
Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.
PROGRAMACIÓ DE NIT
Repetició dels últims programes
0:30 GRANS INTEGRALS
Programes emesos la setmana anterior (Ordre d'emissió: Repetició del Dilluns, Dimarts, Dimecres, Dijous, Divendres, de 13.00 a 14.00).
1:30 CICLE DE LIED
Emès dissabte passat.
2:30 CLÀSSICS DEL SEGLE XX
Emès divendres passat.
3:30 REPERTORI DE CONCERT
Programes emesos la setmana anterior. (Ordre d'emissió: Dilluns, Dimarts, Dimecres, Dijous, Divendres, de 09.06 a 10.00).
4:30 CAPSA DE MÚSICA
Programes emesos la setmana anterior. (Ordre d'emissió: Repetició dels programes de Dilluns, Dimarts, Dimecres, Dijous, Divendres, de 10.03 a 13.00).

DISSABTE, 3 DE JUNY DEL 2000

8:00 PRIMER TEMPS
Música per començar el dia presentada per Pilar Subirà. Recull d'obres breus. Inclou butlletí de notícies i agenda musical.
10:00 MÚSICA PER A COBLA
MORALEDA: Un 3 de 10, amb "folre" i "manilles", glossa.
Cobla Sant Jordi- Ciutat de Barcelona. Dir.: Joan Lluís Moraleda. (9 m).
CAMP: "Canigó", música per el muntatge coreogràfic de l'Esbart Dansaire de Rubí.
Manel Camp, piano. Quartet de corda del Teatre Lliure. Santi Molas i Ferran Armengol, percussió. Coral Sant Jordi. Cobla La Principal del Llobregat. Dir.: Manel Camp. (48 m).
11:00 DISCOTECA UNIVERSAL
El col.leccionable de la música indispensable.
GEORGE GERSHWIN
Un americà a París.
Orquestra Simfònica de San Francisco. Dir.: Seiji Ozawa. (18 m).
"Summertime".
Barbara Hendricks, soprano. Katia i Marielle Labèque, duet de pianos. (5 m).
Concert per a piano en Fa.
Janis Vakarelis, piano. Royal Philharmonic Orchestra. Dir.: Henry Lewis. (31 m).
12:00 AGENDA MUSICAL
12:03 PENTAGRAMA
Programa de divulgació musical. Guió i realització: Pere Burés i Àlex Robles.Repetició del programa emès dijous passat.
13:00 SALA DE CONCERT
Una selecció dels millors enregistraments de concert.
15:00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES
15:03 SALA DE CONCERT
Una selecció dels millors enregistraments de concert.
17:00 A LA MANERA DE....
Repetició del programa emès el dijous al vespre.
19:00 CICLE DE LIED
LISZT: Tres sonets de Petrarca.
Thomas Quasthoff, barítion. Justus Zeyen, piano. (19 m).
SCHUMANN: Quatre lieder dels hússars, op. 117.
Bryn Terfel, barítion. Malcolm Martineau, piano. (6 m).
LISZT: Die Loreley.
Thomas Quasthoff, barítion. Justus Zeyen, piano. (7 m).
SCHUMANN: Tres cançons del cicle de cançons espanyoles op. 74: "Melancholie", "Geständnis" (Confessió), "Der Contrabandiste".
Bryn Terfel, barítion. Malcolm Martineau, piano. (6 m).
LISZT: "O lieb, so lang du lieben kannst" (Estima mentre puguis estimar).
Thomas Quasthoff, barítion. Justus Zeyen, piano. (6 m).
SCHUMANN: "Dein Angesicht" (La teva cara), dels cinc lieder i cançons op. 127.
Bryn Terfel, barítion. Malcolm Martineau, piano. (2 m).
LISZT: "Es muss ein Wunderbares sein" (Ha de ser un sentiment meravellós).
Thomas Quasthoff, barítion. Justus Zeyen, piano. (2 m).
20:03 SELECCIÓ DE JAZZ
Un programa d'Albert Mallofré.
22:00 AGENDA MUSICAL
22:03 GRANS OBRES
LULLY: Alceste, tragèdia lírica en cinc actes i un pròleg.
Jean-Philippe Lafont, barítion. Colette Alliot-Lugaz, soprano. Howard Crook, tenor. Sophie Marin-Degor, soprano. Gilles Ragon, tenor. Jean-François Gardelli, barítion. Conjunt Vocal Sagittarius. La Grande Ecurie et la Chambre du Roy. Dir.: Jean-Claude Malgoire. (159 m).
0:00 NOCTURN
Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Olga Cardús.
PROGRAMACIÓ DE NIT
Repetició dels últims programes
0:30 LA TARDA DE L'OIENT
Repetició dels programes emesos dilluns, dimarts i dimecres.

DIUMENGE, 4 DE JUNY DEL 2000

8:00 PRIMER TEMPS
Música per començar el dia presentada per Pilar Subirà. Recull d'obres breus. Inclou butlletí de notícies i agenda musical.
10:00 MÚSICA DE CAMBRA
MOZART : Quartet de corda KV 458 "La cacera".
Quartet Mosaïques. (35 m).
SCHUMANN: Sonata per a violí i piano n. 1, op. 105.
Olivier Charlier, violí. Brigitte Engerer, piano. (16 m).
11:00 MISSA DE MONTSERRAT
Transmissió en directe de la Missa Conventual des del Monestir de Montserrat.
12:17 DIVERTIMENT
Un espai presentat per Pilar Subirà.
13:00 AGENDA MUSICAL
13:03 SALA DE CONCERT
Una selecció dels millors enregistraments de concert.
15:00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES
15:03 SALA DE CONCERT
Una selecció dels millors enregistraments de concert.
17:00 TEMPORADA D'ÒPERA
TXAIKOVSKI: La Reina de Piques, òpera en tres actes.
Vladimir Atlantov. Tamara Milachkina. Valentina Levko. Andrei Fedosseev.Solistes, Cor i Orquestra del Teatre Bolxoi. Dir.: Mark Ermler. (161 m).
20:03 L'AUDIOVISUAL
Un programa d'Àlex Gorina.
Integral Miklós Rózsa.
22:00 AGENDA MUSICAL
22:03 LES VEUS DEL SEGLE
Un espai recopilatori amb els millors cantants del nostre temps.
Dietrich Fischer Dieskau
SCHUBERT: Dos lieder: "Der Musensohn", D. 764*, "Heidenröslein", D. 257.
Dietrich Fischer Dieskau, barítion. Jörg Demus*, piano. Gerald Moore, piano. (4 m).
BACH: "Ich habe gehug" (No em falta res), cantata BWV 82.
Dietrich Fischer-Dieskau, baix. Günther Passin, oboè. Hans-Joachim Erhrard, clavecí. Bach-Collegium Stuttgart. Dir.: Helmuth Rilling. (24 m).
BRAHMS: Quatre duets vocals, op. 28.
Brigitte Fassbaender, contralt. Dietrich Fischer-Dieskau, barítion. Karl Engel, piano. (12 m).
HANDEL: Ària "Si, tra i ceppi", de l'òpera Berenice.
Dietrich Fischer-Diskau, barítion. Orquestra de Cambra de Múnic. Dir.: Hans Stadlmair. (5 m).
ZELTER: Sis lieder.
Dietrich Fischer-Dieskau, barítion. Aribert Reimann, piano. (15 m).
MAHLER: Lieder eines fahrenden Gesellen.
Dietrich Fischer-Dieskau, barítion. Orquestra Filharmònica de Berlín. Dir.: Daniel Barenboim. (17 m).
WAGNER: "Mein Held, entgegne kühn dem Ungetreuen!", ària de l'acte IIon de Lohengrin, òpera en tres actes.
Dietrich Fischer-Dieskau. Orquestra Filharmònica de Viena. Dir.: Georg Solti. (7 m).
STRAVINSKI: Elegia per a J.F. Kennedy, per a barítion i tres clarinets.
Dietrich Fischer-Dieskau, barítion. Herbert Gruber, Karl Theo Adler, i Kurt Berger, clarinets. (2 m).
MOZART: "Ein Mädchen oder Weibchen wünscht Papageno sich!", ària de l'acte IIon de La Flauta Màgica.
Dietrich Fischer-Dieskau. Orquestra Filharmònica de Berlín. Dir.: Karl Böhm. (5 m).
BEETHOVEN: An die ferne Geliebte, op. 98.
Dietrich Fischer-Dieskau. Gerald Moore. (14 m).
0:00 NOCTURN
Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Olga Cardús.
PROGRAMACIÓ DE NIT
Repetició dels últims programes
0:30 LA TARDA DE L'OIENT
Repetició dels programes emesos dijous i divendres.

DILLUNS, 5 DE JUNY DEL 2000

7:08 PRIMER TEMPS
Música per començar el dia presentada per Eulàlia Benito. Recull d'obres breus. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.
9:00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES
9:06 REPERTORI DE CONCERT
PROKOFIEV: Obertura sobre temes jueus op. 34, per a clarinet, piano i quartet de corda.
Angela Malsbury, clarinet. David Pettit, piano. Quartet de corda Coull. (9 m).
HANDEL: Salve regina HWV 241.
Magdalena Kozena, soprano. Cor de Les Musiciens du Louvre.Les Musiciens du Louvre. Dir.: Marc Minkowski. (13 m).
WAGNER: Obertura de Rienzi.
Orquestra Simfònica de Xicago. Dir.: Daniel Barenboim. (13 m).
MARAIS: Suite en la m.
Juan Manuel Quintana, viola de gamba. Dolores Costoyas, tiorba. Attilio Cremonesi, clavecí. (16 m).
10:00 AGENDA MUSICAL
10:03 CAPSA DE MÚSICA
MONTECLAIR: El Triomf de l'Amor, cantata n. 3 del llibre IIon; per a tenor i baix continu.,
Les Arts Florissants. Dir.: William Christie. (12 m).
ENESCO: Dos Intermezzi per a orquestra de corda, op. 12.
Orquestra Nacional de la Ràdio Romanesa. Dir.: Horia Andreescu. (10 m).
BRAHMS: Concert per a piano i orquestra n. 2, op. 83.
Maurizio Pollini, piano. Orquestra Filarmònica de Berlín. Dir.: Claudio Abbado. (49 m).
MONTSALVATGE: Madrigal sobre "El cant dels ocells".
Victòria dels Àngels, soprano. Lluís Claret, violoncel. Orquestra Ciutat de Barcelona. Dir.: García Navarro. (5 m).
VIVALDI: Glòria, RV 589.
Judith Nelson, Emma Kirkby, sopranos. Carolyn Watkinson, contralt. Cor de la Catedral d'Oxford. The Academy of Ancient Music. Dir.: Simon Preston. (29 m).
BACH / WEBERN: Fuga ricercata a 6.
Orquestra de Cleveland. Dir.: Christoph von Dohnanyi. (7 m).
ROUSSEL: Le festin de l'araignée. ballet - pantomima op. 17.
Orquestra dirigida per Albert Roussel. (16 m).
MOZART: Quartet de corda n. 14. KV 387, "Quartets Haydn".
Quartet Italià. (30 m).
13:00 GRANS INTEGRALS
LA MÚSICA ORQUESTRAL D'ANTONIN DVORÁK
Simfonia n. 1 en do m. "Les campanes de Zlonice".
Orquestra Filharmònica de Berlín. Dir.: Rafael Kubelik. (49 m).
14:00 CLÀSSICS DEL SEGLE XX
STRAVINSKI : Missa per a cor i doble quintet de vent.
Trinity Boys' Choir. Cor i membres de l'Orquestra de l'English Bach Festival. Dir.: Leonard Bernstein. (20 m).
SCHULHOFF: Esbossos de jazz (1922).
Milos Mikula, piano. (11 m).
KODALY: Intermezzo per a trio de corda.
Trio de corda Txec. (5 m).
DEBUSSY : Jeux, poema dansat.

Orquestra Philharmònica de Nova York. Dir.: Leonard Bernstein. (17 m).
15:00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES
15:06 ELS ORGUES DE CATALUNYA
CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 29 de febrer del 2000 al Saló d'Actes de la Delegació del CSIC a Catalunya. ACTE DE LLIURAMENT DE DIPLOMES. CURS D'ORGUE CSIC.Obres de CABEZÓN, CORREA DE ARAUXO, ECHEVARRIA, BUXTEHUDE, i J.S. BACH.
José Luís Echechipía, orgue. (26 m).
PLANÀS: Antífona i Himne a Sant Benet.
Modest Moreno, orgue. (7 m).
BOADA: Sonata en Re M "Preludi-Sonata".
Modest Moreno, orgue. (5 m).
BRELL: Sonata en Fa M.
Modest Moreno, orgue. (4 m).
16:00 LA TARDA DE L'OIENT
Programació realitzada a partir de les peticions dels nostres oients. Presentació a càrrec de Carmina Malagarriga.
19:00 MÚSICA CORAL
POULENC : Missa en Sol.
Cor del Trinity College de Cambridge. Dir.: Richard Marlow. (18 m).
MOZART: Missa brevis en Fa M, kv 192.
Dorothea Röschmann, soprano. Elisabeth von Magnus, contralt. Herbert Lippert, tenor. Gilles Cachemaille, baix. Cor Arnold Schoenberg. Concentus musicus de Viena. Dir.: Nikolaus Harnoncourt. (22 m).
BRITTEN : Danses Corals de Gloriana.
The Finzi Singers. Dir.: Paul Spicer. (10 m).
20:00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES
20:04 AGENDA MUSICAL
20:10 REPERTORI DE CONCERT
COPLAND: Quatre episodis de dansa de "Rodeo".
Orquestra Simfònica de Detroit. Dir.: A. Dorati. (20 m).
COUPERIN, F.: Concert n. 12 (Les Goûts-Réunis).
Josef Ulsamer i Laurenzius Strehl, viola de gamba. Christiane Jaccottet, clavicèmbal. (6 m).
GLIERE: Concert per a soprano coloratura, op. 82.
Joan Sutherland. Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: Richard Bonynge. (12 m).
STRAUSS, J (II): Vals "Veus de Primavera" op. 410.
Orquestra Filharmònica de Berlín. Dir.: Nikolaus Harnoncourt. (7 m).
21:00 ELS CONCERTS DE L'OBC
CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 26 de novembre de 1999 a l'Auditori de Barcelona. BEETHOVEN: Simfonia n. 6, op. 68. Simfonia n. 7, op. 92.
Orquestra Simfònica de Barcelona i nacional de Catalunya. Dir.: Lawrence Foster.
23:00 AGENDA MUSICAL
23:03 JAZZ DE NIT
Una selecció d'Albert Mallofré que presenta Alfred Celaya.
23:45 NOCTURN
Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.
PROGRAMACIÓ DE NIT
Repetició dels últims programes
0:30 GRANS INTEGRALS
Programes emesos la setmana anterior (Ordre d'emissió: Repetició del Dilluns, Dimarts, Dimecres, Dijous, Divendres, de 13.00 a 14.00).
1:30 AUTÒGRAF
Emès dijous passat.
2:30 BLANC I NEGRE
Emès divendres passat.
3:30 REPERTORI DE CONCERT
Programes emesos la setmana anterior. (Ordre d'emissió: Dilluns, Dimarts, Dimecres, Dijous, Divendres, de 09.06 a 10.00).
4:30 CAPSA DE MÚSICA
Programes emesos la setmana anterior. (Ordre d'emissió: Repetició dels programes de Dilluns, Dimarts, Dimecres, Dijous, Divendres, de 10.03 a 13.00).

DIMARTS, 6 DE JUNY DEL 2000

7:08 PRIMER TEMPS
Música per començar el dia presentada per Eulàlia Benito. Recull d'obres breus. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.
9:00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES
9:06 REPERTORI DE CONCERT
MEHUL: Simfonia n. 2.
Les Musiciens du Louvre. Dir.: Marc Minkowski. (24 m).
MONTSALVATGE: Barcelona Blues.
Raimon Garriga, Mac McClure, pianos. (5 m).
PONCHIELLI: Dansa de les hores de La Gioconda.
Orquestra Filharmònica Eslovaca. Dir.: Kurt Redel. (10 m).
VERDI: "Già nella la notte densa", duet final de l'acte primer de l'òpera "Otello".
Angela Gheorghiu, soprano. Roberto Alagna, tenor. Ludwig Quandt, violoncel. Orquestra Filarmònica de Berlín. Dir.: Claudio Abbado. (11 m).
10:00 AGENDA MUSICAL
10:03 CAPSA DE MÚSICA
MERCADANTE: Concert per a clarinet en Si b.
Thomas Friedli. Orquestra de Cambra del Sudoest d'Alemanya Pforzheim. Dir.: Paul Angerer. (15 m).
GARCIA ABRIL: Sonatina del Guadalquivir.
Rosa Maria Kucharski, piano. (14 m).
RUBINSTEIN: Simfonia n. 6, op. 111.
Philharmonia Hungarica. Dir.: Gilbert Varga. (42 m).
KREISLER: Liebeslied (orquestrat per Clark McAlister).
Gil Shaham, violí. Orquestra de Cambra Orpheus. (4 m).
LULLY: Les amants magnifiques, comèdia-ballet (extractes).
Solistes vocals. Les Musiciens du Louvre. Dir.: Marc Minkowski. (20 m).
TORELLI: Simfonia V. 30, G 33.
Orquestra de la Capella Musical de San Petronio. Dir.: Sergio Vartolo. (8 m).
GRANADOS: : Final del quadre tercer de "Goyescas": "Dúo de amor en la reja", "El Amor i la muerte"
María Bayo, Rosario. . Ramón Vargas, Fernando. Orfeón Donostiarra. Orquestra Simfònica de Madrid. Dir.: Antoni Ros Marbà. (19 m).
GRIEG: "Haugtussa", op. 88
Anne Sofie von Otter, mezzo. Bengt Forsberg, piano. (26 m).
BEETHOVEN: Romança per a violí i orquestra n. 2, op. 50.
Thomas Zehetmair, violí. Orquestra del Segle XVIII. Dir.: Frans Brüggen. (8 m).
13:00 GRANS INTEGRALS
LA MÚSICA ORQUESTRAL D'ANTONIN DVORÁK
Simfonia n. 2, op. 4.
Orquestra Filharmònica de Berlín. Dir.: Rafael Kubelik. (54 m).
14:00 MOMENTS LÍRICS
Gaetano Donizetti
"Regnava nel silenzio-Qando rapito in estasi", "Verranno a te sull'aure", "Spargi d'amaro pianto", tres àries de l'òpera Lucia di Lammermoor.
Maria Callas. Magreta Elkins. Ferruccio Tagliavini. Cor i Orquestra Philharmonia. Dir.: Tullio Serafin. (17 m).
"Dal mio cor punita...",ària de l'òpera Anna Bolena. (enregistrament públic. Milà, 14.4.1957).
Giulietta Simionato. Orquestra del Teatro alla Scala de Milà. Dir.: Gianandrea Gavazzeni. (6 m).
"La, la, la...Chacun le sait, chacun le dit". (ària de "La Fille du Régiment").
Joan Sutherland. Luciano Pavarotti. Spiro Malas. Orquestra i Cor de la Royal Opera House, Covent Garden. Dir.: Richard Bonynge. (4 m).
Inosservato-Angelo casto e bel. Aria d'"Il Duca d'Alba".
Jaume Aragall, tenor. Orquestra de la Ràdio de Munic. Dir.: Lamberto Gardelli. (6 m).
"Vivi ingrato...". Aria d'Elisabeth de l'Acte III de "Roberto Devereux".
Montserrat Caballé, soprano. Orquestra Lírica de Ràdio França. Dir.: Gian-Franco Masini. (8 m).
Deserto in terra, ària de "Don Sebastiano".
Luciano Pavarotti. Orquestra de l'Opera de Viena. Dir.: Edward Downes. (6 m).
"Una furtiva lagrima" de "L'Elisir d'amore".
Alfredo Kraus, tenor. Orquestra del Teatre Nacional de l'Opera de París. Dir.: Michelangelo Veltri. (5 m).
15:00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES
15:06 MÚSIQUES DEL MÓN
Una finestra oberta a l'expressió musical dels pobles d'arreu.
ORIENT MITJà: Ataba Hawawié. Ibrahim Alouane Jerad. (23 m).
BALI: Ramayana (El rapte de Sita).
Ketjak. (25 m).
16:00 LA TARDA DE L'OIENT
Programació realitzada a partir de les peticions dels nostres oients. Presentació a càrrec de Carmina Malagarriga.
19:00 JOVES INTÈRPRETS
HAYDN: Concert per a violoncel i orquetra, Hob. VIIb.
Nabí Cabestany, violoncel. Barcelona Sinfonietta. Dir.: Francesc Llongueres. (24 m).
FAURÉ: Poème d'un jour.
Pilar Pàez, soprano. Raimon Garriga, piano. (6 m).
WEBER: Gran duo concertant, per a clarinet i piano.
Isaac Rodríguez, clarinet. Mireia Fornells, piano. (19 m).
20:00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES
20:04 AGENDA MUSICAL
20:10 REPERTORI DE CONCERT
SMETANA: Tres danses de "La núvia venuda".
Orquestra Filharmònica de Nova York. Dir.: Leonard Bernstein. (8 m).
BRAHMS: Concert per a violí i orquestra, op. 77.
Viktoria Mullova. Orquestra Filharmònica de Berlín. Dir.: Claudio Abbado. (40 m).
21:00 PERFILS
Raimon Colomer conversa amb un compositor al voltant de la seva obra.
LLUÍS VIDAL
23:00 AGENDA MUSICAL
23:03 JAZZ DE NIT
Una selecció d'Albert Mallofré que presenta Alfred Celaya.
23:45 NOCTURN
Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.
PROGRAMACIÓ DE NIT
Repetició dels últims programes
0:30 GRANS INTEGRALS
Programes emesos la setmana anterior (Ordre d'emissió: Repetició del Dilluns, Dimarts, Dimecres, Dijous, Divendres, de 13.00 a 14.00).
1:30 SELECCIÓ DE JAZZ
3:30 REPERTORI DE CONCERT
Programes emesos la setmana anterior. (Ordre d'emissió: Dilluns, Dimarts, Dimecres, Dijous, Divendres, de 09.06 a 10.00).
4:30 CAPSA DE MÚSICA
Programes emesos la setmana anterior. (Ordre d'emissió: Repetició dels programes de Dilluns, Dimarts, Dimecres, Dijous, Divendres, de 10.03 a 13.00).

DIMECRES, 7 DE JUNY DEL 2000

7:08 PRIMER TEMPS
Música per començar el dia presentada per Eulàlia Benito. Recull d'obres breus. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.
9:00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES
9:06 REPERTORI DE CONCERT
VERDI: Ballet de Macbeth.
Orquestra Filharmònica de Berlín. Dir.: Claudio Abbado. (9 m).
ALBENIZ : Ibèria: El Albaicín, El Polo, Lavapiés.
Rafael Orozco, piano. (21 m).
LULLY: Suite d'Alceste.
Le Concert des Nations. Dir.: Jordi Savall. (16 m).
POPULAR/BRITTEN: "Quand j'étais chez mon père", "Eho! Eho!", dues cançons franceses arranjades per Benjamin Brtitten.
Ian Bostridge, tenor. Britten Sinfonia. Dir.: Daniel Harding. (4 m).
10:00 AGENDA MUSICAL
10:03 CAPSA DE MÚSICA
WALTON: La Festa de Belshazzar.
Gywnne Howell, barítion. Cor Bach. Orquestra Philharmonia. Dir.: David Willcocks. (34 m).
VERACINI: Sonata per a violí i baix continu n. 12 (dedicada al Príncep Elecle de Saxònia).
Clemencic Consort. (10 m).
RAMEAU: Les surprises de l'amour, suite en concert.
Les Musiciens du Louvre. Dir.: Marc Minkowski. (52 m).
HAYDN: Te Deum, Hob XXIIIc:1.
Nancy Argenta, soprano. Catherine Denley, mezzo-soprano. Mark Padmore, tenor. Stephen Varcoe, barítion. Collegium Musicum 90. Dir.: Richard Hickox. (7 m).
BRAHMS: Fantasies, op. 116
Emil Guilels, piano. (22 m).

CARULLI: Concert per a flauta, guitarra i orquestra en Sol M.
Jean-Pierre Rampal. Alexandre Lagoya. Orquestra de Cambra Franz Liszt. Dir.: Janos Rolla. (22 m).
CERVELLÓ: Un cant a Pau Casals.
Violoncel.listes de Barcelona. Dir.: Lluís Claret. (10 m).
13:00 GRANS INTEGRALS
LA MÚSICA ORQUESTRAL D'ANTONIN DVORAK
Simfonia n. 3, op. 10.
Orquestra Nacional Escocesa. Dir.: Neeme Järvi. (33 m).
14:00 MÚSICS DE CATALUNYA
VIÑAS/FERRER/TÀRREGA/ALBÉNIZ: Tangos, per a guitarra.
Joan Furió. (14 m).
LAMOTE DE GRIGNON, R.: Scherzino.
Paul Cortesse, viola. Àngel Soler, piano. (4 m).
GERHARD: Suite Pandora.
Orquestra de Cambra del Teatre LLiure. Dir.: Josep Pons. (27 m).
15:00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES
15:06 MÚSICS DE CATALUNYA
GUINJOAN: Concert per a guitarra i orquestra.
Ignacio Rodes. Orquestra de Cambra Anglesa. Dir.: Edmon Colomer. (28 m).
BOSCH DELGADO: Pieza para trío.
Javier Gallego, violí. Gaetana Duynslaeger, violoncel. Ramon Porter, piano. (9 m).
GASULL: Aires de Polònia.
feliu Gasull, guitarra. (10 m).
16:00 LA TARDA DE L'OIENT
Programació realitzada a partir de les peticions dels nostres oients. Presentació a càrrec de Carmina Malagarriga.
19:00 PRIMERA VEU
Un espai per conèixer els músics d'ara. Presentació a càrrec d'Ignasi Piñol.
20:00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES
20:04 AGENDA MUSICAL
20:10 REPERTORI DE CONCERT
MOZART: Exsultate, jubilate, KV 165.
María Bayo, soprano. Orquestra Simfònica de Galícia. Dir.: Víctor Pablo Pérez. (15 m).
FAURE: Pel.lees i Melisanda, suite op. 80 (orquestrat per Koechlin).
Orquestra Filharmònica de la ciutat de Mèxic. Dir.: Enrique Bátiz. (19 m).
ELLINGTON/GOL: Duke's blues.
Barcelona Sax Quartet. (11 m).
21:00 SELECCIÓ DE NOVETATS
Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat, a càrrec d'Alfred Celaya. Espai patrocinat per Discos Castelló.
23:00 AGENDA MUSICAL
23:03 JAZZ DE NIT
Una selecció d'Albert Mallofré que presenta Alfred Celaya.
23:45 NOCTURN
Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.
PROGRAMACIÓ DE NIT
Repetició dels últims programes
0:30 GRANS INTEGRALS
Programes emesos la setmana anterior (Ordre d'emissió: Repetició del Dilluns, Dimarts, Dimecres, Dijous, Divendres, de 13.00 a 14.00).
1:30 L'AUDIOVISUAL
Emès diumenge passat.
3:30 REPERTORI DE CONCERT
Programes emesos la setmana anterior. (Ordre d'emissió: Dilluns, Dimarts, Dimecres, Dijous, Divendres, de 09.06 a 10.00).
4:30 CAPSA DE MÚSICA
Programes emesos la setmana anterior. (Ordre d'emissió: Repetició dels programes de Dilluns, Dimarts, Dimecres, Dijous, Divendres, de 10.03 a 13.00).

DIJOUS, 8 DE JUNY DEL 2000

7:08 PRIMER TEMPS
Música per començar el dia presentada per Eulàlia Benito. Recull d'obres breus. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.
9:00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES
9:06 REPERTORI DE CONCERT
KHATXATURIAN: Obertura i Triomf de Roma, i Variació d'Egina i Bacanal, escenes primera i tercera de l'acte I del ballet "Espàrtac".
Orquestra del Teatre Bolxoi. Dir.: Andrei Txistiakov. (12 m).
PACHELBEL: Canon i giga.
Musica Antiqua de Colònia. (5 m).
FAURÉ: Suite Dolly (versió per a piano a quatre mans).
Duo Crommelynck, piano a quatre mans. (15 m).
BACH: Instrumentacions alternatives de la partita per a flauta sola, BWV 1013 (instr. Brüggen / Leonhardt).
Frans Brüggen, flauta de bec. Lucy Van Dael, violí i viola. Anner Bylsma, violoncel piccolo. Gustav Leonhardt, clavecí. (18 m).
10:00 AGENDA MUSICAL
10:03 CAPSA DE MÚSICA
HINDEMITH: Kammermusik n. 6, op. 46 n. 1 (Concert per a viola d'amor).
Norbert Blume. Orquestra Royal Concertgebouw. Dir.: Ricardo Chailly. (16 m).
MOMPOU: Música callada.
Antoni Besses, piano. (61 m).
LULLY: Segona suite de "Le Divertissement Royal".
Le Concert des Nations. Dir.: Jordi Savall. (22 m).
VAUGHAN WILLIAMS: Partita per a doble orquestra de corda.
Academy of St. Martin-in-the-Fields. Dir.: Neville Marriner. (20 m).
CAMPRA: O dulcis amor, motet.
Jacqueline Nicolas, soprano. Anne-Marie Lasla, baix de viola. William Christie, orgue. (10 m).
RAKHMANINOV: Simfonia de joventut, en do m.
Orquestra Filharmònica de Moscou. Dir.: Dmitri Kitaenko. (14 m).
BLANCAFORT: Jocs i danses al camp.
Antoni Besses, piano. (14 m).
13:00 GRANS INTEGRALS
LA MÚSICA ORQUESTRAL D'ANTONIN DVORAK
Simfonia n. 4, op. 13.
Orquestra Filharmònica de Berlín. Dir.: Rafael Kubelik. (41 m).
14:00 MÚSICA ANTIGA
La canzona, la sonata, la toccata
FRESCOBALDI: Toccata Prima.
Rinaldo Alessandrini, clavicèmbal. (6 m).
FRESCOBALDI: Toccata per l'elevatione.
Johan Laleman, orgue. (7 m).
CIMA,G.P.: Sonata a 2. Sonata a 4.
Ensemble Sonnerie. (4 m).
CASTELLO: Sonata n. 14. Sonata n. 8.
Concerto Palatino. (11 m).
FRESCOBALDI: Tres "Canzoni" instrumentals.
Música Fiata de Colònia. Dir.: Roland Wilson. (12 m).
CASTELLO: Sonata seconda à Sopan Solo.
Musicalische Compagney. (6 m).
15:00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES
15:06 AUTOGRAF
Les versions firmades per les grans batutes.
FRANS BRÜGGEN
VIVALDI: Sonata en si m per a flauta travessera, i baix continu, HWV 367b. Sonata en re m per a flauta de bec i baix continu, HWV 367a. Andante en re m per a flauta de bec i baix continu, HWV 409.
Frans Bruggen, flauta travessera / flauta de bec. Anner Bylsma, violoncel. Bob van Asperen, clavecí. Dir.: Frans Brüggen. (7 m).
MOZART: Requiem, KV 626.
Mona Julsrud, soprano. Wilke Brummelstroete, contralt. Zeger Vandersteene, tenor. Jelle Draijer, baix. Cor de Cambra Holandès. Orquestra del Segle XVIII. Dir.: Frans Brüggen. (47 m).
16:00 LA TARDA DE L'OIENT
Programació realitzada a partir de les peticions dels nostres oients. Presentació a càrrec de Carmina Malagarriga.
19:00 PENTAGRAMA
Programa de divulgació musical. Guió i realització: Pere Burés i Àlex Robles.
RETRAT: Alfredo Kraus.
20:00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES
20:04 AGENDA MUSICAL
20:10 REPERTORI DE CONCERT
RODRIGO: Concert per a una festa.
Pepe Romero, guitarra. Academy of St. Martin-in-the-Fields. Dir.: Neville Marriner. (28 m).
BACH: Concert per a oboè d'amor, corda i continu, BWV 1053.
Heinz Holliger. Camerata de Berna. (18 m).
21:00 A LA MANERA DE.....
Un convidat ens proposa i comenta la música que li agrada. Guió i presentació de Joan Vives.
23:00 AGENDA MUSICAL
23:03 JAZZ DE NIT
Una selecció d'Albert Mallofré que presenta Alfred Celaya.
23:45 NOCTURN
Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.
PROGRAMACIÓ DE NIT
Repetició dels últims programes
0:30 GRANS INTEGRALS
Programes emesos la setmana anterior (Ordre d'emissió: Repetició del Dilluns, Dimarts, Dimecres, Dijous, Divendres, de 13.00 a 14.00).
1:30 JOVES INTÈRPRETS
Emès dimarts passat.
2:30 MÚSICA XXI
Emès divendres passat.
3:30 REPERTORI DE CONCERT
Programes emesos la setmana anterior. (Ordre d'emissió: Dilluns, Dimarts, Dimecres, Dijous, Divendres, de 09.06 a 10.00).
4:30 CAPSA DE MÚSICA
Programes emesos la setmana anterior. (Ordre d'emissió: Repetició dels programes de Dilluns, Dimarts, Dimecres, Dijous, Divendres, de 10.03 a 13.00).

DIVENDRES, 9 DE JUNY DEL 2000

7:08 PRIMER TEMPS
Música per començar el dia presentada per Eulàlia Benito. Recull d'obres breus. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.
9:00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES
9:06 REPERTORI DE CONCERT
BRAHMS : Liebeslieder-Walzer (valsos amorosos), op. 52.
Barbara Bonney, soprano. Anne Sofie von Otter, mezzo. Kurt Streit, tenor. Olaf Bär, barítono. Helmut Deutsch i Bengt Forsberg, piano a quatre mans. (24 m).
FASCH: Concert en re m.
Musica Antiqua de Colònia. Dir.: Reinhard Goebel. (14 m).
AURIC: Adieu, New York! (Foxtrot).
Peter Toperczer, piano. (6 m).
BEETHOVEN : Romança per a violí i orquestra, op. 40.
Gidon Kremer, violí. Orquestra de Cambra d'Europa. Dir.: Nikolaus Harnoncourt. (6 m).
10:00 AGENDA MUSICAL
10:03 CAPSA DE MÚSICA
SCRIABIN: 8 estudis per a piano, op. 42.
Igor Nikonovich, piano. (14 m).
BOTTESINI: Gran concert per a contrabaix en fa # m.
Thomas Martin, contrabaix. Emma Johnson, clarinet. José Luis García, violí. Orquestra de Cambra Anglesa. Dir.: Andrew Litton. (24 m)
BACH: Trio canònic BWV 1040.
Linde-Consort. (3 m).
BERLIOZ: Les nits d'estiu, op. 7.
Kiri Te Kanawa. Orquestra de París. Dir.: D. Barenboim. (29 m).
MENDELSSOHN: Sextet amb piano op. 110.
Quartet Bartholdy. Andra Darzins, viola. Wolfgang Wagner, contrabaix. (31 m).
BALADA: Persistències, Simfonia concertant per a guitarra i orquestra. Enregistrament fet per Catalunya Música.
Narciso Yepes, guitarra. Orquestra Ciutat de Barcelona. Dir.: Leonard Balada. (22 m).
MOZART: Sonata en Si b M, KV 333 (315c).
Gustav Leonhardt, pianoforte. (22 m).
VIVALDI: Concert per a violí op. 7 n. 9, RV 373.
Salvatore Accardo, violí. I Musici. (12 m).
13:00 GRANS INTEGRALS
LA MÚSICA ORQUESTRAL D'ANTONIN DVORAK
Simfonia n. 5, op 76.
Orquestra Nacional Escocesa. Dir.: Neeme Järvi. (40 m).
14:00 MÚSICA RELIGIOSA
GAZZANIGA: Glòria per a solistes, cor mixt, orquestra i orgue.
Cappella Musicale de la Catedral de Verona. Dir.: Alberto Turco. (40 m).
CANT GREGORIÀ.
Benedictins de l'Abadia de Saint-Maurice i Saint-Maur. (15 m).
15:00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES
15:06 MÚSICA XXI
Les últimes tendències de la música contemporània.
CARTER: Simfonia: Sum Fluxae Pretium Spei.
Orquestra Simfònica de la BBC. Dir.: Oliver Knussen. (46 m).
BROTONS: Toccata for Piano.
Miguel Álvarez-Argudo, piano. (5 m).

16:00 LA TARDA DE L'OIENT
Programació realitzada a partir de les peticions dels nostres oients. Presentació a càrrec de Carmina Malagarriga.
19:00 BLANC I NEGRE
La música per a piano.
Ivo Pogorelich
CHOPIN: Sonata en sib m, op. 35, n. 2.
Ivo Pogorelich. (20 m).
RAVEL: Gaspard de la nuit.
Ivo Pogorelich, piano. (23 m).
SCHUMANN: Tocata, op. 7.
Ivo Pogorelich, piano. (7 m).
20:00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES
20:04 AGENDA MUSICAL
20:10 REPERTORI DE CONCERT
TXAIKOVSKI: Record de Florència, sextet de corda op. 70.
Kammerensemble de París. (35 m).
VILLA-LOBOS: Ària, de les Bachianes Brasileres n. 5, versió per a soprano i 8 violoncels.
Dawn Upshaw, soprano. Orquestra de violoncels. (6 m).
21:00 LA MÚSICA A DEBAT
Programa a l'entorn de temes musicals d'interès. Presentat i conduït per Joan Vives, i realitzat amb la col.laboració del Consell Català de la Música.
FESTIVAL DE CANTONIGRÒS
23:00 AGENDA MUSICAL
23:03 JAZZ DE NIT
Una selecció d'Albert Mallofré que presenta Alfred Celaya.
23:45 NOCTURN
Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.
PROGRAMACIÓ DE NIT
Repetició dels últims programes
0:30 GRANS INTEGRALS
Programes emesos la setmana anterior (Ordre d'emissió: Repetició del Dilluns, Dimarts, Dimecres, Dijous, Divendres, de 13.00 a 14.00).
1:30 CICLE DE LIED
Emès dissabte passat.
2:30 CLÀSSICS DEL SEGLE XX
Emès divendres passat.
3:30 REPERTORI DE CONCERT
Programes emesos la setmana anterior. (Ordre d'emissió: Dilluns, Dimarts, Dimecres, Dijous, Divendres, de 09.06 a 10.00).
4:30 CAPSA DE MÚSICA
Programes emesos la setmana anterior. (Ordre d'emissió: Repetició dels programes de Dilluns, Dimarts, Dimecres, Dijous, Divendres, de 10.03 a 13.00).

DISSABTE, 10 DE JUNY DEL 2000

8:00 PRIMER TEMPS
Música per començar el dia presentada per Pilar Subirà. Recull d'obres breus. Inclou butlletí de notícies i agenda musical.
10:00 MÚSICA PER A COBLA
Selecció d'obres del CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 26 de febrer del 2000, al Palau de la Música Catalana, de Barcelona. BOU: Mariagna, sardana. GARRETA: Isabel, sardana. BLANCH REYNALY: Una mitja virtut, sardana. SERRA: La reina de les flors. BLAY: Cavatina i "Tras-vals", per a trio de tenores. MORALEDA: Trincameró, suite concertant per a tres tenores i cobla. CASALS: Sant Martí del Canigó, sardana en versió concertant per a tres tenores. VILADESAU: Tenores flamejant, sardana.
Jordi Molina, Jaume Vilà, Josep Gispert, tenores. Cobla La Principal de la Bisbal. Dir.: Francesc Cassú. Joan Lluís Moraleda. Jordi León. (54 m).
11:00 DISCOTECA UNIVERSAL
El col.leccionable de la música indispensable.
MESSIAEN: Quartet per a la fi del temps.
Huguette Fernández, violí. Guy Deplus, clarinet. Jacques Neilz, violoncel. Marie-Madeleine Petit, piano. (50 m).
12:00 AGENDA MUSICAL
12:03 PENTAGRAMA
Programa de divulgació musical. Guió i realització: Pere Burés i Àlex Robles. Repetició del programa emès dijous passat.
13:00 SALA DE CONCERT
Una selecció dels millors enregistraments de concert.
15:00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES
15:03 SALA DE CONCERT
Una selecció dels millors enregistraments de concert.
17:00 A LA MANERA DE....
Repetició del programa emès el dijous al vespre.
19:00 CICLE DE LIED
GRANADOS : Canciones amatorias.
Maria LLuïsa Muntada, soprano. Josep Surinyac, piano. (18 m).
GRIEG : La noia de la muntanya, op. 67.
Anne Sofie von Otter, mezzo-soprano. Bengt Forsberg, piano. (26 m).
20:03 SELECCIÓ DE JAZZ
Un programa d'Albert Mallofré.
22:00 AGENDA MUSICAL
22:03 GRANS OBRES
HEISE : Drot og Marsk (El rei i el mariscal), drama tràgic cantat.
Poul Elming, tenor. Bent Norup, baix. Eva Johannson, soprano. Kurt Westi, tenor. Christian Christiansen, baix. Aage Haugland, baix. Ole Hedegaard, tenor. Cor i Orquestra Simfònica de la Ràdio Nacional Danesa. Dir.: Michael Schonwandt. (157 m).
0:00 NOCTURN
Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Olga Cardús.
PROGRAMACIÓ DE NIT
Repetició dels últims programes
0:30 LA TARDA DE L'OIENT
Repetició dels programes emesos dilluns, dimarts i dimecres.

DIUMENGE, 11 DE JUNY DEL 2000

8:00 PRIMER TEMPS
Música per començar el dia presentada per Pilar Subirà. Recull d'obres breus. Inclou butlletí de notícies i agenda musical.
10:00 MÚSICA DE CAMBRA
DVORAK : Xiprers, B. 152.
Quartet de corda de Praga. (39 m).
DVORAK : Nocturn per a corda, op. 40.
The Coull Quartet. (5 m).
11:00 MISSA DE MONTSERRAT
Transmissió en directe de la Missa Conventual des del Monestir de Montserrat.
12:17 DIVERTIMENT
Un espai presentat per Pilar Subirà.
13:00 AGENDA MUSICAL
13:03 SALA DE CONCERT
Una selecció dels millors enregistraments de concert.
15:00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES
15:03 SALA DE CONCERT
Una selecció dels millors enregistraments de concert.
17:00 TEMPORADA D'ÒPERA
BELLINI: Il Pirata. Enregistrament públic fet el dia 27 de gener de 1959 al Carnegie Hall de Nova York.
Maria Callas. Pier Miranda Ferraro. Constantino Ego. Glade Peterson. Orquestra i Cor de l'American Opera Society. Dir.: Nicola Rescigno. (120 m).
20:03 L'AUDIOVISUAL
Un programa d'Àlex Gorina.
Integral Miklós Rózsa.
22:00 AGENDA MUSICAL
22:03 LES VEUS DEL SEGLE
Un espai recopilatori amb els millors cantants del nostre temps.
Guiseppe di Stefano
PUCCINI: "Che gelida manina", ària de l'òpera La Bohème.
Guiseppe di Stefano. Orquestra del Teatre de l'Scala. Dir.: Antonino Votto. (5 m).
CANÇONS I ROMANCES ITALIANES.
Giuseppe di Stefano. Nova Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: Iller Pattacini. (9 m).
VERDI: "Teco io sto", "Non sai tu che se l'anima mia", "Oh, qual soave briviso", tres duets de l'òpera Un ballo in maschera.
Maria Callas. Giuseppe di Stefano. Orquestra del Teatre de l'Scala de Milà. Dir.: Antonino Votto. (10 m).
PONCHIELLI: "Cielo e mar", ària de l'òpera La Gioconda.
Giuseppe di Stefano. Orquestra del Maggio Musicale Fiorentino. Dir.: Bruno Bartoletti. (5 m).
PUCCINI: "Bimba dagli occhi pieni di malia", "Vogliatemi bene, un bene piccolino", duets de Madama Butterfly, òpera en dos actes.
Victòria dels Angels. Giuseppe Di Stefano. Orquestra del Teatre del Opera de Roma. Dir.: Gianandrea Gavazzeni. (10 m).
VERDI: "Libiam ni'lieti calici", "Godiam...la tazza", "Un di felice", "Ebben? Che diavol Fate", de l'òpera La Traviata.
Giuseppe di Stefano. Maria Callas. Torpolero. Cor i Orquestra del Palau de Belles Arts. Dir.: Umberto Mugnai. (11 m).
PUCCINI: Extractes de l'acte IIIer de l'òpera Tosca.
Maria Callas. Giuseppe Di Stefano. Dario Caselli. Cor i Orquestra del Teatro alla Scala. Dir.: Victor de Sabata. (17 m).
CANÇONS POPULARS NAPOLITANES: "Marechiare", "Mamma mia, che vo' sapè?", "Carmela", "I m'arricordo 'e Napule", "Vurria".
Giuseppe di Stefano. Orquestra dirigida per G.M. Guarino. (17 m).
LEONCAVALLO: "Vesti la giubba", ària de l'òpera Pagliacci.
Guiseppe di Stefano. Orquestra del Teatre de l'Scala de Milà. Dir.: Tullio Serafin. (3 m).
MASCAGNI: "O Lola ch'hai latti la cammisa", siciliana de l'òpera Cavalleria Rusticana.
Guiseppe di Stefano. Orquestra del Teatre de l'Scala de Milà. Dir.: Tullio Serafin. (3 m).
0:00 NOCTURN
Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Olga Cardús.
PROGRAMACIÓ DE NIT
Repetició dels últims programes
0:30 LA TARDA DE L'OIENT
Repetició dels programes emesos dijous i divendres.

DILLUNS, 12 DE JUNY DEL 2000

7:08 PRIMER TEMPS
Música per començar el dia presentada per Eulàlia Benito. Recull d'obres breus. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.
9:00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES
9:06 REPERTORI DE CONCERT
FERNÁNDEZ CABALLERO: "Ésta es su carta" (romanza de Pilar), extreta de Gigantes y Cabezudos.
Victòria dels Àngels, soprano. Professors de l'Orquestra Nacional d'Espanya. Dir.: Rafael Frühbeck de Burgos. (5 m).
SALIERI: Concert per a pianoforte en Do M.
Andreas Staier, pianoforte. Concerto Köln. (22 m).
SIBELIUS : Finlàndia, op. 26.
Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: Colin Davis. (9 m).
STRAUSS,R.: Les entremaliadures de Till Eulenspiegel, op. 28.
Orquestra Filharmònica de Berlín. Dir.: Georg Solti. (15 m).
10:00 AGENDA MUSICAL
10:03 CAPSA DE MÚSICA
COSTE: Variacions i final sobre un motiu predilecte de la família suïssa de Weigl, op. 2.
Frederic Zigante, guitarra. (9 m).
CHARPENTIER: Pour le Saint Sacrement au reposoir H. 346.
Solistes vocals. Cors i Orquestra de la Chapelle Royale. Dir.: Philippe Herreweghe. (6 m).
SIBELIUS: Simfonia n. 2, op. 43.
Orquestra Filharmònica de Viena. Dir.: Leonard Bernstein. (51 m).
BACH/MOSCA/CAMP: Capriccio sopra la lontananza del suo fratello dilettissimo, BWV 992.
Ludovica Mosca, piano. Manel Camp, piano. (9 m).
MOZART: Concert per a violí i orquestra n. 4, KV 218.
Augustin Dumai, violí. Camerata Academica de Salzburg. (23 m).
TOLDRÀ: Sis sonets (versió per a flauta i piano de J. Zamacois).
Bernat Castillejo, flauta. Adolf Pla, piano. (23 m).
RODRIGO: Concert d'Aranjuez.
Julian Bream. Orquestra Simfònica de la Ciutat de Birmingham. Dir.: Simon Rattle. (23 m).
SCHUBERT: Offertorium, D. 963.
Peter Schreier i Adolf Dallapozza, tenors. Cor i Orquestra Simfònica de la Ràdio de Baviera. Dir.: Wolfgang Sawallisch. (10 m).
13:00 GRANS INTEGRALS
LA MÚSICA ORQUESTRAL D'ANTONIN DVORAK
Simfonia n. 6, op. 60.
Orquestra Filharmònica de Berlín. Dir.: Rafael Kubelik. (46 m).
14:00 CLÀSSICS DEL SEGLE XX
BARBER : Tres cançons op. 45.
Thomas Hampson, barítion. John Browning, piano. (9 m).
HONEGGER : Simfonia n. 2 "Per a corda".
Orquestra Simfònica de la Ràdio de Baviera. Dir.: Charles Dutoit. (26 m).
HINDEMITH: Suite "1922", op. 26.
John McCabe, piano. (19 m).
15:00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES
15:06 ELS ORGUES DE CATALUNYA
Orgue de l'església catedral de Castelló d'Empúries
CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 22 de juliol de 1997 a l'Església Catedral de Castelló d'Empúries. ELS ORGUES

DECATALUNYA (XVII CICLE). Obres de CORREA DE ARAUXO, ROBERDAY, SWEELINK, STORACE, SOLER, MARTINI, entre d'altres.
Montserrat Torrent, orgue. (52 m).
16:00 LA TARDA DE L'OIENT
Programació realitzada a partir de les peticions dels nostres oients. Presentació a càrrec de Carmina Malagarriga.
19:00 MÚSICA CORAL
MORALES : O sacrum convivium, motet.
Cor de la Catedral de Westminster. Dir.: James O'Donnell. (6 m).
TALLIS : O sacrum convivium, motet.
The Sixteen. Dir.: Harry Christophers. (4 m).
GUERRERO: O sacrum convivium, motet.
La Capella Reial de Catalunya. Dir.: Jordi Savall. (3 m).
MESSIAEN: O sacrum convivium, motet.
Cor del Trinity College de Cambridge. Dir.: Richard Marlow. (5 m).
ZEMLINSKI: Psalm op. 24, per a cor mixt i orquestra.
Cor del Musikvereins de Düsseldorf. Orquestra de Gürzenich. Orquestra Filharmònica de Colònia. Dir.: James Conlon. (13 m).
SCHÜTZ : Deutsches Magnificat.
Cor Heinrich Schütz. Dir.: Roger Norrington. (8 m).
JOHANSON: Ave Maria.
Cor de cambra de la Universitat de l'Estat de Portland. Dir.: Bruce Browne. (5 m).
MONTEVERDI : Beatus vir a 6. (Salm de "Selva Morale e Spirituale").
Emma Kirkby, Rogers Covey-Crumnp, David Thomas. Taverner Consort and Players. Dir.: Andrew Parrott. (9 m).
20:00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES
20:04 AGENDA MUSICAL
20:10 REPERTORI DE CONCERT
TXAIKOVSKI: Simfonia n. 1 "Somnis d'hivern".
Orquestra Simfònica de Xicago. Dir.: Claudio Abbado. (43 m).
21:00 ELS CONCERTS DE L'OBC
CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 21 d'abril de 1999 al Palau de la Música Catalana de Barcelona. BACH: Concert de Brandenburg n. 4, BWV 1049.
BEETHOVEN: Concert per a piano i orquestra n. 1, op. 15. Concert per a piano i orquestra n. 5, op 73.
Christian Zacharias, piano. Salvador Martínez. Mònica Raga, flauta. David Ballesteros, violí. Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya. Dir.: Lawrence Foster.
23:00 AGENDA MUSICAL
23:03 JAZZ DE NIT
Una selecció d'Albert Mallofré que presenta Alfred Celaya.
23:45 NOCTURN
Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.
PROGRAMACIÓ DE NIT
Repetició dels últims programes
0:30 GRANS INTEGRALS
Programes emesos la setmana anterior (Ordre d'emissió: Repetició del Dilluns, Dimarts, Dimecres, Dijous, Divendres, de 13.00 a 14.00).
1:30 AUTÒGRAF
Emès dijous passat.
2:30 BLANC I NEGRE
Emès divendres passat.
3:30 REPERTORI DE CONCERT
Programes emesos la setmana anterior. (Ordre d'emissió: Dilluns, Dimarts, Dimecres, Dijous, Divendres, de 09.06 a 10.00).
4:30 CAPSA DE MÚSICA
Programes emesos la setmana anterior. (Ordre d'emissió: Repetició dels programes de Dilluns, Dimarts, Dimecres, Dijous, Divendres, de 10.03 a 13.00).

DIMARTS, 13 DE JUNY DEL 2000

7:08 PRIMER TEMPS
Música per començar el dia presentada per Eulàlia Benito. Recull d'obres breus. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.
9:00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES
9:06 REPERTORI DE CONCERT
MOZART : Obertura de l'òpera "La Clemenza di Tito".
Solistes Barrocs Anglesos. Dir.: John Eliot Gardiner. (5 m).
DEBUSSY : Marxa escocesa, per a piano a quatre mans.
Claude Helfer, Haakon Austbö. (5 m).
ALBINONI: Concert per a violí, corda i clavicèmbal, op. 10 n. 2, en sol m.
Piero Toso, violí. I Solisti Veneti. Dir.: Claudio Scimone. (9 m).
STRAUSS, R.: Don Joan, op. 20.
Orquestra Nacional Escocesa. Dir.: Neeme Järvi. (19 m).
BACH,C.Ph.E.: Trio Sonata, Wq 161 n. 1 "Sanguineus and Melancholicus".
Quartet Purcell. (14 m).
10:00 AGENDA MUSICAL
10:03 CAPSA DE MÚSICA
HAYDN: Responsoria de Venerabili, Hob. XXIIIc:4 a-d.
Ab Koster i Knut Hasselmann, trompa natural. Cor de nens de Bad Tölz. Bob van Asperen, orgue. L'Archibudelli. Dir.: Bruno Weil. (8 m).
SIBELIUS: Concert per a violí op. 47.
Maxim Vengerov, violí. Orquestra Simfònica de Xicago. Dir.: Daniel Barenboim. (33 m).
RAVEL: Una Barque sur l'océan.
Orquestra Filharmònica de Berlín. Dir.: Pierre Boulez. (8 m).
BACH: L'art de la fuga, BWV 1080. (Versió per a quartet de corda).
András Keller, János Pilz, violins. Zoltás Gál, viola. Otto Kertész, violoncel. (72 m).
SAINT-SAENS: Simfonia n. 3, op. 78 "Amb orgue".
James O'Donnell. Orquestra Filharmònica de Londres. Dir.: Geoffrey Simon. (36 m).
13:00 GRANS INTEGRALS
LA MÚSICA ORQUESTRAL D'ANTONIN DVORAK
Simfonia n. 7, op 70.
Orquestra del Royal Concertgebouw. Dir.: Nikolaus Harnoncourt. (39 m).
14:00 MOMENTS LÍRICS
SERRANO: La canción del olvido, sarsuela.
Isabel Castelo. Renato Cesari. Jose Maria Higuero. Coro Cantores de Madrid. Orquestra de Concerts de Madrid. Dir.: Pablo Sorozábal. (45 m).
LLEO, CABALLERO, BARBIERI: Tres àries de sarsuela.
Victòria dels Àngels. Orquestra Nacional d'Espanya. Dir.: Rafael Frühbeck de Burgos. (10 m).
15:00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES
15:06 MÚSIQUES DEL MÓN
Una finestra oberta a l'expressió musical dels pobles d'arreu.
BRASIL: Portela, Construçao, Carinhoso.
Maria d'Apparecida, veu. (15 m).
IRAN: Dastgah Mahur. (24 m).
RITUAL SUFÍ-ANDALUSI: Iftitábiyya, preludi.
Mohamed Medhi Temsamani. Dir.: Omar Metioui. (8 m).
16:00 LA TARDA DE L'OIENT
Programació realitzada a partir de les peticions dels nostres oients. Presentació a càrrec de Carmina Malagarriga.
19:00 JOVES INTÈRPRETS
BROTONS: Sonata per a clarinet i piano.
Antoni Adsuara, clarinet. Josep Surinyac, piano. (14 m).
BACH-BUSONI: Dos Preludis-Corals.
Pilar Páez, soprano. raimon Garriga, piano. (7 m).
BACH, C.Ph.E: Concert en re m per a flauta, corda i baix continu, Wq 22.
joan Pons, flauta. Eduard Martínez, clavicèmbal. Barcelona Sinfonietta. Dir.: Francesc Llongueres. (21 m).
CHOPIN: Nocturn en do m, op. 49, n. 1.
Daniel Blanch. (6 m).
20:00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES
20:04 AGENDA MUSICAL
20:15 TRANSMISSIÓ EN DIRECTE DES DEL GRAN TEATRE DEL LICEU
Temporada 1999/2000
WOLF FERRARI: Sly o La Leggenda del dormente risvegliato, òpera en tres actes.
Isabelle Kabatu. Josep Carreras. Sherrill Milnes. Alessandro Guerzoni. Mireia Pintó. Begoña Alberdi. María Uriz. Cor i Orquestra del Gran Teatre del Liceu de Barcelona. Dir.: David Giménez.
23:45 NOCTURN
Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.
PROGRAMACIÓ DE NIT
Repetició dels últims programes
0:30 GRANS INTEGRALS
Programes emesos la setmana anterior (Ordre d'emissió: Repetició del Dilluns, Dimarts, Dimecres, Dijous, Divendres, de 13.00 a 14.00).
1:30 SELECCIÓ DE JAZZ
3:30 REPERTORI DE CONCERT
Programes emesos la setmana anterior. (Ordre d'emissió: Dilluns, Dimarts, Dimecres, Dijous, Divendres, de 09.06 a 10.00).
4:30 CAPSA DE MÚSICA
Programes emesos la setmana anterior. (Ordre d'emissió: Repetició dels programes de Dilluns, Dimarts, Dimecres, Dijous, Divendres, de 10.03 a 13.00).

DIMECRES, 14 DE JUNY DEL 2000

7:08 PRIMER TEMPS
Música per començar el dia presentada per Eulàlia Benito. Recull d'obres breus. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.
9:00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES
9:06 REPERTORI DE CONCERT
DUKAS: La Péri, poema dansat.
Orquestra Filharmònica de Nova York. Dir.: Pierre Boulez. (19 m).
ELLINGTON: "In a sentimental mood" (arranjament per a piano de Larry Hochman).
Jean-Yves Thibaudet, piano. (5 m).
BACH: Concert per a clavecí i corda, BWV 1054.
The English Concert. Solista i director: Trevor Pinnock. (17m).
GRANADOS: "L'amor i la mort", de Goyescas.
Douglas Riva, piano. (12 m).
10:00 AGENDA MUSICAL
10:03 CAPSA DE MÚSICA
GRIEG: A la tardor, obertura de concert per a orquestra, op. 11.
Orquestra Simfònica de Gothenburg. Dir.: Okko Kamu. (11 m).
BEETHOVEN: Quartet de corda op. 132.
Quartet Emerson. (45 m).
GERSHWIN: Catfish Row, suite simfònica de Porgy and Bess.
William Tritt, piano. Timothy Berens, banjo. Cincinnati Pops Orchestra. Dir.: Erich Kunzel. (25m).
WEBERN: Variacions, op. 30.
Orquestra de Cleveland. Dir.: Christoph von Dohnanyi. (7 m).
MONTEVERDI: Missa a cappella "In illo tempore".
Conjunt vocal Europeu de La Chapelle Royale. Dir.: Philippe Herreweghe. (33 m).
SCHUBERT: Sonata per a piano, Op. Posth. D 959.
Murray Perahia. (36 m).
13:00 GRANS INTEGRALS
LA MÚSICA ORQUESTRAL D'ANTONIN DVORAK
Simfonia n. 8 op. 88.
Orquestra del Royal Concertgebouw. Dir.: Nikolaus Harnoncourt. (36 m).
14:00 MÚSICS DE CATALUNYA
GRANADOS: Danses espanyoles.
Emili Brugalla, piano. (53 m).
15:00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES
15:06 MÚSICS DE CATALUNYA
ESCAMILLA: Suite en quatre moviments.
Àlex Escamilla. (9 m).
PALAU: Divertimento.
Jove Orquestra de la Comunitat Valenciana. Dir.: Henrie Adams. (21 m).
BENGUEREL: Raíces hispánicas.
Orquestra Simfònica del Nord d'Alemanya, Hamburg. Dir.: Rudolf Ketelborn. (20 m).
16:00 LA TARDA DE L'OIENT
Programació realitzada a partir de les peticions dels nostres oients. Presentació a càrrec de Carmina Malagarriga.
19:00 PRIMERA VEU
Un espai per conèixer els músics d'ara. Presentació a càrrec d'Ignasi Piñol.
20:00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES
20:04 AGENDA MUSICAL
20:10 REPERTORI DE CONCERT
KALINNIKOV: Simfonia n. 2 en La M.
Orquestra Simfònica de l'Antiga Unió Soviètica. Dir.: Evgeny Svetlanov. (38 m).
VIVALDI: Concert per a dos flautes de bec, dos oboès, fagot, dos violins i corda, RV 566.
The King's Consort. Dir.: Robert King. (8 m).
21:00 SELECCIÓ DE NOVETATS
Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat, a càrrec d'Alfred Celaya. Espai patrocinat per Discos Castelló.
23:00 AGENDA MUSICAL
23:03 JAZZ DE NIT
Una selecció d'Albert Mallofré que presenta Alfred Celaya.
23:45 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.
PROGRAMACIÓ DE NIT
Repetició dels últims programes
0:30 GRANS INTEGRALS
Programes emesos la setmana anterior (Ordre d'emissió: Repetició del Dilluns, Dimarts, Dimecres, Dijous, Divendres, de 13.00 a 14.00).
1:30 L'AUDIOVISUAL
Emès diumenge passat.
3:30 REPERTORI DE CONCERT
Programes emesos la setmana anterior. (Ordre d'emissió: Dilluns, Dimarts, Dimecres, Dijous, Divendres, de 09.06 a 10.00).
4:30 CAPSA DE MÚSICA
Programes emesos la setmana anterior. (Ordre d'emissió: Repetició dels programes de Dilluns, Dimarts, Dimecres, Dijous, Divendres, de 10.03 a 13.00).

DIJOUS, 15 DE JUNY DEL 2000

7:08 PRIMER TEMPS
Música per començar el dia presentada per Eulàlia Benito. Recull d'obres breus. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.
9:00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES
9:06 REPERTORI DE CONCERT
RIMSKI-KORSAKOV : El gall d'or, suite.
Orquestra Simfònica de Bolxoi. Dir.: Alexander Lazarev. (27 m).
MOZART: Quartet amb flauta, KV 298.
Barthold Kuijken, flauta travessera. Sigiswald Kuijken, violí. Lucy van Dael, viola. Wieland Kuijken, violoncel. (11 m).
BACH : Concert de Brandenburg n. 2, BWV 1047.
The English Concert. Dir.: Trevor Pinnock. (12 m).
10:00 AGENDA MUSICAL
10:03 CAPSA DE MÚSICA
BRUCKNER: Missa en mi m, per a cor a 8 veus i conjunt de vent.
La Chapelle Royale. Ensemble Musique Oblique. Dir.: Philippe Herreweghe. (36 m).
RAMEAU: Les Paladins, primera suite.
Les Musicholiers. Dir.: Aviva Einhorn. (8 m).
FRANCHOMME: Gran Vals, op. 34.
Anner Bylsma, violoncel. L'Archibudelli & Smithsonian Chamber Players. (8 m).
GRANADOS: Escenes romàntiques.
Leonora Milà, piano. (24 m).
COPLAND: Primavera Apalatxe.
Orquestra Filharmònica de Los Angeles. Dir.: Zubin Mehta. (24 m).
BACH: Obertura en si m BWV 1067.
Musica Antiqua de Colònia. Dir.: Reinhard Goebel. (24 m).
SAINT-SAENS: La musa i el poeta, per a violí, violoncel i orquestra, op. 132.
Ulf Hoelscher, violí. Ralph Kirshbaum, violoncel. New Philharmonia Orchestra. Dir.: Pierre Dervaux. (16 m).
JACQUET DE LA GUERRE: "Judith", cantata n. 6 amb simfonia.
Isabelle Poulenard, soprano. Brigitte Haudebourg, clavecí. Françoise Bloch, viola de gamba. Dir.: Guy Robert (tiorba). (19 m).
13:00 GRANS INTEGRALS
LA MÚSICA ORQUESTRAL D'ANTONIN DVORAK
Simfonia n. 9 "Del Nou Món" op. 95.
Orquestra Filharmònica de Berlín. Dir.: Claudio Abbado. (45 m).
14:00 MÚSICA ANTIGA
La cantata i l'òpera sèria napolitana
SCARLATTI.A.: Dobaldo e Niso, cantata.
Conjunt Gradiva. (12 m).
PROVENZALE: Squarciato appena havea, cantata.
Pino de Vittorio. Cappella della Pietà de'Turchini. Dir.: Antonio Florio. (11 m).
STRADELLA: Cantata "Si salvi chi può".
Christine Brandes, soprano. Paul O'Dette, guitarra barroca. Mary Springfels, viola de gamba. Ingrid Matthews, violí. Barbara Weiss, clavecí. (7 m).
SCARLATTI.A.: "In voler ciò che tu brami". "Resta, e saprai -Che fia?". "Griselda, anima mia" , àries de Griselda, òpera en tres actes.
Mirella Freni. Pierre Mollet. Heinz Rehfuss. Hannoverche Solistenvereinigung. Orquestra de la Ràdio de Hannover. Dir.: Bruno Maderna. (6 m).
PROVENZALE: "Angelo e demonio", escena 7ena de l'acte Ier de La Colomba ferita, òpera sacra de Santa Rosalia.
Solistes. Capella de Turchini. Dir.: Antonio Florio. (7 m).
STRADELLA: Selecció de la primera part d'Il Barcheggio.
Valentina Valente. Giovanni Dagnino. Camerata Ligure. Dir.: Esteban Velardi. (11 m).
15:00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES
15:06 AUTÒGRAF
Les versions firmades per les grans batutes.
FRANS BRÜGGEN
SCHEIDT: Pavana.
Orquestra del Segle XVIII. Dir.: Frans Brüggen. (6 m).
BEETHOVEN: Simfonia n. 1, op. 21.
Orquestra del Segle XVIII. Dir.: Frans Brüggen. (28 m).
HAYDN: "La representació del caos", "Al principi Déu creà el cel i la terra","El primer dia desapareixeren les ombres horribles de les tenebres", tres fragments de la primera part de l'oratori La Creació.
John Mark Ainsley. Eike Wilm Schulte. Cor Gulbenkian. Orquestra del Segle XVIII. Dir.: Frans Brüggen. (12 m).
SCHUBERT: Segon moviment de la Simfonia n. 8, D 759 "Inacabada".
Orquestra del Segle XVIII. Dir.: Frans Brüggen. (10 m).
16:00 LA TARDA DE L'OIENT
Programació realitzada a partir de les peticions dels nostres oients. Presentació a càrrec de Carmina Malagarriga.
19:00 PENTAGRAMA
Programa de divulgació musical. Guió i realització: Pere Burés i Àlex Robles.
TOCAR TOTES LES TECLES: De Caldetes a Moià de Llorenç Balsach.
EL PODER DEL CANT
20:00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES
20:04 AGENDA MUSICAL
20:10 REPERTORI DE CONCERT
BEETHOVEN: Concert per a piano i orquestra n. 1, op. 15.
Maurizio Pollini. Orquestra Filharmònica de Berlín. Dir.: Claudio Abbado. (37 m).
BACH: Trio sonata per a flauta, violí i b.c., BWV 1038.
Bart Kuijken, flauta. Sigiswald Kuijken, violí. Gustav Leonhardt, clavecí. Wieland Kuijken, violoncel. (8 m).
21:00 A LA MANERA DE.....
Un convidat ens proposa i comenta la música que li agrada. Guió i presentació de Joan Vives.
23:00 AGENDA MUSICAL
23:03 JAZZ DE NIT
Una selecció d'Albert Mallofré que presenta Alfred Celaya.
23:45 NOCTURN
Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.
PROGRAMACIÓ DE NIT
Repetició dels últims programes
0:30 GRANS INTEGRALS
Programes emesos la setmana anterior (Ordre d'emissió: Repetició del Dilluns, Dimarts, Dimecres, Dijous, Divendres, de 13.00 a 14.00).
1:30 JOVES INTÈRPRETS
Emès dimarts passat.
2:30 MÚSICA XXI
Emès divendres passat.
3:30 REPERTORI DE CONCERT
Programes emesos la setmana anterior. (Ordre d'emissió: Dilluns, Dimarts, Dimecres, Dijous, Divendres, de 09.06 a 10.00).
4:30 CAPSA DE MÚSICA
Programes emesos la setmana anterior. (Ordre d'emissió: Repetició dels programes de Dilluns, Dimarts, Dimecres, Dijous, Divendres, de 10.03 a 13.00).

DIVENDRES, 16 DE JUNY DEL 2000

7:08 PRIMER TEMPS
Música per començar el dia presentada per Eulàlia Benito. Recull d'obres breus. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.
9:00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES
9:06 REPERTORI DE CONCERT
HARTY : Una suite sobre John Field.
Orquestra de l'Úlster. Dir.: Bryden Thomson. (20 m).
DUMONT : Magnificat.
Brigitte Bellamy, soprano. Guillemette Laurens, contralt. Henri Ledroit, contratenor. Howard Crook, tenor. Ulrich Studer, barítion. Peter Kooy, baix. La Chapelle Royale. Dir.: Philippe Herreweghe. (12 m).
BEETHOVEN : Rondó a capriccio op. 129
Evgeny Kissin, piano. (5 m).
DELIBES : Suite del ballet Coppelia.
New Philharmonia Orchestra. Dir.: Charles Mackerras. (13 m).
10:00 AGENDA MUSICAL
10:03 CAPSA DE MÚSICA
MUSSORGSKI: Quadres d'un exposició, orquestració de Ravel.
Orquestra Simfònica Estatal Russa. Dir.: Valéry Polyansky. (36 m).
SCHOBERT: Trio per a pianoforte, violí i violoncel, Op. XVI n. 4.
Luciano Sgrizzi, pianoforte. Chiara Banchini, violí. Philipp Bosbach, violoncel. (17 m).
HÄNDEL: Música aquàtica.
La Grande Ecurie et la Chambre du Roy. Dir.: Jean-Claude Malgoire. (45 m).
GOLDMARK : Simfonia n. 2, op. 35.
Orquestra Filharmònica Renana. Dir.: Michael Halász. (33 m).
LULLY: Miserere, motet.
Donna Brown, soprano. Guillemette Laurens, mezzo-soprano. Howard Crook, tenor. Hervé Lamy, tenor. Peter Kooy, baix. Cors i Orquestra de la Chapelle Royale. Dir.: Philippe Herreweghe. (23 m).
13:00 GRANS INTEGRALS
LA MÚSICA ORQUESTRAL D'ANTONIN DVORAK
Romança en fa m op. 11.
Gil Shaham, violí. Orquestra de Cambra Orpheus. (12 m).
Concert per a piano i orquestra, op. 33.
András Schiff, piano. Orquestra Filarmònica de Viena. Dir.: Cristoph von Dohnányi. (38 m).
14:00 MÚSICA RELIGIOSA
ELGAR: Ave verum, op. 2 n. 1. Ave Maria, op. 2 n. 2. Ave maris stella, op. 2, n. 3.
Cor del Trinity College de Cambridge. Dir.: Richard Marlow. (9 m).
VAUGHAN WILLIAMS: Missa en sol m.
Solistes vocals. Corydon Singers. Dir.: Matthew Best. (24 m).
BRITTEN: Rejoice in the Lamb, op. 30.
Andrew Lumsden, orgue. The Finzi Singers. Dir.: Paul Spicer. (17 m).
15:00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES
15:06 MÚSICA XXI
Les últimes tendències de la música contemporània.
SCHIFRIN: Simfonia Lili'Uokalani.
Orquestra Simfònica de Viena. Cor jove de l'òpera de Honolulu. Cor de nens de l'escola elemental Kamebameba. Dir.: Lalo Schifrin. (57 m).
16:00 LA TARDA DE L'OIENT
Programació realitzada a partir de les peticions dels nostres oients. Presentació a càrrec de Carmina Malagarriga.
19:00 BLANC I NEGRE
La música per a piano.
Daniel Barenboim i Radu Lupu
SCHUBERT: Sonata "Gran Duo", op. pòst. 140, D 812.
Daniel Barenboim i Radu Lupu, piano. (43 m).
20:00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES
20:04 AGENDA MUSICAL
20:10 REPERTORI DE CONCERT
BORODIN: Quartet de corda n. 2 "Nocturn".
Quartet Tákacs. (26 m).
LULLY: Primera suite de "Le bourgeois gentilhomme".
Le Concert des Nations. Dir.: Jordi Savall. (22 m).
21:00 LA MÚSICA A DEBAT
Programa a l'entorn de temes musicals d'interès. Presentat i conduït per Joan Vives, i realitzat amb la col.laboració del Consell Català de la Música.
EL MAGISTERI MUSICAL
23:00 AGENDA MUSICAL
23:03 JAZZ DE NIT
Una selecció d'Albert Mallofré que presenta Alfred Celaya.
23:45 NOCTURN
Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.
PROGRAMACIÓ DE NIT
Repetició dels últims programes
0:30 GRANS INTEGRALS
Programes emesos la setmana anterior (Ordre d'emissió: Repetició del Dilluns, Dimarts, Dimecres, Dijous, Divendres, de 13.00 a 14.00).
1:30 CICLE DE LIED
Emès dissabte passat.

2:30 CLÀSSICS DEL SEGLE XX
Emès divendres passat.
3:30 REPERTORI DE CONCERT
Programes emesos la setmana anterior. (Ordre d'emissió: Dilluns, Dimarts, Dimecres, Dijous, Divendres, de 09.06 a 10.00).
4:30 CAPSA DE MÚSICA
Programes emesos la setmana anterior. (Ordre d'emissió: Repetició dels programes de Dilluns, Dimarts, Dimecres, Dijous, Divendres, de 10.03 a 13.00).

DISSABTE, 17 DE JUNY DEL 2000

8:00 PRIMER TEMPS
Música per començar el dia presentada per Pilar Subirà. Recull d'obres breus. Inclou butlletí de notícies i agenda musical.
10:00 MÚSICA PER A COBLA
RUERA: "Empúries" quatre poemes simfònics per a orquestra i cobla.
Orquestra Ciutat de Barcelona. Cobla Ciutat de Barcelona. Dir.: Antoni Ros Marbà. (41 m).
LAMOTE DE GRIGNON, R.: Enyor, sardana.
Cobla Selvatana. (6 m).
BEUMALA: Música per a tu.
Cobla Principal de LLobregat. Dir.: Josep Vilà. (5 m).
11:00 DISCOTECA UNIVERSAL
El col.leccionable de la música indispensable.
"Estàndards de jazz"
HEFTI: "Lil' Darlin" (Count Basie). Count Basie Orchestra. (5 m).
GARNER/BURKE: "Misty" (Sarah Vaughan).
Sarah Vaughan, veu. Trio Kirk Stuart: Kirk Stuart, piano. Charles Williams, contrabaix. Georges Hughes, bateria. (6 m).
HAMILTON/LEWIS: "How high the moon" (Ella Fitzgerald).
Ella Fitzgerald, veu. Paul Smith Quartet: Paul Smith, piano. Jim Hall, guitarra. Wilfred Middlebrooks, contrabaix. Gus Johnson, bateria. (8 m).
SAMPSON/WEBB/GOODMAN: "Stompin' at the Savoy" (Benny Goodman)
Benny Goodman Quartet. (3 m).
MILLER: "Bernie's Tune" (Gerry Mulligan).
The Gerry Mulligan Quartet. Leo Konitz. (4 m).
MELLIN/WOOD: "My one and only love" (John Coltrane i Johnny Hartman).
John Coltrane, saxo tenor. Johnny Hartman, veu. McCoy Tyner, piano. Jimmy Garrison, contrabaix. Elvin Jones, bateria. (5 m).
DESMOND: "Take five" (Dave Brubeck).
Dave Brubeck, piano. Paul Desmond, saxo. Joe Morello, bateria. Eugene Wright, contrabaix. (5 m).
OLIVER: "West end blues" (Louis Armstrong).
Louis Armstrong, trompeta i veu. Fred Robinson, trombó. Jimmy Strong, clarinet i saxo tenor. Earl Hines, piano. Mancy Cara, banjo. Zutty Singleton, percussió. (3 m).
GILLESPIE/PAPARELLI: "A night in Tunisia" (Charlie Parker i Dizzy Gillespie).
Dizzie Gillespie, trompeta. Charlie Parker, saxo. John Lewis, piano. Al Mckibbon, contrabaix. Joe Harris, bateria. (5 m).
STRAYHORN: "Take the "a" train" (Duke Ellington).
Duke Ellington i la seva Orquestra. (3 m).
DAVID/RAMIREZ/SHERWIN: "Lover man" (Billie Holiday).
Billie Holiday. (3 m).
12:00 AGENDA MUSICAL
12:03 PENTAGRAMA
Programa de divulgació musical. Guió i realització: Pere Burés i Àlex Robles. Repetició del programa emès dijous passat.
13:00 SALA DE CONCERT
Una selecció dels millors enregistraments de concert.
15:00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES
15:03 SALA DE CONCERT
Una selecció dels millors enregistraments de concert.
17:00 A LA MANERA DE....
Repetició del programa emès el dijous al vespre.
19:00 CICLE DE LIED
HAYDN: Tres cançons escoceses: "The Looking Glass", "John Anderson", "Roslin Castle".
Mhairi Lawson, soprano. Olga Tverskaya, pianoforte. Rachel Podger, violí. Oleg Kogan, violoncel. (9 m).
RAVEL: Dues melodies hebraiques. Gérard Souzay, barítion. Dalton Baldwin, barítion. (6 m).
BRAHMS: Zigeunerlieder, op. 103.
Jessye Norman, soprano. Daniel Barenboim, piano. (12 m).
STRAVINSKI: Tres poemes de la lírica japonesa.
Jane Manning, soprano. Nash Ensemble. Dir.: Simon Rattle. (3 m).
BEETHOVEN: Cançons irlandeses.
Julie Kaufmann, soprano. Neues Münchner Klaviertrio. (17 m).
20:03 SELECCIÓ DE JAZZ
Un programa d'Albert Mallofré.
22:00 AGENDA MUSICAL
22:03 GRANS OBRES
OFFENBACH: La Grande-Duchesse de Gérolstein, òpera bufa en tres actes.
Lucia Valentini-Terrani, la gran duquessa. Carlo Allemano, soldat. Carlo Di Censo, Wanda. Thomas Morris, el baró Puck. Cor de Cambra de Bratislava. Orquestra Internacional d'Itàlia. Dir.: Emmanuel Villaume. (132 m).
0:00 NOCTURN
Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Olga Cardús.
PROGRAMACIÓ DE NIT
Repetició dels últims programes
0:30 LA TARDA DE L'OIENT
Repetició dels programes emesos dilluns, dimarts i dimecres.

DIUMENGE, 18 DE JUNY DEL 2000

8:00 PRIMER TEMPS
Música per començar el dia presentada per Pilar Subirà. Recull d'obres breus. Inclou butlletí de notícies i agenda musical.
10:00 MÚSICA DE CAMBRA
AURIC: Sonata per a violí i piano en Sol M.
Frank Peter Zimmermann, violí. Alexander Lonquich, piano. (17 m).
FRANÇAIX: Sonatina per a violí i piano (1934).
Frank Peter Zimmermann, violí. Alexander Lonquich, piano. (12 m).
MILHAUD: Sonata per a violí i piano n. 2, op. 40.
Frank Peter Zimmermann, violí. Alexander Lonquich, piano. (16 m).
11:00 MISSA DE MONTSERRAT
Transmissió en directe de la Missa Conventual des del Monestir de Montserrat.
12:17 DIVERTIMENT
Un espai presentat per Pilar Subirà.
13:00 AGENDA MUSICAL
13:03 SALA DE CONCERT
Una selecció dels millors enregistraments de concert.
15:00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES
15:03 SALA DE CONCERT
Una selecció dels millors enregistraments de concert.
17:00 TEMPORADA D'ÒPERA
MOZART: La Finta Giardiniera, òpera bufa en tres actes; KV 196.
Ugo Benelli. Joanna Kozlowska. Marek Torzewski. Malvina Major. Lani Poulson. Elzbieta Szmytka. Russel Smythe. Orquestra del Teatre Reial de la Moneda de Brusel.les. Dir.: Sylvain Cambreling. (199 m).
20:03 L'AUDIOVISUAL
Un programa d'Àlex Gorina.
Integral Miklós Rózsa.
22:00 AGENDA MUSICAL
22:03 LES VEUS DEL SEGLE
Un espai recopilatori amb els millors cantants del nostre temps.
Victòria dels Àngels
TRADICIONAL: Cançó de sega.
Victòria dels Angels, soprano. Orquestra de Concerts Lamoureux. Dir.: Antoni Ros-Marbà. (2 m).
ROSSINI: "Una voce poco fa", d'Il barbiere di Siviglia.
Victòria dels Àngels. Royal Philharmonic Orchestra. Dir.: Vittorio Gui. (6 m).
CABALLERO: "Està es su carta", romança de Gigantes y Cabezudos.
Victòria dels Àngels, soprano. (5 m).
CANÇONS DEL RENAIXEMENT: Cornago, Pisador i Anònim.
Victòria dels Àngels. Conjunt instrumental dirigit per José María Lamaña. (10 m).
FALLA: Set cançons populars espanyoles.
Victòria dels Angels. Orquestra de Cambra Teatre Lliure. Dir.: Josep Pons. (13 m).
MOZART: Exzultate, jubilate, KV 165/158a.
Victòria dels Àngels. Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: Yehudi Menuhin. (16 m).
VERDI: "Era più calmo", "Piangea cantando", "Ave Maria piena di grazia", tres àries de l'òpera Otello.
Victòria dels Àngels, soprano. Giannella Borelli, mezzosoprano. Orquestra de l'Opera de Roma. Dir.: Giuseppe Morelli. (16 m).
RAVEL: Cinc melodies populars gregues (orquestrades per Rosenthal).
Victòria dels Àngels, soprano. Orquestra de la Societat de Concerts del Conservatori de París. Dir.: Georges Prêtre. (7 m).
MONTSALVATGE: Cinc cançons negres.
Victòria dels Angels, soprano. Orquestra de la Societat de Concerts del Conservatori de París. Dir.: Rafael Frühbeck de Burgos. (11 m).
ESPLÀ: Cançons de platja espanyoles.
Victòria dels Àngels, soprano. Orquestra de la Societat de Concerts del Conservatori de París. Dir.: Rafael Frühbeck de Burgos. (10 m).
DEBUSSY: Chansons de Bilitis.
Victòria dels Àngels, soprano. Gonzalo Soriano, piano. (9 m).
0:00 NOCTURN
Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Olga Cardús.
PROGRAMACIÓ DE NIT
Repetició dels últims programes
0:30 LA TARDA DE L'OIENT
Repetició dels programes emesos dijous i divendres.

PETICIONS DE LA TARDA DE L'OIENT: Telèfon: 93-202-35-35 Fax: 93-306-92-01
E-Mail: tardadeloient.cmusica@catradio.com

Freqüències de Catalunya Música per comarques (FM). Baix Ebre, Montsià i Ribera d'Ebre: 102.5. Terra Alta: 97.3. Priorat: 92.2. Alt Camp, Baix Camp, Baix Penedès, Conca de Barberà i Tarragonès: 105.4. Baix Penedès: 105.9. Garrigues, Noguera, Pla d'Urgell, Segarra, Segrià i Urgell: 91.9. Garraf: 91.9. Alt Penedès, Anoia, Bages i Berguedà: 102.4. Baix Llobregat, Barcelonès, Vallès Occidental i Vallès Oriental: 101.5. Maresme: 96.4/101.5. Osona: 100.5. Solsonès: 89,7. Gironès i Pla de l'Estany: 96,7. La Selva: 96.7/88.7. Baix Empordà: 87.8/96.7. Alt Empordà i Rosselló: 90.8/87.6/93.7/96.7. Garrotxa: 97.1. Ripollès: 100.5/105.8. Cerdanya: 88.4. Alt Urgell: 88.6. Pallars Jussà i Pallars Sobirà: 88.6. Val d'Aran: 92.8/101.2.

conguista estigué magnífic. És un percussionista delicat, que gairebé acaricia les pells en comptes de colpejar-les. La seva saviesa i modulació van fer el miracle que els temes d'Ellington i altres autors, passats pel sedàs del *latin-jazz* i el *funky*, poguessin fer arribar la barca a port segur.

La desigualtat embollallà també el concert de Roscoe Mitchell i The Note Factory. Aquest saxo alt i flautista, que treballà en el famós Art Ensemble of Chicago al costat del trompeta Lester Bowie, és considerat un dels grans del jazz avantguardista.

De fet, el concert s'envoltà gairebé sempre d'una ona totalment *free*. Que amb prou feines deixà espai per a escadussers compassos de *swing* i *funky*. El líder explicà coses contínuament, mentre els seus músics no paraven de construir. Es pot ben dir que hi hagué estones esplèndides –per exemple en *For Lester B.*–, en què els dos pianistes, els dos contrabaixistes, el guitarrista i els dos bateries i percussionistes que acompanyaven Mitchell, el van catapultar a l'estratosfera.

Però hi hagué llargs minuts en què les pallisses de Roscoe i la seva gent –incloent-hi solos– foren inclements. Tot i que el líder ja procurà que aparegessin els matisos. Però, malgrat que era controlada, allò es convertí en una autèntica olla de grills.

Pel que fa a grups reduïts, cal parlar de l'actuació del Marcus Roberts Trio. El pianista nordamericà té un estil que enganxa. La seva mà dreta és extraordinària. Àgil, pulcra, fina com la seda, desenvolupa un cabal d'excel·lents idees. Però, a estones, apareixen uns encarcarats acords repetitius que trenquen aquella harmoniositat.

Mentre, Roland Guerin al contrabaix i Jason Marsalis a la bateria no paren de construir. Però, especialment aquest darrer, ho fan també amb un estil molt personal, també un bon xic encarcarat, però que, com passa amb el del seu líder, destil·la un encant innegable. Com el que s'ensenyorí de la Nova Jazz Cava quan aparegueren temes influenciats fortament pels clàssics del XVIII. O quan el trio es dedicà al *swing*, al *latin* i al *funky*.

Dins del gran nivell del Festival, hi hagué dos grups que ens van decebre. Un més que no pas l'altre. Be-Bop Legends, format per Bobby Hutcherson (vibràfon), Kenny Burrell (guitarra), Hank Jones (piano), Ray Brown (contrabaix) i Mickey Rocker (bateria), es presentava, *a priori*, com un grup engrescador, que hauria d'oferir un concert d'alts vols. Però que es va convertir en una *jam-session*.

Tot i que ens havien assegurat que aquells cinc músics estaven de gira, semblava que fos el primer dia que tocaven junts. Hi hagué descontrol a l'hora de saber qui faria els solos i tot respirà un aire de provisionalitat realment alarmant. I si, musicalment parlant, Hutcherson i Brown van estar molt bé, Burrell i Jones van romandre sempre freds, i Rocker s'anà entonant de mica en mica. Així, els temes d'Ellington i altres estàndards –que també van servir perquè cada músic els interpretés absolutament sol– es van escoltar amb molta atenció, però no van arribar gaire amunt.

La decepció més gran la constituí el grup Root's: quatre saxos i trio rítmic. Si hi ha quatre saxos a l'escenari, el mínim que es pot esperar és que ofereixen cors llargs i de manera conjunta i que, a més, s'alternin tots quatre en consecutives frases curtes. Però no hi hagué res d'això. Els quatre músics tocaven junts el tema, i després feien solos interminables. A més, eren quatre saxos absolutament diferents: des del descentrat i efectista Odeon Pope, fins a Peter King, el millor, el més ajustat, el més clar, passant per Benny Golson, com absent, i el desigual Nathan Davis. I això que ens havien dit que eren uns músics que feia temps que tocaven junts!

Al darrere hi hagué també molta desigualtat. Des de l'excèntric Kirk Lightsey, posseïdor d'un estil curt, tallant, força personal, fins al magnífic Bob Magnusson al contrabaix, passant per Greg Humphries, un bateria entortolligat com un cabdell. Flac favor van fer tots plegats als temes de Coltrane, Parker i Gillespie que van interpretar.

catalunya música / revista musical catalana

CATALUNYA MUSICA / REVISTA MUSICAL CATALANA
C/ Sant Fancesc de Paula, 2 - 08003 Barcelona

Butlleta de domiciliació bancària

Senyors, els agrairé que amb càrrec al meu compte/llibreta atenguin els rebuts que els presentarà CONSORCI DEL PALAU DE LA MÚSICA CATALANA, pel pagament de la meva subscripció a "CATALUNYA MÚSICA/REVISTA MUSICAL CATALANA"

Nº Entitat ☐☐☐☐ Nº Agència ☐☐☐☐ Dígit control ☐☐ Nº Compte ☐☐☐☐☐☐☐☐☐☐

Titular _____ Banc/Caixa _____ Agència _____

Adreça agència _____ Població _____ Signatura

Cal omplir les dades correctament

Butlleta de subscripció

Nom i cognoms _____ Professió _____

Carrer _____ Telèfon _____

Població _____ Dte. _____ Província _____

Desitjo subscriure'm a partir del número ☐ amb la quota anual de 4.200 ptes. ☐ semestral de 2.350 ☐

Faré efectiu l'import mitjançant ☐ taló bancari adjunt. ☐ domiciliació bancària.

Per a subscripcions a l'estranger, consulteu el preu.

(ARXIU)

Eulàlia i Esther Vela

Joves i brillants intèrprets

Música XXI/Nous Repertoris. David Sanz, guitarra. Daniel Chmelik, saxòfon i Ruth Lluís, piano. Helena Cortada, soprano i Miquel Pardo, piano. Sardà, Homs, Brotons, Lewin-Richter, Nuix, Benejam, Fleta-Polo, M. Rosa Ribas, J. M. Rueda, Mompou, A. Charles i E. Denisov. Blancafort, Guinjoan i Pardo. Eulàlia i Esther Vela, piano a quatre mans. SGAE. 29 de febrer de 2000.

Per F.T.-B.

Amb cert remordiment escrivim aquesta nota, i la raó no és altra que tots els protagonistes i també les obres escoltades mereixerien un comentari més ampli i pausat del que oferim.

Veritablement, el guitarrista David Sanz va revelar-se com un intèrpret extremament vàlid per traduir vitalment pàgines tan interessants i tanmateix tan contraposades com la *Suite d'homenatges* d'Homs i *Remor* de Sardà. Colours of Sound Ensemble, un duet de saxòfon i piano format per Daniel Chmelik i Ruth Lluís, va captar l'atenció del públic amb unes obres denses i llargues com les *Sonates* de Benejam i Fleta-Polo o bé amb els virtuosístics duos de Charles i Denisov i igualment van oferir unes atractives lectures de la música de Rueda i Maria Rosa Ribas.

Destaquem la flexibilitat i la imaginació de Chmelik i la subtil precisió del fraseig de Ruth Lluís. Per la seva banda, la soprano Helena Cortada, acompanyada amb calibradíssimes intervencions al piano pel compositor Miquel Pardo, va impressionar per l'emocionabilitat del seu fraseig i la clara dicció dels textos, un aspecte no gaire freqüent en els recitals de cant. Finalment, les germanes Vela van exhibir una admirable precisió i equilibri en les seves brillants lectures de la música de Lamote de Grignon, Guinovart, Ribas, Mestres-Quadreny i Torrents.

I el cicle seguirà encara amb uns concerts que en certa manera donen fe que, al marge de l'espectacle i dels sensacionalismes exhibits pels renomats intèrprets, el veritable art de la música continua viu en intèrprets com els esmentats que treballen i toquen amb la il·lusió d'identificar-se amb els autors i comunicar-se amb els melòmans.

Musicalitat admirable

Euroconcert. Octet de la Filharmònica de Berlín. Mozart, Schubert. Palau de la Música Catalana. 28 de febrer de 2000.

Per F.T.-B.

Com s'anunciava en el programa, el concert se centrava a posar en relleu els fonaments de la tradició romàntica, o sigui l'encadenament de dues èpoques: el temps dels clàssics amb la instauració d'unes maneres més lliures i per tant més personals del pensament musical que, en definitiva, van imprimir caràcter i validesa al romanticisme.

D'alguna manera es volia posar de manifest com la forma musical a tall de principi impulsor es passava a un concepte en què l'ordre compositiu s'originava en la inversió dels principis. Així, si els clàssics tenien uns motlles on expressar les seves idees i les seves impressions, en el cas dels romàntics eren precisament aquestes les que originaven els motlles i les lleis que els regien. Aquest canvi de perspectiva és certament complex i no sempre fàcil de copsar, per bé que s'ha de reconèixer l'encert d'haver escollit la música de Mozart i Schubert per percebre aquest de punt de vista diferent i com fins i tot entre les dues obres es dóna una contraposició de conceptes creatius.

En Mozart, *Divertiment K. 247* i *Quintet K. 531*, es posa de manifest com la prodigiosa imaginació del compositor vienès es desenvolupa per diversificar l'expressió musical sense deixar de respectar la sobirania dels motlles; en canvi en Schubert els instruments van marcant sense limitació el camí de la música, que sembla evolucionar sense aturador i tanmateix diríem que els dos compositors tenen un nexe on conflueixen per expressar les seves vivències estètiques, com és el de la concatenació de dos temps històrics. És així que en la fantasia de Mozart s'exterioritza la vocació de sortir-se dels motlles imposats, mentre que Schubert sembla recollir aquest repte en deixar, aparentment, de banda la forma i no per això li nega validesa, sinó que la modela amb altres fonaments. Fins a cert punt, diríem que Mozart mira cap a l'esdevenidor, mentre que Schubert –havent arribat a aquesta terra de promissió– mira cap enrere, cap al passat que és el que precisament li dóna vida...

Veritablement, gràcies a la interpretació magistral de l'Octet de la Filharmònica de Berlín, vam poder admirar l'art genial d'aquests dos compositors vienesos, ja que la lectura de les obres de Mozart va emocionar pel seu bell desplegament de la coloració sonora, mentre que en Schubert la música va fluir amb aquelles subtils variacions en el clima, en el timbre que, en definitiva, reflecteixen com la música és vivència, com el sentiment pot ésser també música.

Sony: idees enginyoses

Quan parlem de grans companyies del sector de l'electrònica, Sony esdevé un referent per a la major part del món desenvolupat. És difícil trobar persones que desconeguin la marca, atesa la seva penetració al mercat. Darrerament Sony ha estat notícia per l'aparició del denominat SACD (Super Audio CD), una evolució del format digital que la mateixa empresa, juntament amb Philips, va treure al mercat fa divuit anys. Però no només destaca en l'àmbit de l'electrònica de consum, sinó que també ho fa en el camp professional, com podrem observar en comentar el desenvolupament de l'empresa i la seva situació actual.

Per JORDI MARTÍNEZ i CATALÁN

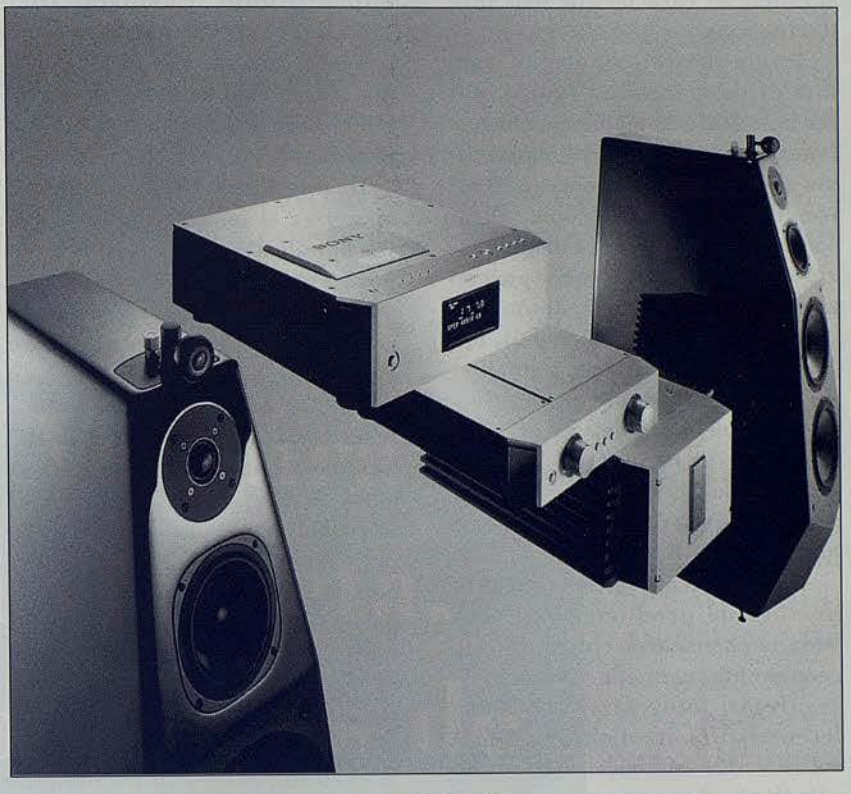

Super Audio CD

L'any 1946 els senyors Ibuka i Morita van crear la Societat d'Enginyeria de Telecomunicacions de Tòquio. Ràpidament l'empresa es va dedicar a la producció i comercialització de cintes magnètiques i reproductors, i després a la producció de receptors de ràdio. En aquest àmbit destacà la seva visió comercial per reduir les dimensions dels aparells, fet que suposà un notable èxit econòmic.

Electrònica de consum

A partir dels anys seixanta Sony participa activament en el desenvolupament de televisors i de les primeres enregistradores de vídeo, que seran perfeccionades i ofertes a un gran nombre de consumidors. Al final dels anys setanta la recerca d'un nou format de so basat en la codificació binària va revolucionar la reproducció musical en la dècada següent amb l'aparició dels lectors de CD. També cal destacar la comercialització dels primers *walkman* estèreo, actualment en plena vigència.

Els anys vuitanta poden resumir-se amb la presentació i consolidació de l'àudio digital gràcies als reproductors domèstics de CD. Cal esmentar també l'aparició de les cameres de vídeo professionals amb cintes de ½ polsada i el reconeixement del món professional dels sistemes d'enregistrament digital. El reproductor portàtil de CD, posteriorment denominat Discman, i el DAT tanquen les aportacions de l'empresa durant aquest període.

El final de segle es caracteritza per la generalització del format digital a la seva àmplia gamma de productes: la televisió d'alta definició i l'exitós sistema de jocs Sony PlayStation.

Electrònica professional

Aquest breu recorregut seguint l'evolució tecnològica de Sony aplicada als seus productes de consum domèstics –coneguts i a l'abast de tothom–, no ens ha de fer pensar en una dedicació exclusiva a l'àmbit de l'electrònica de consum. En el seu extens catàleg apareixen quantitat de productes destinats al sector de l'electrònica professional.

Sony és un referent en el muntatge d'estudis i instal·lacions de TV. Canals d'abast peninsular, com Antena 3, o autonòmics, com la televisió valenciana Canal 9 o Telemadrid (informatius) utilitzen productes Sony. La digitalització de la informació (imatge i so) per ser gestionada posteriorment per mitjà de servidors informàtics configuren el nucli d'aquests estudis. També cal destacar la utilització de servidors instal·lats en satèl·lits per emetre programes de televisió: NTV Plus a Rússia i Montecarlo Sat TV utilitzen equipament Sony per donar servei a través d'Eutelsat a tot Europa. Però on realment s'ha generalitzat la utilització dels seus productes és en les TV d'àmbit local, on s'ha

produït un creixement inversor elevadíssim, atès el creixement i la necessitat de realitzar emissions de qualitat amb unes inversions mesurades, fet característic dels productes Sony.

Tota aquesta tecnologia, amb una evident finalitat lúdica, pot ser aplicada a la medicina, concretament al tractament d'imatges fixes o en moviment procedents de tècniques com l'endoscòpia, ultrasons, radiologia, etc. La digitalització de tota la informació permet emmagatzemar grans quantitats de dades en un espai molt reduït, millora considerablement la qualitat de la imatge i permet la introducció de comentaris dels facultatius. Tot aquesta línia de productes també s'ha de relacionar amb la política de subvencions que la UE hi destina.

Així, podríem esmentar un gran nombre de productes amb una certa implantació en els sectors corresponents, com són sistemes de seguretat, fotografia, videoconferències i molts d'altres. Només cal recordar amb més èmfasi l'àmplia línia de projectors fixos i portàtils, que destaquen per la seva qualitat d'imatge i unes dimensions reduïdes, fet aquest comú a molts dels productes més exitosos de la marca.

SACD

L'aparició del DVD es pot considerar l'entrada de l'audiovisual al segle XXI. Les aplicacions per a ordinador i vídeo són una realitat força estesa en el primer cas. Resta per concretar el format per a una aplicació a l'àmbit de l'àudio encaminada a substituir el format CD per un altre de més prestacions. Diverses companyies van consensuar, a primers de l'any passat, les característiques del nou format per tal d'oferir una homogeneïtat en el producte. La complexitat de les especificacions i l'intent de repartir el "pastís" econòmic va provocar una distribució consensuada de les patents entre els impulsors del projecte. En termes econòmics es pot observar que unes empreses que no tenien cap control sobre els drets del format CD intenten controlar-ne el futur substitut deixant-ne de banda els creadors. La resposta de Sony i Philips ha estat ràpida i han iniciat una forta campanya d'introducció d'un nou format d'àudio d'altres prestacions: Super Audio Compact Disc (SACD). El SACD entra en competència directa amb el DVD-Àudio i serà, evidentment, el mercat qui decidirà quins dels dos s'imposarà.

Des de l'any 1982, en què va aparèixer el format CD, hi va haver opinions que defensaven la superioritat de l'anterior format analògic respecte de la novetat digital. Hi havia elements prou clars, com la realitat tímbrica, en què no hi havia dubte de la seva inferioritat, però la defensa del progrés tecnològic va ofegar aquestes veus i el CD s'ha acabat imposant amb unes xifres de 600 milions de reproductors i 12.000 milions de discs venuts. La limitada quantitat d'informació que el format CD utilitza ha estat un clar entrebanc per a l'assoliment d'una similitud amb l'original analògic, per la qual cosa des de fa uns anys ja s'estava pensant en la possibilitat de millorar-lo. Aquesta situació d'insatisfacció s'ha centrat especialment en l'àmbit dels audiòfils, que tenen en l'assoliment d'una semblança amb la interpretació en directe el seu principal objectiu. En aquest àmbit ens hem trobat amb uns aparells de reproducció que superaven infinitament el format CD en poder gestionar molta més informació que la continguda en qualsevol disc. Per aquest motiu la nova proposta de Sony ha estat adreçada inicialment a aquest sector, per tal de poder recollir les opinions del sector més crític de la reproducció musical.

La proposta de Sony està basada en un nou mètode d'enregistrar els discs que permet augmentar la quantitat d'informació emmagatzemada i la reducció de passos en el procés d'enregistrament. Així mateix, assoleix una màxima compatibilitat amb tota mena de formats, presenta elements de seguretat i una varietat de densitats dels discs.

DSD

El DSD (Direct Stream Digital) és un nou mètode d'enregistrament que permet enregistrar un major nombre d'informació i estalvia nombrosos graons en el procés de conversió d'analògic a digital i a l'inrevés. El format CD utilitza una freqüència de mostreig de 44.100 Hz amb paraules de 16 bits per convertir el senyal analògic en una successió de 0 i 1. És a dir, si multipliquem ambdues xifres, tenim 705.600 bits per segon. En el cas del SACD mostregem 64 vegades la freqüència dels CD. El càlcul corresponent ens dóna 2.822.400 Hz, que es tradueix en la mateixa quantitat de bits pel fet que utilitza paraules d'1 bit. Així doncs, el SACD ha de gestionar quatre vegades més d'informació per a cadascun dels dos canals d'un CD estàndard. Aquest elevat nombre d'informació, però, li permet esdevenir múltiple de qualsevol combinació d'altres formats existents, amb la qual cosa podem utilitzar els mateixos circuits per reproduir altres especificacions, com el mateix CD, o en el cas de tenir el lector necessari, un DAT.

Totes aquestes innovacions tecnològiques han de tenir una justificació auditiva. He tingut la sort de poder escoltar un aparell reproductor SACD connectat a l'establiment barceloní Werner, al qual he d'agrair la seva atenció. La resta del sistema estava format per un sistema d'amplificació de la marca Gryphon, pantalles Nautilus 802 de B&W i cablejat Van den Hul; tot un luxe.

La primera impressió ha estat realment sorprenent, tot destacant-hi una sensació força propera als enregistraments analògics, a banda de tenir una sensació d'espai i dinàmica molt reals. Les veus es presenten amb una naturalitat només assolible amb tocadiscs i conjunts d'elevadíssimes prestacions. Vicenç Vigera, responsable de l'establiment, considera aquesta proposta com "*el millor reproductor d'àudio digital del moment, amb una relació qualitat-preu imbatible, independentment d'introduir un nou format, perquè millora les audicions dels CD convencionals*".

Ventura i Garreta, columnes de la música per a cobla

Quatre importants efemèrides referents a dues figures de la música per a cobla feien gairebé inevitable la consideració d'aspectes vinculats a aquesta manifestació musical tan rellevant a casa nostra.

Així, enguany es compleixen 125 anys del naixement i 75 de la mort de Juli Garreta, 125 de la mort de Pep Ventura i 150 de la creació, promoguda pel mateix Ventura, de la tenora; com és prou sabut, l'instrument cabdal en la formació cobla.

Es tracta de dos noms de característiques força diferents, que tanmateix estan molt units en un punt: haver servit la formació cobla de manera decisiva, encara que des de pressupòsits dissemblants. Pep Ventura és el creador del conjunt instrumental, que amb ell assoleix una configuració tan sàvia que ha perdurat durant pràcticament un segle i mig. I és també qui li fornirà el primer gran actiu d'obra específicament pensada per a ella, amb les més de 500 partitures que va escriure, encara que no totes per a la cobla en la configuració que definitivament va establir. Pep Ventura, en aquest sentit, és la personalitat providencial que, inserida en un moment històric molt concret –no oblidem l'efervescència renaixentista– té la intuïció genial de crear o de fer possible d'una banda l'instrument emblema i d'una altra un tipus de formació de grans possibilitats com ha fet palès la seva història i, amb ella, la seva permanència.

Juli Garreta, que significativament va néixer el mateix any que va morir Ventura, serà el músic que, des d'una gran autoritat creativa, aporta el substrat de l'alta categoria musical i fa de la cobla una eina per a la música gran, per a la música intrínsecament culta; tanmateix, sense trair mai el deix d'irrenunciable substrat popular que esdevé essència de la música per a cobla. Amb Garreta la cobla assoleix la màxima maduresa com a instrument simfònic i, per tant, com a transmissor de transcendència musical. Les dues figures són situades en aquest tema en sengles treballs, que tenen el mèrit de defugir tòpics gastats, ans al contrari, arriben a desmentir-los i, per tant, col·laboren de manera molt acusada a situar-ne la realitat més exacta.

Juntament amb aquests treballs, hi ha un intent reeixit de mostrar analíticament, amb gran rigor, els clarobscurs de la formació cobla, tot furgant en la seva realitat i també en una història que podria haver estat millor i que espera poder aconseguir-ho sobre la base d'un procés evolutiu, que sembla clar que exigeix i reclama la formació al cap d'un segle i mig d'existència.

Pep Ventura o la necessitat d'un mite

Per DAVID PUERTAS i ESTEVE MOLERO

Un dissabte plujós de fa alguns anys una cobla tocava aixoplugada als aparadors del portal de l'Àngel de Barcelona. L'audició l'organitzaven uns grans magatzems, i el repertori tampoc no era l'habitual: Joaquim Serra, Eduard Toldrà, Rafael Ferrer, Manuel Oltra, Juli Garreta i Pep Ventura. La sardana d'en Pep Ventura va ser una concessió de la cobla cap als balladors que, de feia estona, demanaven un repertori "més ballador". La sardana que s'interpretava per cloure la ballada era *Per tu ploro*, que si bé no és precisament balladora, té aquell estatus d'obra coneguda, reconeguda i valorada que ningú no gosa criticar. Abans del cop final es va apropar un home que, de camí cap a la catedral, s'havia aturat a escoltar i va exclamar: "*Que la sardana s'hagi de ballar sense parar de comptar ja és prou trist, però que, a sobre, la inventés un andalús... Quin país!*" I va continuar el seu camí, portal de l'Àngel avall, seguint amb les seves passes el ritme que li marcaven les trompetes al final de la sardana.

¿L'inventor de la sardana és andalús?

En Pep Ventura no era andalús i, a més, no va inventar la sardana. En realitat, per no haver inventat, no va inventar ni la tenora, com també s'ha dit. En les properes línies mirarem d'aclarir quatre coses sobre aquest personatge i també en deixarem quatre més sense aclarir, ja que, amb la documentació de què disposem, només podem especular sobre algunes qüestions.

Benet Ventura, pare de Pep Ventura, va néixer a Roses el 1792. Aviat es va allistar a l'exèrcit i va arribar a ocupar el rang de sergent segon de la Primera Companyia del Batalló Primer de Catalunya, Segon Lleuger. Aquesta unitat militar, inicialment destinada a l'Empordà, va ser enviada a Andalusia per combatre el bandolerisme durant els primers anys de la restauració de l'absolutisme, després de les fallides Corts de Cadis del 1812. Així, Benet Ventura es va traslladar al sud amb la seva dona Antònia Casas. Poc després de donar a llum el seu primer i únic fill –en Josep Maria, el 2 de febrer de 1817 a la població d'Alcalá la Real, província de Jaén–, la mare va tornar cap a Roses amb el nounat. Poc després, el pare fou destinat

Pep Ventura

altre cop a Catalunya i es reuní amb la família.

S'instal·laren definitivament a Figueres, on la mare morí el 1823, víctima de la tuberculosi, i on el pare va ser encarcerat més d'una vegada al castell de la ciutat. El petit Pep encara no tenia deu anys, i va anar a viure amb el seu avi Miquel, a Torroella de Montgrí. ¿De debò va tenir una infantesa tan difícil? ¿És cert que el seu pare el va abandonar o, com a mínim, es va despreocupar absolutament d'ell en sortir de la presó? ¿Hem de creure el testimoni que diu que feia de pidolaire pels carrers de Figueres? Tenim unes quantes dades referides a la infantesa de Pep Ventura, però són tan escasses que relacionar-les i extreure'n conclusions és molt arriscat.

L'adolescència de Pep Ventura també està envoltada de misteri o, si més no, de dades poc aclaridores. Diu que diuen que ell mateix es va construir el seu primer flabiol de canya (cosa, d'altra banda,

força habitual a l'època) i que compaginava la feina de calceter (altres diuen d'aprenent de sastre) amb l'estudi de la música (encara que sabem del cert que no va saber llegir solfeig fins als 16 o 17 anys). Quan va començar a treballar amb en Joan Llandrich, no solament va començar a estudiar seriosament la música, sinó també la forma de casar-se amb la filla de l'amo. Efectivament, amb 21 anys (el 16 de juliol de 1837), Pep Ventura es va casar amb Maria Llandrich. La relació de Pep Ventura amb el seu sogre va ser molt enriquidora per al jove: d'una banda, va iniciar els estudis de música (solfeig, flauta, clarinet, oboè, guitarra...), aviat es va incorporar com a flabiolaire a la Cobla de Tres Quartans de Figueres que dirigia en Llandrich (més endavant hi tocarà la xeremia) i, finalment, ell mateix en va assumir la direcció.

La cobla de tres quartans (formada per un flabiol, un tamborí, una xeremia i un sac de gemecs) es dedicava, bàsicament, a tocar el contrapàs i la sardana curta, encara que sovint era reclamada per interpretar diversos balls populars i obres de l'ofici religiós. Segons les necessitats de la feina encomanada, Pep Ventura va començar a ampliar la cobla amb un instrument de més (una altra xeremia), amb dos instruments de més (una xeremia i un trombó), amb tres instruments de més i suprimint el sac de gemecs, etc. Així, arribarà a tocar aquest tipus de repertori amb una cobla de nou membres. El dia que es va presentar al Teatre del Liceu de Barcelona (any 1852), ho va fer amb una cobla de sis instrumentistes.

Aquests canvis no es produïen solament a la cobla de Pep Ventura. Lògicament, cada cobla feia les seves provatures. Paral·lelament a aquest canvi de format en el conjunt instrumental es produeix una evolució en l'estructura de les obres musicals interpretades. Les harmonitzacions de les obres canvien el concepte utilitzat fins al moment, ja que compten amb una instrumentació diferent: poden repartir la música amb més instruments, no cal que facin tocar la melodia sempre al mateix, l'harmonia guanya en complexitat, ja que els instruments "d'acompanyament" són cada cop més nombrosos, l'estructura típica de la sardana curta (8 compassos "curts" i 16 compassos "llargs" escrits a compàs binari compost 6/8) es deixa ampliar (especialment pels "llargs" amb frases irregulars), es comencen a fer melodies en compàs binari simple 2/4 i els compositors comencen a jugar amb els contrastos tímbrics.

¿Pep Ventura és l'inventor de la tenora?

Pep Ventura, des dels anys quaranta ja era un instrumentista de xeremia molt destacat. Tocava una "tenora" antiga, afinada en to de Fa, com el tible, però una octava més greu. El seu encara no era l'instrument que Andreu Toron presentà el 1850 a Perpinyà: una tenora afinada en Si bemoll que tenia diferents elements moderns, com ara la campana metàl·lica i la incorporació de diferents claus per facilitar l'execució d'algunes notes. Segons algunes informacions, Pep Ventura no va començar a tocar la tenora de Toron fins als quaranta anys, això és, fins el 1857, any en què el mateix Toron funda la seva pròpia cobla i amb la qual dóna a conèixer el seu "invent" arreu. La vertadera aportació de Pep Ventura a la història de la tenora va ser el seu domini de l'instrument. Els suggeriments que se suposa que Pep Ventura va fer per millorar-ne les prestacions no els va fer mai directament a Toron sinó que els resolia de manera casolana. Gràcies a la seva tècnica i a les melodies que amb aquest instrument interpretava, totes les cobles, una a una, van anar incorporant tenores a les seves formacions. Així, encara que als anys cinquanta ja hi havia cobles que comptaven amb una o dues tenores, és cap al 1860, i sense proposar-s'ho, que Pep Ventura aconsegueix el que Toron mai no va aconseguir amb les bandes militars: consolidar la tenora com a instrument solista insubstituïble en la formació. Segons apunta Enric Francès en el llibre *La tenora. 150 anys*, Pep Ventura és autor d'un increïble i simpàtic desviament: d'un instrument consagrat pel seu creador a la música militar francesa, Pep Ventura (fill d'un militar de l'exèrcit espanyol, que es casa amb una filla de militar espanyol), en farà l'instrument principal de la cobla i de la sardana, l'emblema de la nostra música tradicional catalana. I ho aconsegueix gràcies al fet que el vesteix de qualitats tècniques, musicals i identitàries: un timbre específic emparentat amb els antics instruments catalans de doble canya, un nom a bastament feminitzat pels poetes i escriptors, un ús gairebé exclusiu per la sardana, inventat per catalans, tocat per catalans, amb repertori català i destinat al públic català... Deixem-ho aquí, que sense adonar-nos-en ja estem creant un mite nou.

Tornem a l'epicentre: el procés de fixació de la cobla no va ser ràpid. Cada cobla incorpora i jubila instruments segons les seves necessitats, però a poc a poc la formació proposada per Pep Ventura es va consolidant. Entre les més de 400 partitures de Pep Ventura que es conserven a la Biblioteca Arxiu de l'Orfeó Català, en trobem unes 25 (sardanes, obres religioses i ballables) escrites encara per a una o dues tenores en Fa (tenores antigues), i moltes particel·les de tenora en les quals apareix doble notació per tal que els instrumentistes poguessin tocar aquella sardana sense problemes tant si tenien una tenora en Si bemoll

com si la tenien encara antiga. La seva inquietud el va portar a fer mil i una combinacions d'instruments. En les seves partitures apareix el nom d'instruments com el bucsen (una mena de trombó amb cap de serp), el figle i l'oficleide (dos tipus d'instrument de metall greu), les trompetes, els cornetins, el bombardó, les trompes, l'antiga tenora en Fa, el tible, el flabiol, etcètera. La seva preocupació per incorporar instruments greus de gran sonoritat es va resoldre amb l'adopció del trombó i dels fiscorns (que per aquelles èpoques s'estaven modernitzant en mans de constructors europeus com el mateix Adolf Sax, l'inventor del saxòfon).

¿La Renaixença s'inventa un mite?

Entre el 1850 i el 1870 la desorientació dels compositors és absoluta. Veuen com s'estan produint uns canvis en les formacions, veuen com s'abandona el sac de gemecs i com es multipliquen els membres de les cobles. Però quina mena de música s'ha d'escriure, ara? ¿El públic hi diu alguna cosa? La veritat és que la confusió en aquests aspectes també és bastant notable. Els arxius conserven algunes partitures, i també podem fer una ullada als programes dels concerts i les ballades. Sembla que, inicialment, l'ampliació de la sardana curta va tenir molt d'èxit i que les primeres sardanes llargues es basaven en temes podríem dir-ne exòtics. Els autors es deixen portar pels corrents de la moda i escriuen sardanes sobre ballables de l'època, especialment sobre polques que arriben d'Europa, i sobre temes coneguts d'àries i fragments d'òpera (recordem que és l'època del culte al *bel canto* italià). Apareixen molts títols de sardanes basades en aquesta temàtica que eren interpretades amb gran èxit per les cobles. En un programa de 1871, hi llegim les sardanes següents: *L'aucellet*, *A quants tira Jepet?*, *Norma* (basada en el duo de sopranos del segon acte de l'òpera *Norma* de Bellini, que s'havia interpretat a Barcelona l'any 1835), *La linda del Perú*, *Faust*, *I due Foscari*, *La Marsellesa* i *La Farandola* (segurament de la *Carmen* de Bizet). També era molt típic d'aquesta època escriure sardanes amb variacions a cada tirada, és a dir, a cada repetició, cosa que avui dia només es fa (i poc sovint) en les sardanes obligades (sardanes dedicades al lluïment d'algun instrument solista). Seria injust, però, no tenir també present el coreògraf Miquel Pardàs, autor del *Método para aprender a bailar sardanas largas* publicat a Figueres el 1850. Així, el públic de mitjan segle passat comença a valorar les sardanes llargues de Pep Ventura i el so de la tenora moderna. Aquests dos elements es van estenent per tot arreu i la sardana, tal com la concebia Ventura, va sent acceptada.

L'any 1863 es funda a Figueres la Societat Coral Erato, vinculada al moviment cultural i social de Josep Anselm Clavé. Es té constància de les visites que el republicà i federalista Clavé va fer en aquesta època a Pep Ventura, les quals van acabar d'influenciar en l'evolució que l'empordanès ja havia fet fins aleshores. La cobla de Pep Ventura va anar a tocar als concerts dels Jardins d'Euterpe convidada per Clavé i el 1872 va tocar a les Festes de la Mercè de Barcelona. És clar que Pep Ventura tenia una formació que li permetia d'expressar de manera equilibrada una música més moderna, més "liberal", contraposada als balls populars de petja més carlina. Tenia instruments de vent en la corda greu i també un grup nombrós entre els de la doble canya. El contacte amb Clavé i les actuacions a la Ciutat Comtal fan que Pep Ventura deixi d'utilitzar els temes italianitzants i segueixi els consells que l'animen a recuperar temes populars per a les sardanes. Fruit d'això escriurà sardanes sobre temes populars (*Lo cant dels ocells*, *On són les oques?*, *Lo pardal*, *El rossinyol*), de caràcter coral (*Arri Moreu*, *Cabanes*, *La barretina vermella*, *La pastoreta*) i les que han esdevingut més famoses (*Toc d'oració*, *La sardana del vailet*, *Per tu ploro*, *Ai quines noies*). Les seves sardanes tenen una estructura molt semblant: encara que presenten caràcters diferents (unes més festives i d'altres més íntimes), la preponderància de la melodia acompanyada és present en totes. Pràcticament no hi ha joc de contrapunt i l'harmonia és molt senzilla. Les versions actuals de les seves sardanes són deutores de les revisions que n'han fet autors com Antoni Nicolau, Francesc Pujol o Lluís Albert.

A l'època de Pep Ventura la sardana no tenia encara el valor patriòtic, espiritual i simbòlic que adquirirà amb la Renaixença i que serà exaltat per poetes com ara Joan Maragall. Pep Ventura va incorporar al ritme de la sardana, que fins aleshores era un simple pretext per ballar, uns cants expressius i eminentment melòdics que li donen una altra dimensió més musical, i no tan simplement folklòrica, que els oïdors (i no solament els balladors) van saber estimar. Sense saber-ho, Pep Ventura va ser precursor del folklore musical en el sentit que es va inspirar en senzilles tonades populars de l'Empordà per fer els seus temes, cosa insòlita fins aleshores. És clar que les aportacions de Pep Ventura a la sardana llarga el fan aparèixer com el seu principal precursor. Però és la Renaixença i la necessitat de cercar mites en la cultura catalana el que el converteixen en la mena d'heroi que ell, en vida, mai no va ser.

Juli Garreta, músic innat

Juli Garreta

Per LLUÍS LLOANSÍ i MARILL

És ben curiós que enguany coincideixin el 150 aniversari de la tenora i el 125 aniversari del naixement de Juli Garreta i Arboix (1875-1925). Gràcies a la feliç intuïció de Pepe Ventura, la cobla, amb la incorporació de la tenora, esdevingué aquest meravellós i singular conjunt musical. No hi ha cap mena de dubte que a les mans de Juli Garreta va caure l'instrument adequat, plenament idoni, que li va permetre crear tot un bé de Déu d'obres genials i d'una gran originalitat que van enriquir el patrimoni musical de la sardana, amb composicions d'un gran nivell i d'una volada com ningú no s'ho hauria pogut imaginar en aquella segona meitat del segle XIX. Però encara menys es podia esperar que l'aportació vingués de les mans d'un humil músic de poble, amb una preparació musical tan precària –com no podia ésser altrament– en una petita vila del Baix Empordà, tancada entre les sinuositats de la costa. Això s'explica pel fet que Garreta fou un músic innat, que tingué la virtut d'ésser fidel a la seva vocació i ferne la raó de la seva existència.

Rebé del seu pare i d'un músic local unes elementals lliçons del solfeig, violí i piano, i amb aquest petit bagatge va iniciar un camí d'encerts i troballes musicals que, de bon començament, causaren la sorpresa dels seus amics i acabaren mereixent la consideració d'aquells qui es movien en el món musical de la seva època.

És interessant poder constatar avui –amb la perspectiva que dóna el pas dels anys– que malgrat una formació autodidàctica, ell ha estat l'autor que ha tret el màxim rendiment de la cobla i qui va enlairar la sardana a un nivell de tanta qualitat musical que se'ns fa difícil imaginar que es pugui arribar més enllà quant a perfecció tècnica i contingut emocional. I això que l'època en la qual hauria hagut de formar-se musicalment, o sigui els últims anys del segle passat, no fou pas gens favorable per proporcionar-li els mitjans més adequats per orientar-se en models autòctons d'una certa garantia artística, almenys pel que fa al medi en què inevitablement hagué de desenvolupar-se.

Garreta va néixer a Sant Feliu de Guíxols l'any 1875. Fou a prop dels vint anys quan començà a engrescar-se amb la composició i escrigué unes quantes obres sense transcendència. El 1897 donà a conèixer la primera sardana, *La pubilla*, en la qual ja apareixen detalls atraients, presagi d'aquells accents, d'aquells temes sublims i d'aquelles sonoritats que més tard havia d'arrencar de la cobla. Després de *La pubilla* seguiren unes quinze o vint sardanes més del ma-

teix estil, fins que l'any 1902 va estrenar *La rosada*, amb la qual s'inicia l'etapa veritablement interessant de la seva producció sardanista. Des d'aquest moment, és tot un rosari d'encerts i troballes allò que es pot descobrir en les seves sardanes: *Innominada*, la de les sorprenents formes rítmiques; *Pastoral*, tot un prodigi d'equilibri instrumental; la gràcia alada de *Nydia*, tal volta aquella en la qual Garreta arribà al punt més enlairat de perfecció; *Pedregada*, més que una sardana, un *scherzo* del qual sembla talment que brolli un doll de música que salta com una cascada des dels primers compassos; i tantes d'altres, fins a arribar a *La llar*, l'última que va escriure, sòbria, concisa, com si intentés la recerca de nous camins expressius o d'una nova estètica tan sols pressentida.

Aquesta referència a l'obra sardanista de Garreta deixaria lamentablement incompleta la seva personalitat musical si no esmentéssim, paral·lelament a la seva activitat sardanística, la seva important aportació a la música simfònica i de cambra.

Deixant de banda un quintet i alguna altra composició de poca importància de les quals no hi ha notícia que fossin interpretades públicament, l'any 1907 l'Orquestra Filharmònica de Barcelona li estrenà les *Impressions simfòniques* per a orquestra de corda. Obra de joventut, i malgrat no tenir un valor de perdurabilitat, no hi resulta difícil descobrir-hi l'anunci d'un futur prometedor. Però després d'aquesta estrena s'esllangueix la seva activitat creadora si exceptuem algunes sardanes i un *scherzo* per a orquestra simfònica.

I és precisament gràcies a les sardanes que es produeix el primer contacte amb Pau Casals (1912), el qual, després d'un primer moment de curiositat, va passar a la més franca admiració en descobrir en la música de Garreta l'embrió d'un gran geni. Ben aviat l'amistat d'ambdós artistes va donar els seus fruits. Garreta, esperonat pel gran violoncel·lista, atacà les grans formes de la música: *suites*, poemes simfònics, concerts, sonates...

Són d'aquesta època el *Preludi mediterrani* estrenat l'any 1918; la *Suite empordanesa*, premiada l'any 1920 en la VIII Festa de la Música Catalana; el poema simfònic *Pastoral*, estrenat l'any 1922 per l'Orquestra Pau Casals; *Les Illes Medes*, també donades en primera audició per la mateixa orquestra l'any 1923; i d'aquest mateix any la *Sonata per a violoncel i piano*, que estrenà Pau Casals. Segueix encara una *Sonata per a piano* premiada en el III Concurs Eusebi Patxot i Llagostera. I, finalment, el *Concert per a violí i orquestra*, que fou estrenat per Francesc Costa i l'Orquestra Pau Casals, l'any 1925, poques setmanes abans de la seva mort.

Fins aquí hem donat una visió del que fou Juli Garreta músic. Cal, però, saber també alguna cosa sobre Juli Garreta home. Totes les persones que van tractar-lo, amb les quals he tingut el privilegi de tenir interessants converses, coincidiren a dir que Garreta fou un home senzill, que li plaïa viure bé i assaborir amb delectança fins i tot els més simples plaers de la vida. Era un enamorat de la seva terra i en això trobava la font de la seva inspiració. La mar, l'encisava; el paisatge tan familiar de les rodalies del seu Sant Feliu, l'embadalia; tot allò que tenia un autèntic sentit racial, el seduïa. Acceptava complagut els elogis que hom li feia de les seves obres, però sense ni un punt de vanitat. Era sorprenent la facilitat amb què es desinteressava d'una obra, un cop enllestida, i és que tan bon punt havia acabat d'escriure el darrer acord, ja començava a plasmar-se en la seva ment quelcom que li donava voltes. I ja no pensava en res més. El seu amic i biògraf, Marià Vinyas, ens diu que "*ell no podia dir, com tants altres: ara faré tal gènere de música. No; únicament podia produir la que en un moment determinat se li revelava, i tal com se li revelava*".

Això explica el que va ocórrer amb els poemes simfònics *Les Illes Medes* i *Pastoral*. De *Les Illes Medes* sabem que havia estat donat el títol a Pau Casals quan aquesta obra no era altra cosa que una idea en gestació, tot accedint Garreta al desig de Pau Casals d'incloure cada any l'estrena d'una obra del músic guixolenc en la sèrie de concerts que l'Orquestra Pau Casals celebrava al Palau de la Música Catalana. Sembla ésser, doncs, que Garreta s'havia compromès a tenir enllestida aquesta obra per als concerts que havien de celebrar-se la tardor de 1922. Però Garreta veia acostar-se el moment en el qual necessàriament caldria lliurar la partitura de *Les Illes Medes* a Pau Casals per tal de posar-la en estudi i l'obra continuava essent no res més que una idea, més o menys estructurada, en el pensament del seu autor. I llavors va produir-se un fet ben singular: de cop i volta va desinteressar-se d'aquella obra i ensems dintre seu se li feia més intensa la necessitat de donar sortida a una idea musical que, d'una forma precisa, tenia en el seu pensament. Va posar-se a la feina i d'una manera ràpida i espontània va plasmar en el pentagrama el poema simfònic *Pastoral*, considerat com una de les seves obres més reeixides. Garreta, però, no va abandonar la idea de *Les Illes Medes*, com ho demostra el fet que fou estrenada l'any següent, el 18 d'octubre de 1923, en el segon concert de tardor de l'Orquestra Pau Casals, dirigida pel gran violoncel·lista.

Si a tot el conjunt de l'obra de Juli Garreta, calgués buscar-hi un denominador comú, no dubtaríem pas assenyalar-ne l'espontaneïtat i la sinceritat. Perquè Garreta va néixer músic i la música era quelcom natural en ell. Creava per necessitat i escrivia les solfes tal com les sentia. Fóra inútil, doncs, voler cercar en la seva música una subjecció a qualsevol sistema. S'hi trobarà, això sí, emoció, vida palpitant, passió, sentiment i un sentit de naturalitat i de simpatia agarbat amb el perfum racial i amb el lirisme suau, tendre o abrivat i dolçament romàntic de les cançons de la terra. Tal com digué en una ocasió, ell volia crear lliurement, anar on volgués portar-lo la seva inspiració sense altres brides que les d'allò que se li havia revelat. Fou una exacta, una bella autodefinició en boca d'un artista, d'un músic, que va posseir una meravellosa vocació musical.

La cobla. Pocs canvis en trenta lustres

Per JESÚS VENTURA i BARNET

A primer cop d'ull, si observem una cobla actual i la comparem amb una fotografia de l'època de Pep Ventura, l'evolució no és gaire evident. A part de lògica diferència que hem de trobar en la indumentària i de la desaparició dels barrets d'ala ampla i d'algun bigoti de final recargolat, ens trobem amb la mateixa formació d'onze músics.

Pel que fa als instruments, doncs, gairebé cap novetat. Si bé, cal dir que en aquest segle i mig d'història sí que hi ha hagut petits canvis o intents significatius que no han arribat a reeixir. Si analitzem, en primer lloc, l'evolució dels instruments, del que podríem anomenar com el maquinari de la cobla, constatarem, per exemple, que la fila del davant és pràcticament la mateixa.

El flabiol compta amb alguna clau més, com la del Do #. El tible també ha incorporat alguna digitació moderna: la clau del Fa # en posició "Böheme", la del Si b greu, la del Mi b a la mà esquerra i el trencavents de l'octava superior. Pel que fa a la tenora gairebé caldria dir el mateix; la majoria d'instruments són antics i els constructors han fet els nous instruments mimetitzant els històrics. A part de la introducció del Sol # greu, la simplificació en l'execució de les notes greus en general i de la provatura que va fer Josep Coll amb la tenora de metall, en termes generals no hem avançat gaire.

No vull caure en la frivolitat d'oblidar algunes iniciatives concretes, els darrers anys, d'instrumentistes inquiets o de constructors actius; però ja sigui per manca de mitjans per poder desenvolupar els projectes o pel localisme i el particularisme d'algunes d'aquestes iniciatives, la realitat és que els nostres instruments autòctons, tècnicament, quasi no han evolucionat.

En canvi, cal constatar i aplaudir la tasca realitzada pels pedagogs i els mateixos instrumentistes, que amb uns elements força rudimentaris han aconseguit resultats interpretatius molt destacables. En aquest aspecte, els músics que abans eren autodidactes, han estat substituïts, en aquesta segona part de l'actual segle, per músics amb una formació pedagògica solvent. Amb les poques referències sonores que tenim, fins i tot de principi de segle, és fàcil comprovar dues maneres diferents de tocar i, també, d'escriure la música per a cobla.

Fruit d'aquesta renovació d'intèrprets i compositors, i de la inquietud de tots ells, han anat sorgint puntuals provatures, entre les quals destacaríem la realitzada l'any 1971, en un concert celebrat al Palau de Congressos de Barcelona, en el qual s'estrenaren la sardana *Maria Mercè*, del mestre Fèlix Martínez i Comín, i l'obra *Tocata i fuga* del mestre Tomàs Gil Membrado. La formació de la Cobla Barcelona es va veure augmentada en aquella ocasió amb dos clarinets i un saxòfon barítton. Malgrat la bona acollida musical, no recordem cap altra interpretació d'aquestes obres els darrers trenta anys.

La cobla de Pep Ventura poc després de la seva mort. La dirigia el seu fill Benet (assegut al centre), que també era el primer tenor

Igualment caldria esmentar la tasca feta per Manuel Oltra amb la incorporació també de dos clarinets en diverses danses i ballets fruit de la seva col·laboració amb el coreògraf Lluís Trullàs, en la *Suite primària* per a cobla, dos clarinets i percussió, i en l'obra *Mortis saltatio*, en la qual a més dels clarinets incorpora també una flauta i un violoncel.

Altres instruments han compartit també escenari amb la cobla: la trompa i l'arpa (de la mà de l'obra del ja esmentat Martínez Comín), el piano, amb la referència bàsica de la *Rapsòdia per a piano i cobla* de Manuel Oltra, escrita l'any 1952, i amb altres aportacions posteriors d'autors com Manel Camp, Albert Guinovart o Joan Lluís Moraleda entre d'altres, el violí i el violoncel gràcies a l'obra del mestre Agustí Cohí i Grau o l'experiència curiosa del treball discogràfic del violoncel·lista Josep Bassal i la cobla Els Montgrins, l'any 1995, substituint els cants de tenora de diverses sardanes pel so del violoncel, amb l'única aportació real, a part de l'anecdòtica, d'un parell de sardanes i una petita obra escrites expressament per a violoncel i cobla.

També la veu, o els instruments més moderns, com la guitarra i el baix elèctrics o la bateria i els

AGUA LAVANDA PUIG

…el frescor de la naturalidad

teclats s'han apropat a la cobla amb experiències diverses. Però cap de tots aquests instruments ha aconseguit una plaça fixa en l'hermètica formació coblística.

I, de fet, en moltes ocasions s'ha parlat de la necessitat de crear un altre instrument de la família de les xeremies catalanes. Crear o, potser més ben dit, recrear. Tot i que no se'n conservi cap instrument, la majoria de papers de tenora de l'època de Pep Ventura estaven escrits per a "tenors" en Fa, allò que anomenaríem ara com a xeremies barítons (sembla que Joan Lamote la va arribar a fer construir de nou, tot i que també s'ha perdut l'exemplar). Segurament, la incorporació d'aquesta gran tenora, que cobrís amb comoditat l'octava inferior de l'actual seria tan interessant com necessària i així es podria resoldre el problema de tessitures sense perdre l'essència dels nostres instruments i sense incorporar cap so forà. Amb cent anys no ha pogut tornar a ésser possible. Hermetisme, pocs recursos d'investigació, poca iniciativa, poc interès i suport de les institucions...

Pel que fa al metall, caldria constatar l'única evolució evident: la substitució dels cornetins en Si b de la cobla de Pep Ventura, per les trompetes de pistons en Si b, majoritàries en la cobla actual. Un canvi que no només es produeix a la cobla, sinó en totes les formacions. És un canvi gradual que comença amb el tombant de segle i perdura fins als anys vint, en què també apareix el *jazzband*: la bateria. Durant els anys vint i trenta la influència de les orquestres americanes es fa evident en el tractament del metall de les cobles. En aquest aspecte cal esmentar també la utilització per primera vegada de la trompeta amb sordina del mestre Juli Garreta en la seva sardana *Llicorella*, l'any 1911.

"Instrumentistes, pedagogs i compositors han contribuït en l'evolució de la cobla"

Com a conseqüència, les cobles, per funcionalitat de les seves plantilles d'orquestra, incorporen un tercer trompeta i un segon trombó, tot i que aquest darrer compta amb referències d'utilització anteriors a l'obra d'autors com Rigau, Agramont, Josep Serra i el mateix Garreta. Però en el cas de les cobles orquestra al qual ens referim, aquestes incorporacions són només corporativistes, ja que malgrat el bon rendiment musical que en tragueren alguns compositors, avui dia només ens n'ha quedat el tercer trompeta en algunes cobles, i el segon trombó, molt més necessari, ha desaparegut. Cap criteri en pro de la cobla sinó en funció de les necessitats de l'orquestra de ball.

De fet, el segon trombó ajudava moltes vegades a doblar el contrabaix, un instrument de corda que en la cobla que fa ballar, la que interpreta les sardanes més airoses i festives, és utilitzat gairebé com un instrument de percussió. El *pizzicatto* hi és sovint molt exagerat. De totes maneres, no deixa de ser un miracle tímbric l'ensamblatge d'aquest únic instrument de corda amb la resta de la cobla, tots de vent, amb l'aïllada i anecdòtica excepció del tamborí. En les sardanes més simfòniques, pensades més com a forma musical, el tractament és molt més propi de l'instrument.

Però en ambdós casos, el doblament del contrabaix per un altre instrument de la clau de Fa (un fiscorn o el trombó) esdevé força necessari, especialment en els *tutti*. Per això, la funció del segon trombó era essencial, i també ho era a l'hora de poder treballar polifonies tímbriques: el seu ensamblatge tant amb les trompetes com amb els fiscorns, el feia protagonista d'una tercera veu en qualsevol intervenció dels instruments per famílies o timbres. Sempre feia falta, o fa encara falta, el trombó i mai no es troba el moment de deixar-lo descansar.

Malauradament, com he dit abans, els interessos de les cobles orquestra de ball han fet donar un pas enrere. Les dualitats dels instrumentistes eren clares: la canya farà clarinets i saxos, els trompetes ja no canvien, els fiscorns faran de trombons de vares i el flabiol i el trombó, que els facin el pianista i el bateria. Les reflexions més que sentides en aquest aspecte podrien anar per aquí: "si no en saben prou ja n'aprendran", "aquests instruments (el flabiol i el trombó) no són tan importants en la cobla, quasi mai solegen", "mentre petin el tenora, el tible i el fiscorn, ja farem bona campanya".

Encara parlant del trombó, per a mi una de les claus de la no evolució coblística, podríem constatar amb curiositat que Morera no l'utilitzava gairebé mai, i que, al contrari, Garreta, en totes les seves grans sardanes, hi posava dos trombons. Les versions actuals, amb un sol trombó, són o bé mutilades o arranjades perquè la resta d'instruments de clau de Fa el puguin substituir.

Afortunadament, els temps han canviat, però aquesta gran paradoxa entre la utilització dels dos trombons que en féu Juli Garreta, o anant una mica més enrere, els grans papers de flabiol de la majoria de sardanes del mestre Josep Serra, i la lleugeresa d'algunes formacions a buscar els instrumentistes idonis per a aquests rols, encara són força vigents.

Com a anècdota, podem esmentar l'experiència de la Cobla Sant Jordi els darrers anys, tot substituint de manera fixa el trombó de pistons pel de vares. Curiosament, aquesta formació no fa or-

questra de ball. No és, per tant, una decisió funcional sinó intencionada i, pel que sembla, perfectament assumible. I també, cal deixar constància del paper de trombó de vares solista escrit pel mestre Joaquim Serra per a la marxa fúnebre final del seu poema simfònic per a dues cobles *La presó de Lleida*. Una troballa que no va tenir continuïtat.

Pel que fa als fiscorns, poca evolució i dificultat per trobar instruments afinats i en condicions. Tan sols hem d'apuntar l'experiència de la Cobla Girona, els anys cinquanta, amb l'encàrrec al luthier Fabra, de Girona, de construir un fiscorn amb quatre cilindres, per poder cobrir cromàticament la quarta augmentada que va des del Fa # 1 al Do 1. Un fet no gens nou si tenim en compte que existeixen documents gràfics de cobles de final del segle passat que tocaven amb instruments d'aquestes característiques. Una possibilitat, *a priori*, perfecta per a l'ensamblatge amb el contrabaix abans esmentat. Tampoc no va reeixir.

I encara parlant de fiscorns, cal dir que la cobla La Principal d'Amsterdam, aquesta sorprenent formació creada per un holandès en terres de les tulipes, substitueix els fiscorns per bombardins. Sense entrar a valorar-ne la utilitat, sí que podem constatar una llibertat de càtedra d'una cobla que exerceix a mil cinc-cents quilòmetres de distància del bressol natural del conjunt.

Finalment parlarem del contrabaix. El de les sardanes, per tradició, havia de ser de tres cordes de tripa, i malgrat que l'evolució musical de la música de cobla, des de fa ja moltes dècades, ha exigit a aquests instruments notes més greus que el La 0, encara avui, d'esquena a l'evolució, molts contrabaixistes defensen l'instrument de tres cordes, ja que un muntatge a la italiana de l'instrument, amb un pont més alt i una distància més gran entre les cordes i el màstil permet exercir millor del que podríem anomenar percussionistes de corda a la cobla.

El que sí és clar, és que malgrat aquest evident hermetisme de la formació, malgrat tenir una cobla actual que mimetitza la de fa cent cinquanta anys en un 80% llarg, la cobla actual sona força diferent que la d'aleshores. Els causants són, com ja he dit abans, d'una banda els instrumentistes i els pedagogs, i d'una altra banda, els compositors. Hi ha hagut evolució; i molta, i molt gran; i molt important.

I el problema greu és que, incomprensiblement, aquesta immensa evolució musical de les composicions per a cobla que han protagonitzat noms tan il·lustres com Josep Serra, Juli Garreta, Enric Morera, Eduard Toldrà o Joaquim Serra, per esmentar només els preclars i indiscutibles, no ha estat reconeguda enlloc. Ni tan sols això: es podria dir que ha estat amagada, menystinguda i denostada en un gran sac heterodox ple de danses suposadament autòctones, caduques reivindicacions nacionalistes, barretines i espardenyes, manifestacions tradicionals mal explicades i prejudicis de modernitat. La nostra música per a cobla, la dels compositors esmentats, la dels anteriors i la dels actuals, és la manifestació cultural autòctona més important i exportable que tenim en aquest país i sembla que no interessa a ningú obrir d'una vegada aquest sac i treure a la llum, amb orgull, la nostra història musical més representativa i valuosa.

M'agradaria acabar aquesta reflexió amb una espècie de faula: imaginem-nos que en un moment donat d'aquestes quinze dècades de cobla, a algú se li hagués acudit que calia distingir entre la cobla que fa ballar (sardanes, polques, valsos i pasdobles) i la cobla que es fa escoltar (*suites*, glosses, rapsòdies i simfonies). I que amb els anys, les formacions coblístiques s'haguessin anat especialitzant en una i altra tasca.

Potser aleshores la cobla que faria ballar hauria incorporat algun instrument de percussió més que l'anecdòtic tamborí, i deixaria respirar els tous dels dits dels contrabaixistes i els hi evitaria les durícies i ferides; potser aleshores ja no seríem un dels únics conjunts instrumentals del món que fa ballar sense percussió(!); potser aleshores, la cobla que faria ballar es presentaria en grans superfícies i escenaris i atrauria multituds i la gent jove amb els més sofisticats equips de megafonia i luminotècnia i no actuaria sota la llum d'un fanal en un dels més petits dels escenaris de la història de la música (quan n'hi ha); potser aleshores, la cobla que faria ballar, faria ballar de veritat com ho fan fer els grups de música tradicional i els de rock català...

I també, potser aleshores, la cobla que es faria escoltar, actuaria als escenaris simfònics més importants tot alternant-se amb les millors orquestres internacionals i amb els millors solistes d'altres instruments sense tenir problemes d'afinació, ja que comptaria amb uns instruments perfeccionats i tècnicament preparats; potser aleshores, la cobla comptaria, sense cap problema amb una xeremia barítón, amb un segon trombó (potser de vares), amb un fiscorn de quatre cilindres i un contrabaix de cinc cordes; potser aleshores, la cobla que es faria escoltar estrenaria contínuament obres simfòniques escrites pels més rellevants compositors nacionals i estrangers; potser aleshores, la cobla que es faria escoltar, es faria escoltar de veritat.

L'any passat, en una taula rodona organitzada per la cobla Ciutat de Terrassa amb motiu del seu vint-i-cinquè aniversari, el Sr. Joan Parnau, de Banyoles, un gran activista del món de la cobla, deia: "*El segle passat, la sardana va salvar la cobla. Aquest segle XXI que arriba, la cobla salvarà la sardana.*"

Quina gran veritat. Però si la cobla ha d'exercir de cirurgià especialitzat, si ha d'efectuar una operació tan llarga i delicada, deixem que es prepari tranquil·la i que pugui triar el bisturí i l'instrumental clínic, el quiròfan i les infermeres que vulgui.

ROBERTO SCANDIUZZI
Un gran atleta de la veu

Roberto Scandiuzzi ha arribat en aquesta primera temporada del Liceu com a rei Felip II de *Don Carlo*, tot confirmant la bona crítica que el situa entre els capdavanters de la generació actual de l'òpera internacional, juntament amb el barítion espanyol Carlos Álvarez i el baix Paata Burchuladze, amb els quals ha compartit l'extraordinari repertori d'aquesta mateixa producció, en què el públic barceloní ha tingut el plaer d'escoltar-lo. La perspectiva dels seus gairebé vint anys de professió ajuden a fer un repàs del món operístic actual i de l'evolució més recent que ha anat seguint aquest camp de la música.

Per MÒNICA PAGÈS i SANTACANA

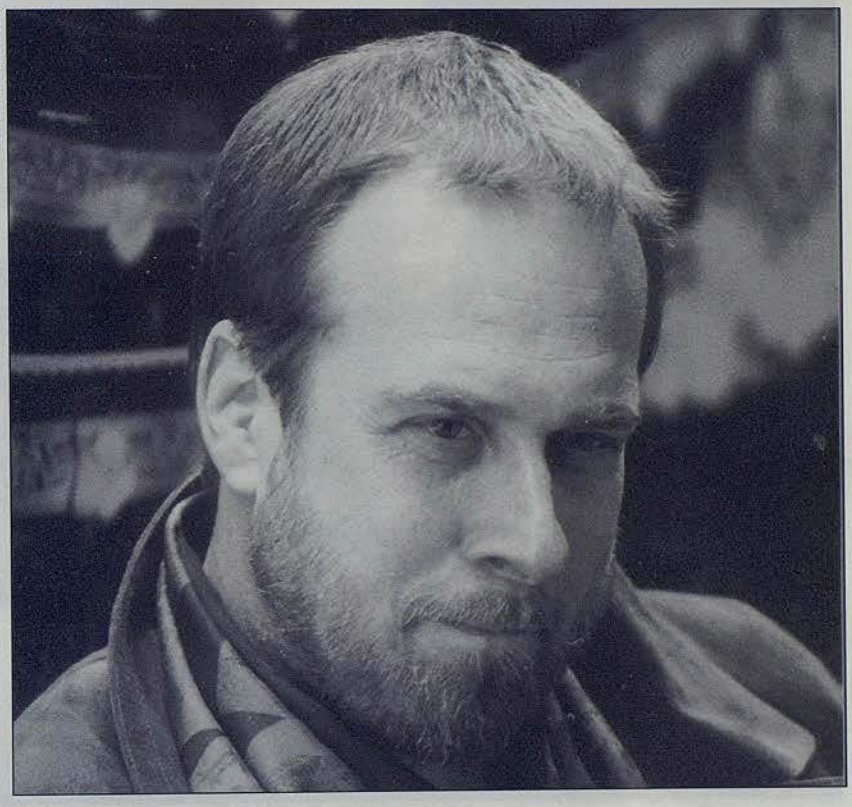
FOTO: EVA GUILLAMET

Vostè ja havia fet anteriorment aquest mateix paper a *Don Carlo*...

–Sí, ja havia fet fins i tot aquesta mateixa producció.

–¿S'ha modificat alguna cosa respecte de l'altra vegada?

–La veritat és que la producció no ha funcionat com l'altra vegada. Crec que per a un teatre ric i gran com aquest, hauria necessitat una mica més de vida. Hi ha dues escenes que són una mica pesades, i s'hi han fet alguns talls que no han ajudat gaire, com una intervenció en l'acte de fe que li donava més vida. També s'han modificat alguns aspectes de la llum. Potser faltava algun reajustament per fer-la encara més fascinant. També perquè aquest teatre ho demanava. És una producció que a una obra com Don Carlo, *que és difícil, l'ajuda a tenir un ritme més lleuger. Permet a l'artista de ser artista, si ho vol ser.*

–Quines característiques té el seu personatge?

–És un dels personatges que em van millor, pel color, per la qualitat del so. La meva veu necessita els lligats, diferents plans sonors, tots aquests colors que hi ha a l'escriptura. L'Inquisitor és molt més quadrat, per això necessita una veu diguem-ne més simple. En canvi, en el meu rol potser s'exigeixen més matisos, com en alguns personatges russos: Boris, el príncep Igor... aquests caràcters que són molt italians en la intenció.

–¿És en aquests papers que es troba totalment còmode?

–Encara que adori Mozart, està clar que en alguns rols verdians, pel meu color i per la meva manera de cantar, la meva veu és molt adequada. Jo adoro fer Don Giovanni, en canvi em criden més per fer Boccanegra, Boris..., aquest tipus de personatges. El color de la veu ho demana. És el meu destí.

–Fins a quin punt està determinat, un cantant?

–Hi ha diverses opinions, tendències, corrents. Per a mi cada cantant té un instrument precís. Llavors amb aquest instrument es poden fer algunes coses i d'altres no. Està clar que amb un violoncel es pot passar l'arc d'una manera més expressiva; o amb el violí fer uns determinats pizzicati, *que no els pots fer amb el contrabaix... És a dir, cada instrument té una fisonomia determinada. Evidentment, qui toca l'oboè no voldrà que soni com un violí! Ca-*

FOTO: E. GUILLAMET

da cantant es troba lligat a un tipus d'instrument intern que es pot treballar, es pot modificar d'alguna manera, però l'instrument és aquell, el que té cadascú. Per molt que m'agradin els rols de mezzo, jo no els podré fer mai! Per això és molt important ser conscient del que pot fer cada instrument. És inútil pensar que ho pots fer tot. I això és el que és bonic. Neixes amb un instrument concret i has de treballar amb el que tens i prou. Si neixes cantant, has de saber de seguida quin instrument tens a dins, i per tant quina qualitat de so i quins recursos. Llavors esdevé un plaer.

–¿Vostè com es defineix?...

–*Jo sóc el típic* basso cantabile. *El baix profund és una altra cosa. Ha de ser molt més fosc. És una qüestió de tessitura, de color. Jo sóc el clàssic baix que fa els rols de* cantabile, *líric. M'agraden molt els personatges que estan molt ben definits en aquest registre de baix líric; per exemple, en el repertori francès, com el* Faust. *M'agrada molt* Jerúsalem, I Lombardi,... *pensats per a un baix barítón, però que en realitat són per a un baix. De fet, crec que ja no existeix el baix profund. Potser l'últim autèntic baix profund va ser Talvela. Tots tenim greus, Paata i jo mateix, però el que realment defineix el color baix profund, aquell tan fosc, és un altre que jo fa més de vint anys que no he tornat a sentir.*

–I per quina causa creu que ha desaparegut?

–*Totes les veus tendeixen cap als aguts, a pujar. També per influència de les orquestres, que són molt més brillants que abans. La qualitat del so, avui, és molt més brillant, per això la veu tendeix a desenvolupar-se cap a l'agut i no cap al greu. La brillantor de les orquestres t'exigeix mantenir una freqüència més alta de vibració, i aquest fet t'empeny cap a l'agut. Per això es va perdent el gust pels greus. Potser a Rússia encara es troben algunes veus realment fosques, greus.*

–¿Els cantants han d'estar molt més preparats que abans?

–*Sí, la seva preparació ha de ser molt segura. Sobretot perquè ja no hi ha directors d'orquestra que preparin els cantants. Fins fa vint anys, els directors s'asseien al piano i preparaven els cantants per fusionar la veu amb l'orquestra. Ara ja no ho fan. Els directors només treballen des de l'orquestra, no estan tan preparats, en aquest sentit. Per això, el cantant ha d'anar molt més segur.*

–Per què creu que s'han produït aquests canvis?

–*Actualment els directors enfo-*

quen molt més la seva carrera cap al camp simfònic. Després arriben a l'òpera, perquè també interessa. Abans els directors arribaven a fer-se coneguts perquè eren l'assistent d'un gran director; per exemple, Solti, que va ser l'assistent de Toscanini. Solti s'encarregava de preparar els cantants. No voldria dir noms, però això avui dia ja no existeix. Gabrielle Santini, director italià, ara seria un déu, llavors només era un bon director; mentre viatjava d'un teatre a l'altre preparava els cantants. En una setmana amb vaixell tenien temps de llarg per assajar cada part del seu paper. Quan arribaven, el cantant ja estava preparat. Ara amb el Concorde ja ha desaparegut. És una qüestió de ritme, de temps.

–Parlant de velocitat, la seva carrera també és un bon exemple de rapidesa a arribar a un reconeixement mundial.

–No es pot dir que hagi nascut ahir. El moment de l'autèntic llançament va ser el 1991.

–Precisament amb Georg Solti, al Covent Garden amb *Simon Boccanegra*...

–A partir d'aquell moment em van començar a cridar de molts teatres i vaig poder començar a treballar a un nivell molt més alt. Va ser el boom *de la meva carrera, el trampolí. Però jo ja cantava des del 1981. Vaig debutar a La Scala amb* Les noces de Fígaro, *i en d'altres teatres d'Itàlia... Vull dir que ja portava bastant temps als escenaris.*

–Fins al 1991, com valora la seva carrera artística, abans d'aquest gran llançament, d'obrir-se les portes als grans teatres, a les grans produccions?

–Els inicis són els clàssics deu anys en què tot cantant es forma. Totes les carreres demanen uns deu anys per madurar, per completar-se, començar a conèixer els grans directors Muti, Abbado..., que a mi m'han anat posant a punt, preparant, reajustant... Et tornen més dúctil. Si resisteixes aquests deu anys, ets a punt de tirar endavant una gran carrera. Jo vaig treballar amb Patané; era el dipositari d'una gran tradició, d'una gran escola. I aquest tipus de persones són importantíssimes. Són directors que fan entendre una cosa molt important: "No feu allò que està escrit, feu allò que llegiu." Allò que està escrit s'ha de revalorar, l'artista ha de saber llegir-ho dins seu. Cadascú ha de saber explicar allò mateix a la seva manera, amb el seu "instrument". Aquesta és la veritable tradició de l'òpera. Els grans cantants i els grans directors han aconseguit aquest nivell de reconeixement perquè han sabut imposar la seva personalitat. Això és el que realment ho fa interessant, si no ja ho estarien fent els ordinadors. A Alfredo Kraus, qui el repeteix? Tots ho intenten..., perquè era una personalitat precisa. Ell feia el que estava escrit, però amb la seva manera de ser. Tu pots fer el que el compositor t'indica, però l'instrument el tens tu. Poden ser coses molt petites, un lligat, un fiato *determinat, però que formen part de la força de l'òpera.*

–Després del seu debut a La Scala, quins han estat els passos que han anat configurant la seva carrera fins ara?

–Des de llavors, vaig cantar en gairebé tots els teatres italians, amb el repertori del baix jove, de coses que et permeten conèixer directors importants, que et fan madurar. És com un cavall. Si l'entrenes bé, sempre serà un bon cavall, però si l'eduques malament o el maltractes, no et serà mai útil. La veu és com un cavall. Si alguna vegada la forces, a la segona ja no t'ho permetrà, ja no et deixarà. No s'ha de maltractar mai.

–Quins han estat els seus mestres?

–Jo només m'he format amb una professora, Anna Maria Bicciato, sempre amb ella, perquè he tingut la sort de cantar de seguida a l'escenari, als teatres. I això m'ha permès madurar la tècnica molt de pressa. He de confessar que la meva carrera va començar per casualitat.

–Per casualitat?...

–Sí, abans d'acabar la carrera ja estava cantant. També he tingut la sort de no haver de participar en cap concurs. Per tant, el meu estudi de seguida el podia elaborar a l'escenari, i això és una gran sort, perquè et prepares tècnicament i després ja vas a l'escenari. T'exigeix que el cervell, la ment, estigui sempre atenta, a punt, preparada, que reaccioni ràpidament. Per això l'escenari no em fa por. He arribat a ser cantant per pura casualitat, vaig començar a fer vocalitzacions per casualitat i he fet aquesta carrera per pura casualitat..., sense pretendre-ho.

Roberto Scandiuzzi és un instrument vocal precís i molt ben educat. Fusta de cantant de dalt a baix, sobretot en els greus suaus de la seva veu, el podríem definir com un gran atleta de la música, d'aquell que ha fet un bon entrenament i que dalt de l'escenari es pot sentir com aquells corredors o aquells gimnastes que converteixen el seu ofici, la seva professionalitat, en un art compacte, just, bell. És en aquesta consciència de l'ofici de cantant en què es descobreix la seva capacitat com a actor, potser l'altra disciplina artística que, com a bon venecià, voldria conèixer a fons i que en certa manera exercita en cada obra que fa. La seva veu l'ha portat dalt dels escenaris i dalt de tot d'una carrera en l'òpera que ben segur el mantindrà entre els primers durant molts anys.

Rilling al Palau amb la Real Filharmonía de Galícia

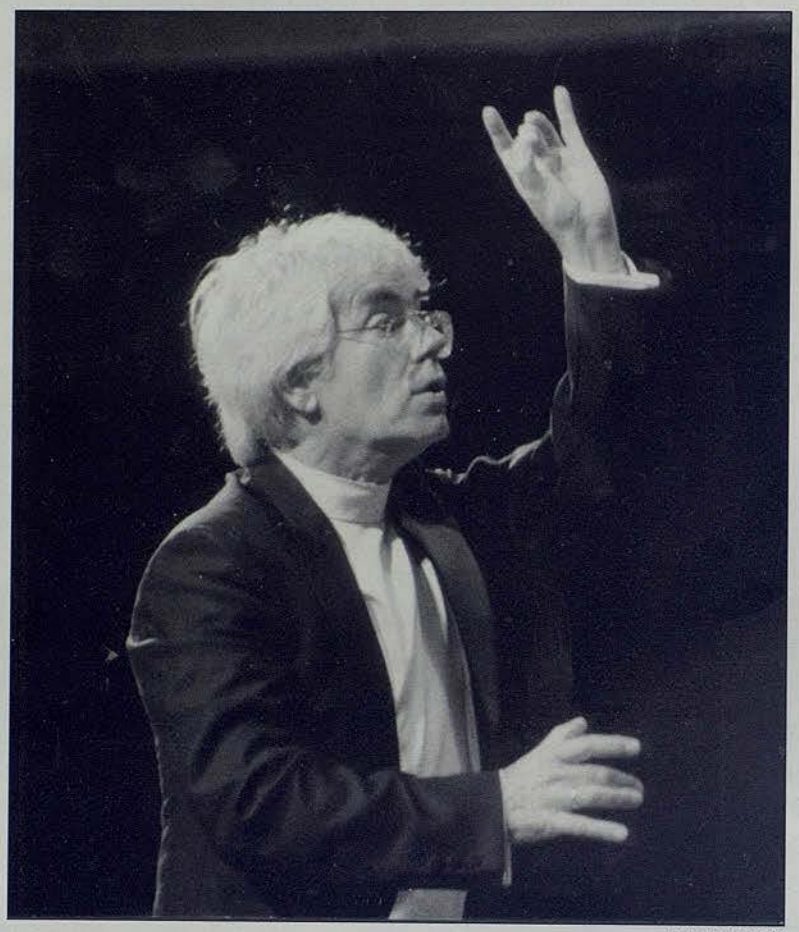

FOTO: A. BURGUÈS

Palau 100. Real Filharmonía de Galicia. Cor de Cambra del Palau de la Música Catalana. Dir.: Helmuth Rilling. *Les estacions* de Haydn. Palau de la Música Catalana. 19 de maig de 2000 (21 h).

Malgrat la seva curta trajectòria, amb només quatre anys des de la seva fundació, la Real Filharmonía de Galícia ha esdevingut una de les orquestres espanyoles més destacades del moment. L'any 1996 i amb un projecte impulsat per la Xunta de Galícia naixia aquesta orquestra que des de la seva fundació ha tingut el prestigiós director alemany Helmuth Rilling com a titular.

Amb seu a l'Auditori de Galícia, on actua en temporada estable, l'Orquestra ha realitzat nombrosos concerts no només a diverses ciutats espanyoles, sinó també en gires a l'estranger, amb actuacions a Alemanya i Suïssa. Directors invitats com García Navarro, Odón Alonso, Enrique García Asensio, Edmon Colomer, Antoni Ros Marbà, Gilbert Varga o Krzysztof Penderecki i solistes invitats com Alícia de Larrocha, Teresa Berganza, Joaquín Achúcarro, les germanes Labèque o Rudolf Buchbinder han actuat al costat d'aquesta formació.

Amb un repertori que abasta des d'obres de Bach fins a pàgines contemporànies, l'Orquestra ja ha iniciat una interessant tasca discogràfica i enguany enllestirà sota la batuta de Rilling la integral de les *Simfonies* de Schubert. Aquest concert de cloenda de la temporada 1999-2000 de Palau 100 ens permetrà escoltar, a més de l'orquestra gallega i del Cor de Cambra del Palau de la Música Catalana, la soprano Marlis Petersen, el tenor James Taylor i el baix Andreas Schmidt en la interpretació d'un dels oratoris clàssics més emblemàtics, com és *Les estacions* de Haydn. ● **Lluís Trullén**

Sibyla Rubens canta lied

Auditori XXI. Sibyla Rubens, soprano. Irwin Gage, piano. Schubert, Wolf. L'Auditori (Sala Polivalent). 10 de maig de 2000 (20,30 h).

La soprano alemanya Sibyla Rubens, formada a l'Staatliche Musikhochschule de Trossingen i a la Hochcschule de música de Frankfurt am Main, també ha estat deixebla d'Ediths Mathis i del pianista Irwin Gage en la interpretació de lied. Les seves actuacions, principalment a Alemanya, l'han convertida en una de les artistes més aclamades del moment en la interpretació del repertori liederístic, com també en les seves diferents intervencions en oratoris. Rubens ha col·laborat amb Helmuth Rilling –amb qui ha actuat i enregistrat un repertori que inclou obres de Mozart, Bach, Brahms, Schubert– i amb Philippe Herreweghe –amb l'enregistrament de la *Passió segons sant Mateu*, a més de gires per Europa–, tot assolint nombrosos èxits tant en la gira que va efectuar amb la Chapelle Royale l'any 1998 com en la gira que va fer l'any 1999 interpretant *La Creació* de Haydn. A més, grans triomfs assolits sota la batuta d'Ashkenazy i Marek Janowski, amb la interpretació del *Requiem* de Fauré sota la direcció de Herreweghe, amb la Royal Concertgebouw d'Amsterdam i amb la seva actuació en l'oratori *Jahreszeiten* sota direcció de Salvador Mas reafirmen aquest bon moment artístic pel qual està passant la soprano.

Pel que fa a l'òpera, Rubens ha cantat els rols de Pamina a *La flauta màgica* i el de Marzelline a *Fidelio*. Els seus futurs compromisos inclouen la interpretació del *Requiem* de Brahms amb Rafael Frübeck de Burgos i l'Orquestra Simfònica de la Ràdio de Berlín, amb la Royal Concertgebouw Orchestra d'Amsterdam i amb l'Orquestra Nacional de Lió dirigida per Hein Holliger, i també una sèrie de recitals amb Thomas Quasthoff l'abril de 2001, sense oblidar nombroses actuacions amb Helmuth Rilling, dedicades especialment a l'obra de Bach. ● **LL.T.**

FOTO: P. BARCELÓ

Josep Colom interpreta Chopin

Auditori XXI. Josep Colom, piano. *Els 27 estudis* de Chopin. L'Auditori (Sala Polivalent). 15 de maig de 2000 (20,30 h).

El pianista Josep Colom és considerat com un dels artistes espanyols més destacats de les dues darreres dècades. Prou conegut del públic català, la fama de Josep Colom va arribar l'any 1978 en proclamar-se guanyador del Concurs Paloma O'Shea de Santander.

A partir d'aquell moment, les seves actuacions a Espanya i a l'estranger van succeir-se, tot assolint grans èxits tant en concerts com en recitals. Els seus enregistraments han estat unànimement aclamats i les seves integrals de les *Sonates* de Blasco de Nebra, de Frederic Mompou, dels *Concerts per a piano* de Brahms –amb l'Orquestra Simfònica de la Ràdio de Praga– han assolit un seguit d'èxits.

Colom, que l'any 1998 va rebre el Premio Nacional de Música atorgat pel Ministeri de Cultura, actuarà a l'Auditori de Barcelona amb un dels programes més arriscats i alhora més esperats pels amants de la música de piano com és la integral dels *Estudis* de Frederic Chopin. ● **LL.T.**

Myung-Whun Chung amb l'orquestra de Radio France

ProMúsica. Orchestre Philharmonique de Radio France. Dir.: Myung-Whun Chung. Beethoven, Brahms. L'Auditori. 29 de maig de 2000 (21 h).

La temporada ProMúsica clou el seu cicle de concerts 1999-2000 amb l'actuació del director coreà Myung-Whun Chung al capdavant de l'Orquestra Filharmònica de Radio France i amb un programa integrat per la *Simfonia núm.7* de Beethoven i la *Simfonia núm. 2* de Brahms.

Nascut a Corea l'any 1953, Chung va iniciar els seus estudis musicals com a pianista i amb set anys ja va debutar com a solista amb la Filharmònica de Seül. Després de formar-se a Nova York, l'any 1974 va aconseguir el segon premi en el prestigiós Concurs Txaikovski de Moscou. Però paral·lelament a la seva carrera pianística va dur a terme els estudis de direcció d'orquestra a la Juilliard School i l'any 1978 esdevé director assistent de Carlo Maria Giulini a Los Angeles i dos anys després va ser nomenat director associat de la Filharmònica de Los Angeles. L'any 1984 esdevé director musical i principal director de la Saarbrücken Radio Symphony Orchestra, i dos anys després assoleix amb el seu debut al Metropolitan de Nova York un gran èxit tot dirigint *Simon Boccanegra* de Verdi i també *L'Àngel de Foc* de Prokófiev a París.

Entre els anys 1987 i 1992 va assolir el càrrec de principal director invitat del Teatro Comunale de Florència, una tasca que li va reportar el Premi Abbiati i l'any 1989 el Premi Arturo Toscanini. Però l'èxit definitiu i la seva màxima popularitat va arribar entre els anys 1989 i 1994, anys en què va exercir la tasca de director musical de l'Òpera París-Bastille. Les seves interpretacions de *Lady Macbeth of Minsk* de Xostakóvitx o de l'*Otello* de Verdi –amb Plácido Domingo– enregistrades per Deutsche Grammophon el van convertir en una de les batutes operístiques més preuades del moment. Però a més d'aquesta tasca en el camp escènic, Chung ha dirigit les principals orquestres del món interpretant repertori simfònic: filharmòniques de Berlín i Viena, simfòniques de Chicago, Boston o Cleveland, entre d'altres formacions, que avalen la carrera d'un director que ha estat guardonat en nombroses ocasions a França, Corea i per la UNESCO. ● **LL.T.**

Recital d'Ann Murray

Auditori XXI. Ann Murray, mezzosoprano. Graham Johnson piano. Rossini, Schubert, Mahler, Chausson, Copland, Chanler. L'Auditori (Sala Polivalent). 30 de maig de 2000 (20,30 h).

Nascuda a Dublín i formada al Royal Manchester College of Music, Ann Murray ha establert des dels inicis de la seva carrera una estreta vinculació amb l'English National Opera –cantant els rols de Charlotte, Rosina, Beatrice i els principals papers de *Xerxe i Ariodante* de Händel– i amb la Royal Opera House-Covent Garden –amb interpretació de nombrosos personatges, entre els quals destaquen Cherubino, Dorabella, Donna Elvira, Rosina, Oktavian, a més de participar en produccions de *L'Enfant et Sortileges*, *Ariadne auf Naxos*, *Idomeneo*, *Così fan tutte*, *El capvespre dels déus* o *Juli Cèsar*.

Reconeguda com una de les millors mezzos de les últimes dècades, Murray ha cantat sota la batuta de Kubelik, Sawallisch, Muti, Solti, Harnoncourt, Levine, Chailly actuant als principals escenaris del món, tant en recitals com en participacions operístiques. La seva discografia és amplíssima, i els seus rols de Dido amb direcció de Harnoncourt, de Dorabella dirigida per Levine, de Cherubino amb Muti, de Donna Elvira amb Solti o de Hansel amb Colin Davis han estat unànimement aclamats.

Actuacions a La Scala, als Festivals de Salzburg, a l'Òpera de Viena o a l'Òpera de Munic avalen la carrera d'aquesta artista que l'any 1998 va rebre el títol de Kammersängerin de la Babarian State Opera. ● **LL.T.**

Ajuntament d'Igualada
ESCOLA MUNICIPAL DE MÚSICA
CONSERVATORI DE GRAU MITJÀ D'IGUALADA
"Mestre Joan Just i Bertran"

CURS INTERNACIONAL DE DIRECCIÓ D'ORQUESTRA

ANTONI ROS MARBÀ

ORQUESTRA SIMFÒNICA DEL VALLÈS

IGUALADA
Del 17 de juliol al 4 d'agost de 2000

Informació i inscripcions:
Passeig Verdaguer, 84-86
IGUALADA
Tel. 93 804 41 55
Fax 93 805 54 90

a8055427@centres.xtec.es
http://www. aj-igualada.net/escolamusica

XV Cicle de Música del Segle XX-XXI
Vuit concerts al Nick Havanna

FOTO: LA INTERSECTA

L'orquestra Barcelona Sinfonietta intervé en aquest cicle musical

Per F. TAVERNA-BECH

Com ja és tradició el mes de maig, el Nick Havanna obre les portes a la música del segle XX, que ara perllonga al XXI. Amb aquesta ja són quinze edicions les que s'han celebrat, en les quals l'Associació Catalana de Compositors durant les primeres i després la Fundació Música Contemporània han donat a conèixer moltes obres actuals i han donat pas a molts intèrprets i conjunts especialitzats en els nous corrents musicals.

Enguany, la sèrie s'ha estructurat en vuit concerts de contingut atractiu i variat que van des de les formacions clàssiques del quartet de corda i l'orquestra de corda fins a conjunts més heterodoxos, com són els formats exclusivament per instruments de percussió o per 13 saxòfons. També la música electroacústica hi és programada, i un recital en què al clarinet i a la percussió s'uneix la dansa. D'altra banda, la veu acompanyada per la percussió constituiran un homenatge pòstum a Xavier Joaquín. Naturalment, també està prevista l'actuació del grup instrumental Sitges 94, conjunt molt lligat a la Fundació Catalana Música Contemporània.

Publiquem tot seguit el calendari d'activitats d'aquest interessant cicle.

XV Cicle de Música del Segle XX-XXI (Fundació Música Contemporània). Nick Havanna (Rosselló, 208). Del 8 de maig al 6 de juny de 2000.

– Percussions de Barcelona. Cage, Grèbol, Puèrtolas, Peck, Santos. 8 de maig de 2000 (21 h). Entrada lliure.

– Sax 13 (Grup de Saxòfons de Barcelona). Dir.: Miquel Bofill. Porter, Humet, Boliart, Stockhausen, Alcántara. 15 de maig de 2000 (21 h). Entrada lliure.

– Homenatge a Xavier Joaquín. Anna Ricci, mezzosoprano. Pilar Subirà, percussió. Cage, Rossinyol, Diez, Nuix, Charles, Carbonell, Mestres Quadreny, Sardà. 22 de maig de 2000 (21 h). Entrada lliure.

– Quartet Bellas Artes. Xostakóvitx, Montsalvatge, J. Soler. 23 de maig de 2000 (21 h). Entrada lliure.

– Clarinets, percussió i dansa. Miquel Gaspà, clarinets. Esteve Espinosa, percussió. Toni Gómez, coreografia. Cage, Lewin-Richteer, Pascual, Guinovart, Llanas, Roger, Xenakis, Sardà, Maxwell-Davies, Londoro. 29 de maig de 2000 (21 h). Entrada lliure.

– Aula de Composició del Conservatori Superior Municipal de Música de Barcelona. Composicions amb mitjans electroacústics i informàtics. Direcció artística: Albert Llanas. Guitó, Castro, De Paz, Díaz, Eroles, Samuel, Berenguer. 30 de maig de 2000 (21 h).

– Orquestra Barcelona Sinfonietta. David Sanz, guitarra. Joan Per Gil, clarinet. Dir.: Francesc Llongueres. Brotons, Taverna-Bech, Piazzola, Gershwin. 5 de juny de 2000 (21 h). Entrada lliure.

– Grup instrumental Sitges 94. Dir.: González de la Rubia. Pardo, Blanch, Díaz, González de la Rubia. 6 de juny de 2000 (21 h).

Carreras serà esdeveniment al Liceu amb Sly

Per J. COMELLAS

Resulta sorprenent i alhora gratificant la presentació al Liceu de l'obra *Sly*, i amb ella la possibilitat de conèixer un compositor massa oblidat en els repertoris operístics.

Certament, la força extensa obra del venecià Ermanno Wolf-Ferrari, pràcticament contemporani –va morir el 1948–, conté prou al·licients, considerada globalment, com per convertir en injustificat l'oblit a què m'acabo de referir. Des de la seva inicial *La Cenerentola* (1901), a la darrera *Els déus de Tebes* (1943), hi ha un recorregut interessant, en part format d'obres cambrístiques, amb una especial devoció per referents temàtics inspirats en l'obra de Goldoni i de manera generalitzada en la literatura força anterior al seu temps: de Shakespeare a Lope de Vega.

Aquests referents literaris ajuden a perfilar la dimensió neoclassicista del seu discurs musical genèric, en una època en què aquesta fília formal –si se'm permet l'expressió–, aquest retorn a la visió del passat, vivia moments particularment protagònics en la música europea. Tot convivint, sigui dit de passada, amb l'eclosió, o maduració, de l'atonalisme, el corrent o aportació més cabdal de la mateixa època.

Wolf-Ferrari, fill de pare alemany i mare veneciana, format a Alemanya i amb trajectòria creativa italiana, va ser una personalitat atrapada entre dos mons culturals en certa mesura antagònics –els esmentats– i també entre dos moments musicals de característiques així mateix prou dissemblants. Només divuit anys més jove que Puccini i Leoncavallo i quinze més que Mascagni, va conèixer de primera mà, encara que fos a través del retrovisor, el gran esclat verista, mentre que a l'horitzó contemplava Schönberg, dos anys més gran que ell i que el sobrevisqué tres, i Alban Berg, nou anys més jove i a qui sobrevisqué dotze.

Per la seva part, Stravinsky imposava en el període d'entreguerres la seva fe en l'"antic", que tanta influència va exercir en aquells anys concrets.

Estic situant unes fites una mica esquemàtiques per mostrar el context en el qual es desenvolupa la trajectòria de Wolf-Ferrari, com resulta d'interessant i com ajuda a justificar la seva adscripció formal.

Sly, subtitulada *Ovvero la leggenda del dormiente risvegliato*, se situa plenament en el moment de màxim protagonisme del neoclassicisme musical europeu. L'argument es basa en una escena de *L'amansiment de l'harpia* de Shakespeare. El llibret abans havia estat rebutjat per Puccini.

Es tracta d'un argument que podria haver satisfet sense objecció qualsevol dels grans compositors romàntics. Hi ha prou passió, tragèdia, amors no correspostos i final truculent com en tants i tants llibrets del gran repertori operístic.

L'important, doncs, és la forma com és tractat aquest material de base per Wolf-Ferrari. La manera com vesteix musicalment els tres moments, tan diferenciats entre si, que es corresponen amb cadascun dels tres actes. El primer: el bullici tavernari d'un cau isabelí, amb el caos coral en què personatges protagonistes i anònims configuren un quadre ple de vida. El segon: de caràcter intimista i líric, i el tercer: absolutament tràgic amb un final de gran guinyol segons els cànons més tòpics de la *grand opera*.

Wolf-Ferrari, en plena maduresa i domini dels recursos compositius, no gens condicionat per pressupòsits d'"escola", no fa altra cosa que servir cada escena amb la màxima idoneïtat musical possible, sense *partit pris* formal, servint-se de tots els recursos lícits possibles i sense renunciar a cap possibilitat expressiva. Si d'això se'n diu eclecticisme, doncs *Sly* és una obra formalment eclèctica. Diria més, deliberadament eclèctica. Però sobretot és una obra d'una rotunda bellesa, amb àries, duos, conjunts i cors de gran volada lírica i amb un nexe argumental que permet un joc dramatúrgic coherent. Assenyalem que l'orquestra inclou instruments tan poc habituals com piano, orgue, mandolina i campanes.

Ben segur, la música del compositor venecià no assoleix la grandesa dels seus antecessors, però tanmateix *Sly* –nom del protagonista– és una obra important i sobretot atractiva.

Hom pot disfrutar d'escenes tan brillants com la inicial, de caràcter

FOTO: S. SCHWIERTZ

coral, àries com "Un orso in musoliera innamorato" que canta en el primer acte el protagonista o la brillant entrada de Dolly –coprotagonista–, que donen pas a un esplèndid coral a boca closa i a un gran duo amorós en el segon, fins a arribar a un extens gairebé soliloqui del tenor en el tercer acte, preludi del gran final.

Josep Carreras, en el seu tan desitjat retorn operístic al Liceu, és la feliç esca i el *deus ex machina* d'aquesta proposta, ja que ha estat un dels vindicadors del títol. Ell ha d'omplir l'escena durant les dues hores de durada de la representació i la seva presència constitueix un esdeveniment operístic capaç de marcar de manera molt acusada aquest inaugural o reinaugural cicle liceístic. Dolly serà Isabelle Kabatu, una excel·lent soprano, i el paper de "dolent" serà per a un barítion tan important com Sherrill Milnes en el paper de Conte de Westmoreland, autèntic motor a l'ombra de l'argument, mentre que Alessandro Guerzoni, en el paper de John Plake, completa el quartet protagonista d'una obra que compta, ni més ni menys, amb 32 personatges individualitzats.

David Giménez, a qui només coneixem per haver dirigit concerts al seu oncle Carreras, assumirà la màxima responsabilitat directora en una producció de l'Opernhaus de Zuric que escènicament dirigirà Hans Hollmann.

Sly, d'Ermanno Wolf-Ferrari. Llibret: Giovacchino Forzano. Josep Carreras. Isabelle Kabatu. Sherrill Milnes. Alessandro Guerzoni. Mireia Pintó. Maria Uriz. Rosa Maria Conesa. Francesca Roig. Rosa Maria Ysàs. Direcció musical: David Giménez. Direcció escènica: Hans Hollmann. Producció: Opernhaus Züric. Temporada Gran Teatre del Liceu. 4, 7, 10, 13 i 16 de juny de 2000.

INSTITUT JOAN LLONGUERES

PEDAGOGIA MUSICAL
I RÍTMICA DALCROZE

ESCOLA DE MÚSICA AUTORITZADA PEL DEPARTAMENT D'ENSENYAMENT DE LA GENERALITAT DE CATALUNYA

Programació per a nens i adolescents de 3 a 15 anys

- *Educació sensorial i motriu*
- *Nivell Elemental LOGSE*
- *Piano. Flauta de bec. Flauta travessera. Violí. Guitarra. Clarinet.*
- *Dansa lliure i jazz*

Programa per a adults

Cursos d'hivern:

•Anuals, d'octubre a juny
Intensius, en caps de setmana

Cursos d'estiu:

•Intensius, entre el 25 de juny i el 15 de juliol

Adreçats a professors de música, estudiants i mestres especialistes de música, reconeguts dins el Pla de Formació Permanent del Professorat del Departament d'Ensenyament de la Generalitat.

Demaneu més informació a la secretaria de l'Institut

Institut Joan Llongueres:

Sèneca, 22 • 08006 Barcelona
Tel: 93 217 18 94 • Fax: 93 218 12 18
http://members.xoom.com/llongueres/
Horari secretaria tardes de 2/4 de 5 a les 8h.

AUDITORIS DE CATALUNYA

Teatre Ateneu de Tàrrega

Nom: Teatre Ateneu.
Adreça: pl. del Carme, 14. Tàrrega. Tel. 973.31.07.31.
Arquitecte: Joan Gongolfells i Feixes.
Any de construcció: 1919.
Any de restauració: última reforma el 1986.
Propietat: privada, Societat Ateneu.
Gestió: Ajuntament de Tàrrega.
Aforament: 654 localitats.
Capacitat d'ubicació d'intèrprets: amplada 8x7,85 m de fons (hi ha actuat la Simfònica del Vallès). Té un fossat per a 20 músics.
Funcionalitat i polivalència: s'hi programa teatre, música de cambra i algun espectacle de ballet, i també altres actes culturals.
Temporades estables: acostuma a haver-hi una temporada estable de música de cambra d'uns sis concerts, i teatre un cop al mes.
Pressupost: només de música culta, al voltant d'1 milió la temporada, destinat als tres concerts de músics professionals.
Subvencions: només la normal d'Organització General d'Espectacles (OGE) de la Generalitat.

Foto cedida per Central de Disseny Tàrrega, S.L.

Per MONTSERRAT PUIG

Teresa García Bosch és tècnica municipal i responsable de la programació del Teatre Ateneu de Tàrrega.

–Com valora vostè l'afició a la música culta dels ciutadans de Tàrrega, que si no m'erro té 12.000 habitants?

–Depèn de com es miri, a nivell teòric hauríem de dir que és una població amb un nivell acceptable de música, perquè fa uns deu o dotze anys que tenim un centre de formació, abans era Conservatori i actualment és una Escola Municipal, té 200 alumnes, i també tenim una orquestra de cambra, però això no significa que tots estiguin interessats en els concerts. Tenim un màiling d'alumnes i exalumnes de l'Escola de Música i n'enviem la programació a tots.

–Com és aquesta temporada de sis concerts?

–Tres són a càrrec de músics professionals i tres de músics joves o amateurs, o dit d'una altra manera: tres concerts els fa l'orquestra de cambra d'aquí i els altres els programem, com ara el concert de violí amb obres de J. S. Bach, o bé el Quartet de Guitarres de Terrassa; la mitjana d'assistència oscil·la entre les 80 i 120 persones. En canvi, la temporada passada, amb motiu de l'estrena d'una obra d'un compositor local, Ramon Andreu, Moviment 2, *vam convidar-hi la Simfònica del Vallès i va ser un èxit de públic. Per tant, ara ens estem plantejant si de cara al futur no seria millor fer un sol concert amb orquestra. El preu de les entrades és de 1.000 pessetes i per als estudiants 500.*

CONCERT DE MÚSICA EÒLICA

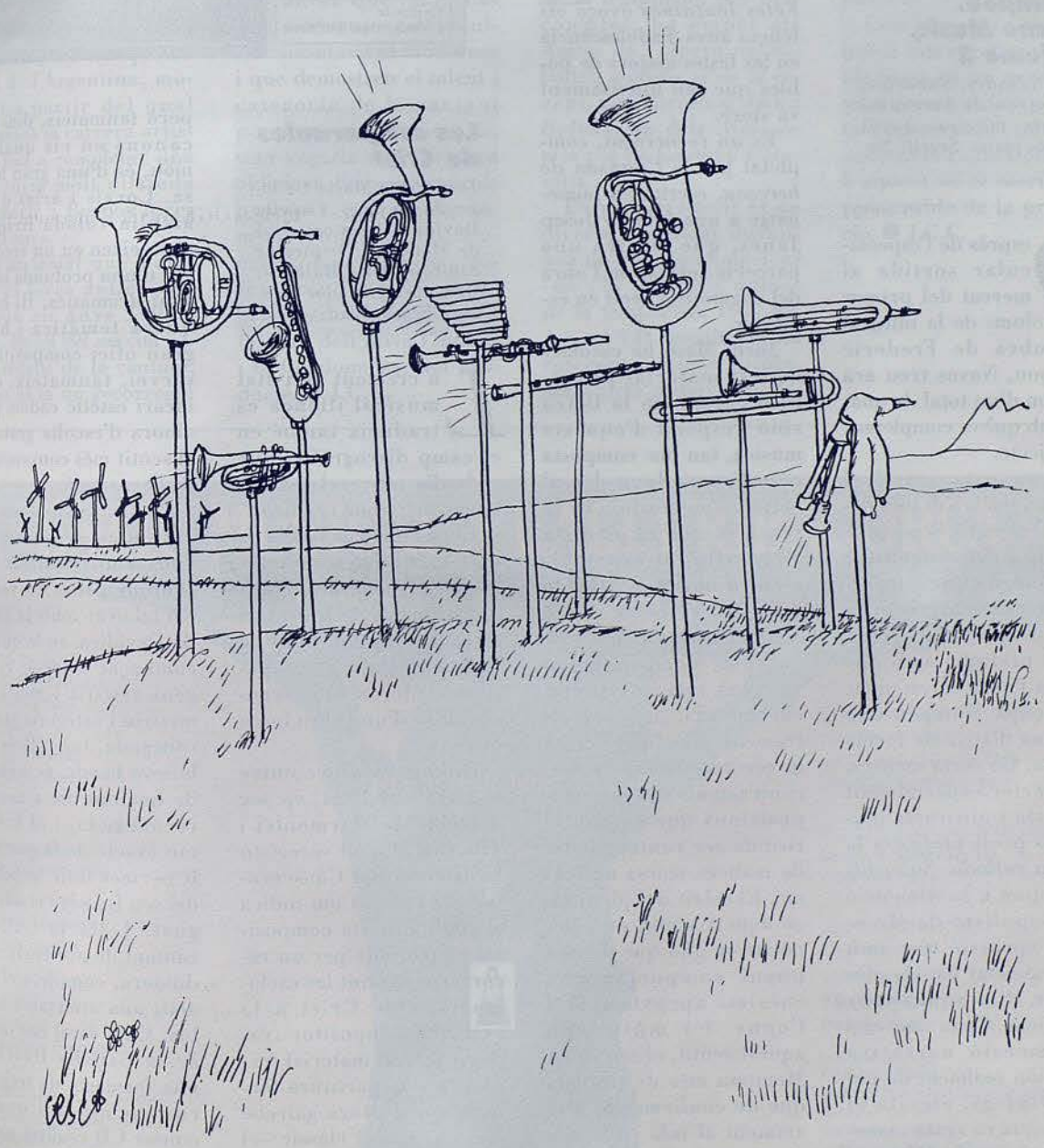

Frederic Mompou. Piano Music, volume 2

12 Préludes, Suburbis, Chanson de berceau i Cants màgics. Jordi Masó, piano. Segell: Naxos.

Després de l'espectacular sortida al mercat del primer dels volums de la integral de l'obra de Frederic Mompou, Naxos treu ara el segon d'un total de quatre amb què es completarà el projecte.

En aquesta ocasió el material encara és més delicat, si el matís és possible en l'obra del compositor barceloní, fet que comporta més riscos i exigència en l'intèrpret. En efecte, els 12 preludis amb què s'inicia l'obra és un aplec que ocupà Mompou una trentena d'anys de forma esparsa. En certa manera, el caràcter especialment intimista i abstracte d'aquestes peces prefigura la *Música callada. Suburbis* correspon a la dimensió més populista de Mompou, expressió que amb tota seguretat hauria ofès l'autor, dita aquí com a definitòria d'una una certa dimensió narrativa d'un món realment de poble. *Diàlegs*, escrita el 1923, situa en certa manera la música de Mompou en la línia de la de Satie, tanmateix en una interpretació molt personal, mentre que *Cants màgics*, la primera composició publicada de Mompou, mostra ja ben madur el seu ideari musical. Finalment *Fêtes lontaines* evoca els feliços anys d'adolescència en les festes majors de pobles que tan intensament va viure.

És un recorregut, completat per la *Chanson de berceau*, escrita en homenatge a una filla de Josep Janés, que mostra una parcel·la formal de l'obra del compositor molt en estat pur.

Jordi Masó ha escomès aquest material procurant cercar no la lletra sinó l'esperit d'aquesta música, tan poc composta com li agradava dir al mateix compositor. Fa la sensació que el pianista s'ha esforçat especialment a mostrar allò de diferent, respecte d'allò reconegut com a tòpic, de l'obra de Mompou. La seva no és una interpretació efectista, sinó, ben altrament, aprofundidora a la recerca dels trets més contrastants d'unes composicions que corren el risc de ser contemplades de manera massa uniforme. El mèrit del pianista, en aquest sentit, és saber pouar en allò que de nou pugui comportar una enèsima aproximació a l'*opus* del músic. En aquest sentit, el seu és un Mompou més de trobada que de confirmació. Més amatent al més enllà que al més ençà. Un més enllà obert a la descoberta de nous matisos d'aquest món inesgotable que continua sent la música del compositor barceloní. ● **J.C.C.**

Les set paraules de Crist

Joan Pons. Maria Gallego. Josep Bros. Capella Davídica de la catedral de Menorca. Orquestra Simfònica de Balears. Director: Salvador Brotons. Segell: Blau.

La creixent activitat musical illenca es tradueix també en el camp discogràfic, que cada dia més reclama l'atenció de públic i crítica.

El cas que ens ocupa és un fet d'un interès remarcable en tractar-se de l'enregistrament d'un oratori força desconegut, obra de Théodore Dubois, compositor tardoromàntic francès autor d'una obra força extensa.

Dubois va viure entre el 1837 i el 1924, va ser deixeble de Marmontel i Thomas, al qual succeí en la direcció del Conservatori de París. Com indica el títol, aquesta composició ve pautada per un recorregut seguint les exclamacions de Crist a la creu. El compositor tradueix aquest material textual en una partitura formalment deutora gairebé més del model clàssic –el *Requiem* de Mozart plana força en determinats passatges– que del romàntic propi del moment. Es tracta, per tant, d'una obra que en el pla formal no aporta res de nou, però tanmateix, dins dels cànons en els quals es mou, és d'una gran bellesa. Corals i àries d'una àmplia volada lírica se succeeixen en un recorregut d'una profunda intensitat dramàtica. Hi ha riquesa temàtica i hi ha gran ofici compositiu al servei, tanmateix, d'un ideari estètic caduc, però alhora d'escolta grata, en el sentit més convencional de l'expressió.

El disc compta amb un gran atot: la interpretació. Joan Pons, fidel als seus orígens, ha volgut col·laborar amb la Capella Davídica, en la qual va començar a fer-se el seu geni artístic i mostra la mestria i categoria tan reconeguda. Josep Bros, per la seva banda, és un tenor de qualitat dia a dia més reconeguda, i el lirisme tan exacte de la partitura li permet lluir la bellesa del seu fraseig i el seu bon gust. I Maria Gallego, cantant de presència escadussera, completa el trio amb una aportació notable. Com és el cas també de la Capella Davídica, una formació de trajectòria exemplar i que en aquest CD realitza un reeixit esforç. L'agombolament de la Simfònica de les Balears, dirigida per Salvador Brotons, arrodoneix definitivament el resultat final d'aquest CD. ● **J.C.C.**

Regina Pacini

Intèrpret. Regina Pacini, soprano. Segell: Aria Records.

Aria Records continua amb la seva admirable tasca de recuperar veus històriques de la lírica. En aquest cas es tracta de la soprano portuguesa Regina Pacini, personalitat singular en el món de la lírica internacional, ja que ultra haver aconseguit ser una de les sopranos més notables de la seva generació, també va ser esposa del president de l'Argentina, moment a partir del qual abandonà la carrera artística, fins a completar una existència molt dilatada –va morir a Buenos Aires als 94 anys.

El material que s'ofereix és força antic, correspon als anys 1905 i 1906, època del màxim relleu artístic de la cantant, i hom hi fa un recorregut per títols com *Rigoletto*, *I puritani*, *La flauta màgica* –en italià–, *La Traviata*, *La Bohème*, *Il Barbiere di Seviglia*, *Semiramide* i *Tosca*, ultra altres títols menys coneguts, com *Mireille* de Gounod o *Las hijas del Zebedeo* de Chapí i temes esparsos.

La reconstrucció tècnica d'aquest material –com sempre en el segell, miraculosament reeixida, atesos les circumstàncies– ofereix la possibilitat de recuperar unes maneres de cantar que en el cas que ens ocupa ens resulten insòlitament modernes i que demostren el talent i categoria de la cantant portuguesa. I aquest és, una vegada més, el gran al·licient d'aquest tipus de proposta, que meritòriament endega Aria Records. Una completa referència biogràfica, de gran utilitat, reforça de manera definitiva l'interès i la funcionalitat del producte. ● **J.C.C.**

GAETANO DONIZETTI: *Anna Bolena*

Hyejin Kim. Arutjun Kotchinian. Rosa Mateu. Lluís Vilamajó. Marisa Martins. Lluís Ramon Sales. Carles Cosías. Cor dels Amics de l'Òpera de Sabadell. Orquestra Simfònica del Vallès. Director: Federico García Vigil.

La temptació de l'enregistrament, feliç temptació, per descomptat, ha empès els Amics de l'Òpera de Sabadell a oferir el de la recent producció d'*Anna Bolena*, un dels títols de més pes de Gaetano Donizetti.

L'enregistrament és en directe, realitzat durant una de les representacions –no s'hi especifica quina– de la temporada 1997-98. Aquest CD constitueix un referent històric valuós, amb vista a deixar constància de la realitat de l'empresa sabadellenca, en aquell concret moment i de la mà d'una de les seves propostes més ambicioses i més reeixides.

D'antuvi, el CD té el mèrit del directe, aquesta cosa que els amants de la música enregistrada cada dia reclamaran més, ja que atorga una autenticitat impossible d'aconseguir en productes tan i tan reelaborats i tan i tan perfectes com el pollastre de granja, o sigui, també tan insípids.

Com que a més hi ha un nivell interpretatiu notable basat en un quadre de veus joves, el CD permet una aproximació solvent a aquesta obra de Donizetti. I aquest és el mèrit més remarcable de la producció. ● **J.C.C.**

BARCELONA (BARCELONÈS)

15 MAIG	19 h	Palau	Quartet de Clarinets de Barcelona. Barcelona Sax Quartet. Jordi Vilaprinyó, piano. Ruth Nabal, soprano. Teresa de la Torre, soprano. Gershwin, Ellington, Weill, Copland. (Concert de Tarda al Palau).
	20,30 h	Auditori (Pol.)	Josep Colom, piano. Els 27 estudis per a piano de Chopin. (Auditori XXI).
	21 h	Auditori	Octet de la Filharmònica de Viena. Rosa Torres Pardo, piano. Schubert. (ProMúsica).
	21 h	Nick Havanna	Sax 13, Grup de Saxofons de Barcelona. Dir.: Miquel Bofill. Porter, Humet, Boliart, Stockhausen, Alcántara. (XV Cicle de Música del segle XX-XXI).
16 MAIG	20,30 h	Liceu	Concert entorn de Mozart. Orquestra Simfònica del Gran Teatre del Liceu. Veronique Gens, soprano. Dir.: Matthias Bàmert. Martin Kraus, Baguer, Martín i Soler, Salieri, Mozart.
	21 h	C.C. Fundació "la Caixa"	Andreas Staier, clavicèmbal. *Les variacions Goldberg*, de Bach. (XXIII Festival de Música Antiga).
17 MAIG	18 h	Conservatori Municipal	Yoko Suzuki, soprano. M.R. Ribas, piano. Cançó popular japonesa.
	20,30 h	Liceu	*Le nozze di Figaro*, de Mozart. Dir.: Bertrand de Billy.
	20,30 h	Auditori (Pol.)	Ilya Gringolts, violí (Concurs Paganini de Gènova). Irina Ryumina, piano. Mozart, Schubert, Fauré, Bizet-Waxman. (Auditori XXI).
	21 h	C.C. Fundació "la Caixa"	Hopkinson Smith, llaüt. Bach. (XXIII Festival de Música Antiga).
18 MAIG	20,30 h	Liceu	Recital Karita Mattila, soprano. Ilmo Ranta, piano.
	21 h	C.C. Fundació "la Caixa"	Hopkinson Smith, llaüt. Bach. (XXIII Festival de Música Antiga).
19 MAIG	20,30 h	Liceu	*Le nozze di Figaro*, de Mozart. Dir.: Elisabeth Attl.
	21 h	Palau	Real Filharmónica de Galicia. Cor de Cambra del Palau de la Música Catalana (patrocinat per Fundació Caixa Catalunya). Solistes vocals. Andreas Schmidt, baix. Dir.: Helmuth Rilling. *Les Estacions*, de Haydn. (Palau 100).
	21 h	Auditori	Chamber Orchestra of Europe. Dir.: Paavo Berglund. Brahms. (ProMúsica).
	22 h	Caputxins de Sarrià	Montserrat Torrent, orgue. Bach, Mendelssohn, Ginastera. (II Cicle de concerts a l'orgue Blancafort).
20 MAIG	19 h	Palau	Orquestra Simfònica del Vallès. Gerard Claret, violí. Dir.: Edmon Colomer. Mozart, Beethoven. (Concerts Simfònics al Palau).
	20,30 h	Liceu	*Le nozze di Figaro*, de Mozart. Dir.: Bertrand de Billy.
21 MAIG	18 h	Palau	Orquestra Pablo Sarasate. Orfeó Català (patrocinat per Fundació Caixa Penedès). Marta Almajano, soprano. Marisa Martins, contralt. Lambert Climent, tenor. Josep Miquel Ramon, baix. Dir.: Ernest Martínez Izquierdo. Haydn. (Els Diumenges al Palau).
	18,30 h	Ateneu Barcelonès	Marc Santandreu, piano. Schubert, Brahms, Massià. (Associació Massià-Carbonell).
22 MAIG	19 h	Palau	Orquestra Pablo Sarasate. Dir.: Ernest Martínez Izquierdo. Haydn, Brahms, Prokófiev. (Concert de Tarda al Palau).
	21 h	Nick Havanna	Anna Ricci, mezzosoprano. Pilar Subirà, percussió. Homenatge a Xavier Joaquín. Cage, Rossinyol, Díez, Nuix, Charles, Carbonell, Mestres Quadreny, Sardà. (XV Cicle de Música del segle XX-XXI).
23 MAIG	20,30 h	Liceu	*Le nozze di Figaro*, de Mozart. Dir.: Bertrand de Billy.
	20,30 h	Auditori	Les Musiciens du Louvre. Dir.: Marc Minkowski. Integral de les suites orquestrals de Bach. (Auditori XXI).
	21 h	Nick Havanna	Quartet de corda Bellas Artes. David Ballesteros, violí. Andreas Süssmayr, viola. Alexandra Presaizen, violí. Gheorghe Motatu, violoncel. Xostakóvitx, Montsalvatge, Soler. (XV Cicle de Música del segle XX-XXI).
24 MAIG	19 h	Conservatori Municipal	Grups instrumentals de l'orquestra de l'aula de direcció. Dir.: Albert Argudo. Respighi, Barber, Strauss, Gounod.
	20,30 h	Palau Robert	Duo Chopin. Maria Jesús Andany, actriu. (Associació Fem Música!).
25 MAIG	21 h	SGAE	Jean Pierre Dupuy, piano. Electrònica i piano. (Avuimúsica).
26 MAIG	19 h	Conservatori Municipal	Banda de grau mitjà del Conservatori. Dir.: J.F. Vidal.
28 MAIG	21 h	Església del Pi	Daniel Grosgurin, violoncel. Bach.
29 MAIG	21 h	Auditori	Orchestre Philharmonique de Radio France. Dir.: Myung-Whun Chung. Beethoven, Brahms. (ProMúsica).
	21 h	Nick Havanna	Miquel Gaspà, clarinets. Esteve Espinosa, percussió. Toni Gómez, coreografia. Cage, Lewin Richter, Pascual, Guinovart, Llanas, Roger, Xenakis, Sardà, Maxwell Davies, Loudova. (XV Cicle de Música del segle XX-XXI).

30 MAIG	20,30 h	Auditori (Pol.)	Ann Murray, soprano. Graham Johnson, piano. Rossini, Schubert, Schumann, Mahler, Chausson, Copland, Chanler. (Auditori XXI).
	21 h	Nick Havanna	Aula de composició amb mitjans electroacústics i informàtics del Conservatori Superior Municipal de Música de Barcelona. Dir. artística: Albert Llanas. Guitó, Castro, de Paz, Díaz, Eroles, Samuel, Berenguer. (XV Cicle de Música del segle XX-XXI).
31 MAIG	20,30 h	Auditori (Pol.)	Quartet de la Gewandhaus de Leipzig. Daniel Ligorio, piano. Haydn, Schumann, Beethoven. (Auditori XXI).
1 JUNY	21,30 h	Palau	*El tiempo de los Gitanos*.
2 JUNY	21,30 h	Palau	Orfeó Català (patrocinat per Fundació Caixa Penedès). Mendelssohn, Marraco, Bruckner, Vaughan Williams, música popular i tradicional catalana.
3 JUNY	19 h	Palau	Orquestra Simfònica del Vallès. Dir.: Salvador Brotons. Berlioz, Txaikovski, Prokófiev. (Concerts Simfònics al Palau).
4 JUNY	17 h	Liceu	*Sly*, de Wolf Ferrari. Dir.: David Giménez.
	18 h	Palau	Orquestra Barroca Catalana. Cor de Cambra del Palau de la Música Catalana (patrocinat per Fundació Caixa Catalunya). Maria Espada, soprano. Ricard Bordas, contratenor. Josep Benet, tenor. Pau Bordas, baix. Dir.: Jordi Casas Bayer. Bach. (Els Diumenges al Palau).
5 JUNY	19 h	Palau	Ricardo Martínez Descalzo, piano. Beethoven, Debussy, Ravel, Schumann. (Concert de Tarda al Palau).
	21 h	Nick Havanna	Orquestra Barcelona Sinfonietta. David Sanz, guitarra. Joan Pere Gil, clarinet. Dir.: Francesc Llongueres. Brotons, Taverna-Bech, Piazzolla, Gershwin. (XV Cicle de Música del segle XX-XXI).
6 JUNY	20,30 h	Liceu	Recital Jane Eaglen, soprano. Phillip Thomas, piano. Schubert, Liszt, Wagner, Strauss, Duparc, Vaughan-Williams, Gurney, Bridge.
	21 h	Palau	Jaume Aragall, tenor. Marco Evangelisti, piano. (Concert de cloenda Palau 100).
	21 h	Nick Havanna	Grup instrumental Sitges 94. Dir.: D.M. González de la Rubia. Pardo, Blanch, Díaz, González de la Rubia. (XV Cicle de Música del segle XX-XXI).
7 JUNY	20,30 h	Liceu	*Sly*, de Wolf Ferrari. Dir.: David Giménez.
	20,30 h	Palau Robert	Quartet Toldrà. Àngel Soler, piano. Nin Culmell, Brahms. (Associació Fem Música!).
	22 h	Palau	Presuntos Implicados.
8 JUNY	21 h	Palau	Cheryl Studer, soprano. (Critérium Música).
10 JUNY	12,30 h	Auditori (Pol.)	Orquestra Barcelona Sinfonietta. Iñaki Alberdi, acordió. David Apellániz, violoncel. Dir.: Francesc Llongueres. Gubaidulina, Brotons, Sabater. (Auditori XXI).
	20,30 h	Liceu	*Sly*, de Wolf Ferrari. Dir.: David Giménez.
	22,30 h	Palau	Orquestra Simfònica del Vallès. Clàssics de pel·lícules.
11 JUNY	17 h	Auditori	Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya. Cor Jove de l'Orfeó Català (patrocinat per Fundación Coca-Cola España). *Carmina Burana*, d'Orff. (XXXa Trobada de les Corals Joves de Catalunya CJC).
13 JUNY	20 h	Auditori Winterthur	Isabel Rey, soprano. (Lírica de Barcelona BBV Privanza).
	20, 30 h	Liceu	*Sly*, de Wolf Ferrari. Dir.: David Giménez.
14 JUNY	21 h	Auditori	Symphonieorchester des Bayerischen Rundfunks. Dir.: Lorin Maazel. Mahler. (Ibercamera).
15 JUNY	20,30 h	Liceu	Orquestra Simfònica i Cor del Gran Teatre del Liceu. Dir.: Josep Pons. *Els hereus de la Renaixença a l'òpera*. Pedrell, Manén, Morera, J. Lamote de Grignon, Pahissa, Vives, Granados.
16 JUNY	20,30 h	Liceu	*Sly*, de Wolf Ferrari. Dir.: David Giménez.
	20,30 h	Auditori	Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya. Coral Càrmina. Cor Lieder Camera. Javier Perianes, piano. David Menéndez, barítion. Dir.: Arturo Tamayo. Messiaen, Schönberg, Scriabin. (Auditori XXI).
17 JUNY	20,30 h	Liceu	Recital Soile Isokoski, soprano, i Bo Skovhus, barítion. Marita Viitasalo, piano. *Das Italienische Liederbuch*, de Wolf.
18 JUNY	18 h	Palau	Orquestra Nacional de Cambra d'Andorra. Orfeó Català (patrocinat per Fundació Caixa Penedès). Anna Moreno-Lasalle, soprano. Jordi Domènech, contratenor. Lluís Vilamajó, tenor. Iñaki Fresan, baix. Dir.: Jordi Casas Bayer. Bach, Bruckner. (Els Diumenges al Palau).
19 JUNY	20,30 h	Liceu	*Sly*, de Wolf Ferrari. Dir.: David Giménez.

CAPELLADES (ANOIA)			
27 MAIG	21 h	Paper de Música	Orquestra de cambra Musica Bohemica de Praha. Anna Hlavenkova, soprano. Lubomir Vraspir, tenor. Gabriela Krekova, oboè. Katerina Kopecka, flauta. Lenka Koubkova i Martin Sandera, violins. Telemann, Bach, Händel, Vivaldi, balls i cançons del Barroc.
28 MAIG	18 h	Paper de Música	Orquestra de cambra Musica Bohemica de Praha. Anna Hlavenkova, soprano. Lubomir Vraspir, tenor. Gabriela Krekova, oboè. Katerina Kopecka, flauta. Lenka Koubkova i Martin Sandera, violins. Scarlatti, Händel, Bach, danses txeques i cançons del Barroc.
LLEIDA (SEGRIÀ)			
25 MAIG	21 h	Auditori E. Granados	Alícia de Larrocha, piano.
13 JUNY	21 h	Auditori E. Granados	María Dolores Pradera.
PRINCIPAT D'ANDORRA			
10 JUNY	21,30 h	Parròquia Andorra Vella	Zsigmond Szathmáry, orgue. Vetter, Kessler, Kurtág, Szathmáry, Cage, Furrer-Münch, Chihara. (I Cicle Internacional d'Orgue).
SABADELL (VALLÈS OCCIDENTAL)			
19 MAIG	21,30 h	La Faràndula	Orquestra Simfònica del Vallès. Sergio Prieto, violí. Dir.: Edmon Colomer. Mozart, Beethoven.
SANTA COLOMA DE GRAMENET (BARCELONÈS)			
19 MAIG	21,45 h	Conservatori	Josep Fuster, clarinet. Àngel Puig, piano. Burmüller, Vieliers, Stansord, Schumann.
26 MAIG	21,45 h	Conservatori	Josep Fuster, clarinet. Elisabetta Renzi, violoncel. Esperanza Muñoz, piano. Juon, Beethoven, Brahms.
2 JUNY	21,45 h	Conservatori	Trio Kandinsky. Manuel Porta, violí. Amparo Lacruz, violoncel. Emili Brugalla, piano. Schumann, Txaikovski.
TERRASSA (VALLÈS OCCIDENTAL)			
18 MAIG	21 h	Centre Cultural	*Don Pasquale*, de Donizetti. (Fundació Caixa de Terrassa).
21 MAIG	18,30 h	Centre Cultural	Patricia de No, flauta. Nozomi Isoba, piano. Kuhalu, Reinecke, Gaubert, Prokofiev. (Xarxa de Clàssica i Jazz a Catalunya).
VALLS (ALT CAMP)			
3 JUNY	21 h	Centre Cultural	Orfeó Català (patrocinat per Fundació Caixa Penedès). Mendelssohn, Marraco, Bruckner, Vaughan Williams, música popular i tradicional catalana.
VILA-SECA (TARRAGONÈS)			
3 JUNY	21,30 h	Església	Orquestra Barroca Catalana. Cor de Cambra del Palau de la Música Catalana (patrocinat per Fundació Caixa Catalunya). Maria Espada, soprano. Ricard Bordas, contratenor. Josep Benet, tenor. Pau Bordas, baix. Dir.: Jordi Casas Bayer. Bach.

Gràcies a tots els Membres d´Honor pel vostre suport.

Junts fem la millor de les orquestres.

FUNDACIÓ
ORFEÓ CATALÀ
PALAU
DE LA MÚSICA

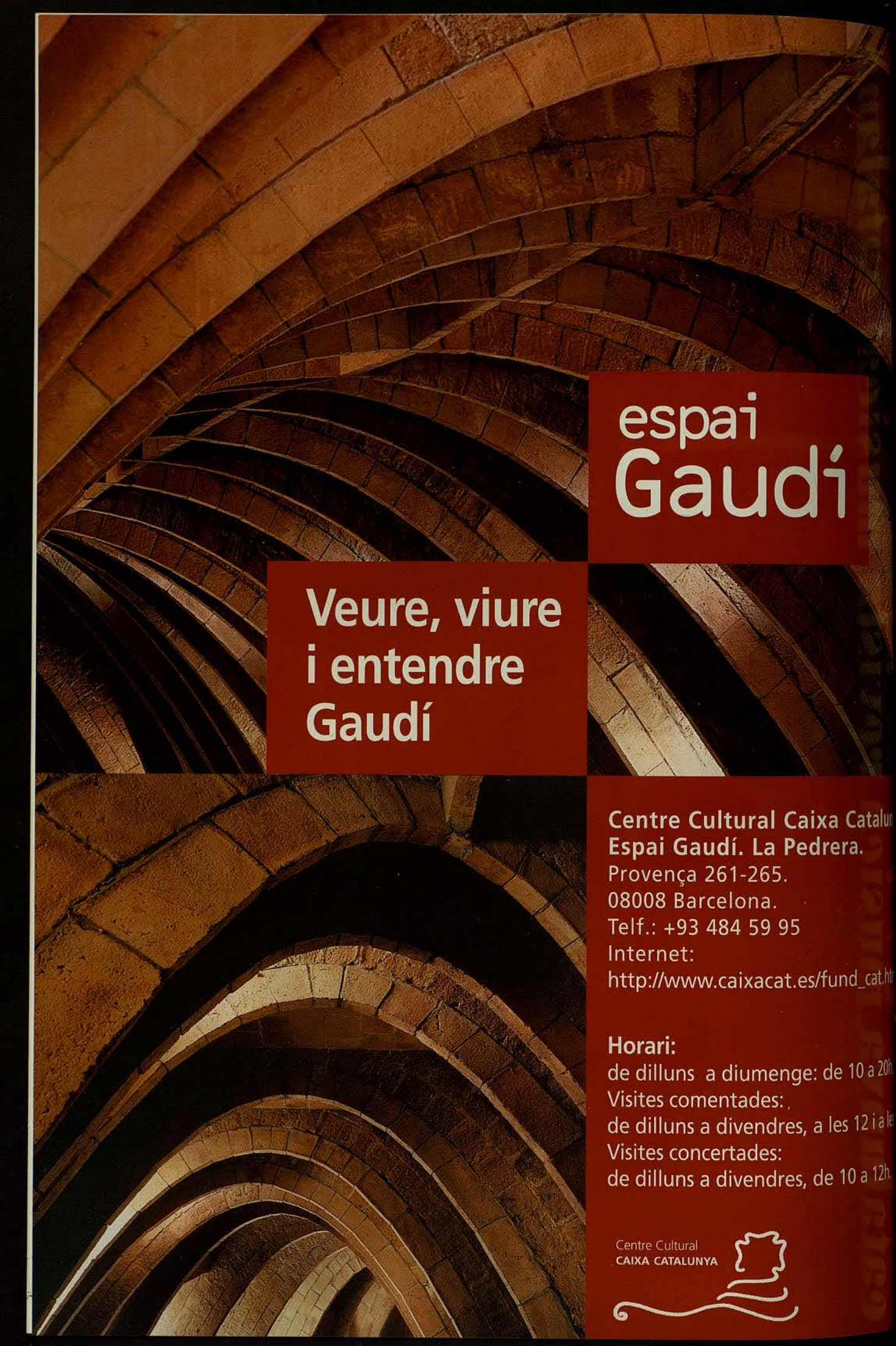

espai Gaudí

Veure, viure i entendre Gaudí

Centre Cultural Caixa Catalu
Espai Gaudí. La Pedrera.
Provença 261-265.
08008 Barcelona.
Telf.: +93 484 59 95
Internet:
http://www.caixacat.es/fund_cat.ht

Horari:
de dilluns a diumenge: de 10 a 20h
Visites comentades:
de dilluns a divendres, a les 12 i a le
Visites concertades:
de dilluns a divendres, de 10 a 12h.

Centre Cultural
CAIXA CATALUNYA

catalunya musical